

Giới thiệu Độc Y Kiều Nữ

Nếu các bạn thích thể loại tranh đấu báo thù, thì truyện xuyên không Độc Y Kiều Nữ của tác giả Lục Nguyệt Lâm là tựa truyện không thể bỏ qua. Nàng là Hạ Uyển Thanh một thần y xinh đẹp của Vân Quốc, một người nổi tiếng được nhiều người yêu mến bởi tài chữa bệnh xuất chúng.

Vì si mê nàng đem tiền đến giúp đỡ lại bị đẩy xuống vách núi nhìn một đôi "Bích nhân" tình ý nồng đậm. Trùng sinh lần nữa trở thành độc y Lâm Tô Uyển, muốn sống cuộc sống thanh bình nhưng sóng chưa yên biển chưa lặng lại có sóng khác đến, hồ ly kia cũng tới kiếm chuyện khiến nàng phải đứng lên tranh đấu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hãm hại

Vân Quốc vào ngày mười lăm tháng tư năm 654.

Đôi mắt Hạ Uyển Thanh lúc này giống như đáy của giếng nước sâu thẳm, không có một tia ngọn sóng.

Đôi môi trắng bạch làm tôn lên miệng vết thương dữ tợn.

Nàng không có phát ra bất kỳ thanh âm gì, con mắt nhìn chăm chăm vào nhà trên, trong mắt tràn ngập hận ý, nhưng mà đành nuốt sâu vào trong bụng.

Mình bây giờ bị treo ở nhánh cây trên vách núi cheo leo, có thể cảm giác được xương sườn gãy ra thành vài đoạn, cũng có thể cảm nhận rõ ràng được loài bò sát ở trên mặt, trên thân chúng bò qua lại ngo ngoáy.

Đau nhức kinh hãi qua đi, chỉ có oán hận thật sâu.

Một thân kiều diễm với váy dài đỏ tươi bị mắc ở mỏm đá trên vách núi, gió thổi vào váy tạo ra những tiếng tư lự tư lự.

“Ba...” Âm thanh nhánh cây rạn nứt lọt vào tai vang lên một cách rõ ràng.

Hạ Uyển Thanh khoe môi mỉm cười thê lương vì sắp được giải thoát, lúc này lại hiện nên ký ức người kia.

Ngày mười bốn tháng tư Hạ Uyển Thanh mặc váy trắng dài, khuôn mặt được khăn che đi một nửa từ trong phòng cũ rách đi ra. Trán nàng hiện đầy mồ hôi, dưới khăn che mặt sắc mặt cũng có chút mệt mỏi.

Tháng tư tuy ẩm áp nhưng vẫn còn lạnh, vạn vật hồi phục đã đâm chồi nảy lộc là thời kỳ trăm hoa đua nở khoe sắc, nhưng cũng mang đến ốm đau giày vò.

Vì vậy mà ở phía tây ngoại ô có nhiều gia đình đã lây nhiễm chứng phong hàn, tốc độ lan truyền cực nhanh.

“Tiểu thư, đại nhân mời người hồi phủ.” Thị nữ nhỏ nhắn xinh xắn nhẹ mỉm cười với Hạ Uyển Thanh nói, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vài tia khinh thường.

Hạ Uyển Thanh cũng không thèm để ý những thứ này, nàng là người tùy ý, chỉ theo bản tính của chính mình, sẽ không coi trọng người khác nghĩ gì.

Nghĩ tới người kia đang đợi nàng, sắc mặt mệt mỏi cũng có chút hòa hoãn:

“Ta thu thập xong đồ liền đi.” Đối với hai vợ chồng gia đình nghèo dạn dò vài câu, liền đi theo thị nữ, thị nữ trông thấy nàng, bữu môi đỡ nàng lên xe ngựa.

Chỉ một lát đã đến giữa đường, Tô Uyển trong xe ngựa nghe thấy tiếng cầu cứu của một cô gái, mặc dù rất nhỏ rất xa, nhưng mà đúng là nàng có nghe thấy được. Hạ Uyển Thanh không xác định nhìn thoáng qua bên cạnh thị nữ.

“Thạch Lựu, hình như có người đang cầu cứu, ngươi có nghe thấy không?”

“Có lẽ là tiểu thư nghe lầm, chúng ta đi ra thôn trang phía tây, xung quanh đây cũng không có người, tiểu thư nhất định là mệt mỏi, nghỉ ngơi một lát đi.”

Hạ Uyển Thanh tâm không hiểu sao nhảy lên không yên, hô hấp trở nên không tốt, nàng mở rèm cửa sổ nhìn bên ngoài núi xanh biếc cũng không nhìn thấy vật gì khác.

Ảo não quả thật là do mình mệt mỏi? Nhưng thanh âm kia lọt vào tai rõ ràng.

Hạ Uyển Thanh nhìn cái hộp bên cạnh mình ấy ra một mảnh lá bạc hà, Thạch Lựu xem nàng nuốt vào, trong thần sắc cũng trở nên tươi cười.

Không lâu sau, bọn họ đã đi tới Cổ phủ.

Xuyên qua lối nhỏ vào hành lang vắng vẻ, người thấy được mùi hương thoang thoảng của hoa đào, trông thấy một nam tử mặc bào lam đứng ở phòng hướng mình nhìn ôn nhu, tâm tư tự nhiên nhảy lên.

“Cảnh Phạm, có chuyện gì mà gấp gáp như vậy.” Hạ Uyển Thanh xem Cổ Cảnh Phạm lông mày khê nhăn, trong lòng căng thẳng cẩn thận hỏi.

“Do dịch bệnh gần đây, đã có nhiều gia đình bị nhiễm. Uyển Thanh, ta cứ sợ nàng cũng bị nhiễm bệnh.” Cổ Cảnh Phạm cầm tay Hạ Uyển Thanh ôn nhu nói.

Nhìn miệng vết thương trên tay Uyển Thanh, Cổ Cảnh Phạm nhíu mày, sắc mặt ôn nhu cung lạnh xuống.

“Nàng thế nào lại bị thương?”

“Không có gì đáng ngại, buổi sáng đi ra phía đông ngoại thành hái thuốc nhất thời bị người khác đá thương thôi.”

Nói đến chuyện này, Hạ Uyển Thanh sắc mặt có chút ít cô quái.

Buổi sáng đi đến phía đông ngoại thành, có nữ tử sợ hãi bám lấy nàng hô cứu mạng, nhưng không biết rõ vì cái gì, thời điểm nàng muốn hỏi thăm, nữ tử lại cuống quýt chạy đi, tay cũng vào lúc đó bị đá thương.

Kỳ quái hơn là, nàng hái xong thảo dược đang trên đường trở về, có thầy bói ngang qua nàng, nhìn nàng rồi cảm thán, nói:

“Phúc họa tương y, sinh tử tương đối.”

Tám chữ, lại làm cho nàng tâm thần không yên. Nàng tiến lên định hỏi, ông ta chỉ là khê mỉm cười, ngón tay chỉ bầu trời, lắc đầu liền đi.

Trong lúc nhất thời, Hạ Uyển Thanh cảm thấy ngực hết sức khó chịu, không thở nổi, tay âm thầm khoắc lên mạch đập thưng, nhưng lại nhìn không ra cái gì.

“Ta biết rõ ngươi đề ý bệnh của mình, ta cũng vậy đau lòng cho nàng, không bằng nàng đem Phụng Hoa Y Lục giao cho ta, ta mời lưu thầy thuốc đi học tập, như vậy có thể có nhiều người hơn được cứu, chỉ một mình ngươi không làm được nhiều như vậy, ngươi xem... Gần đây ngươi đã gầy đi không ít.” Cổ Cảnh Phạm ôn nhu nói, hơn nữa bàn tay to lớn xoa trên mặt có chút gầy yếu của Uyển Thanh. Uyển Thanh nghe Cảnh Phạm nói như vậy cất tiếng phản bác.

“Không được, Phụng Hoa Y Lục là sự phụ giao cho ta, để cho ta bảo quản tốt.” Lại ngẩng đầu nhìn vào mắt Cổ Cảnh Phạm, mắt tự nhiên mềm lòng nhỏ giọng nói ra:

“Phúc họa nhớ y, sống chết có số.”

“Nếu như ta nói, ngươi giao ra đây, ta có thể cùng ngươi hành y cứu người theo ý ngươi thì sao?” Cổ Cảnh Phạm khê mỉm cười, đau lòng đem Hạ Uyển Thanh kéo vào trong ngực, nhìn đôi mắt sáng rực, trong tròng của Uyển Thanh.

Hạ Uyển Thanh không tin ngẩng đầu nhìn Cổ Cảnh Phạm, cảm thấy do dự. Phụng Hoa Y Lục là một quyển y thuật cổ xưa đã mất tích, trên mặt ghi các vấn đề linh tính của các bệnh, kinh mạch châm pháp, cách dùng thảo dược, độc dược độc vật.

Nếu rơi vào tay kẻ xấu, học được cách chế độc, hoặc là hạ sai châm, dùng sai dược, sẽ dẫn tới đại họa.

“Ngươi không tin ta?” trong con ngươi Cổ Cảnh Phạm chợt lóe qua một tia ánh sáng, xem Hạ Uyển Thanh do dự, lại nói.

“Không... , ta, ta tin ngươi... Ta đi lấy đưa cho ngươi ngay.”

Hạ Uyển Thanh nghĩ, nếu như là giao cho đại phu sẽ không phải gặp chuyện không may, mà Phụng Hoa Y Lục có thể cứu được nhiều người, không nên ích kỷ.

Nàng xoay người trở về phòng lại không quay đầu lại trong nháy mắt người kia về mặt đầy đắc ý.

Thời điểm nàng cầm lấy Phụng Hoa Y Lục giao cho Cổ Cảnh Phạm, Cổ Cảnh Phạm đã không còn là ấm áp ôn tư thái, mà là có chút lạnh, lạnh làm cho nàng có chút ít kinh hãi.

“Ngươi chờ ta.”

Nhân nhậ một câu nói có chút ít xa cách, không hiểu làm cho Hạ Uyển Thanh có chút bất an, cuối cùng trông thấy Cổ Cảnh Phạm trong mắt vội vàng, Hạ Uyển Thanh thầm nghĩ chính mình suy nghĩ quá nhiều.

Bất an, mong đợi cùng với ánh mắt xa cách khiến Hạ Uyển Thanh một đêm khó ngủ, nàng đang có chút bối rối dần dần ngủ, một thanh âm vội vàng hô.

“Hạ cô nương gặp chuyện không may, Hạ cô nương đã xảy ra chuyện, phía tây ngoại ô kia vài gia đình đã chết, ngài mau đi xem một chút.” Thị nữ thanh âm dồn dập làm cho Hạ Uyển Thanh trong nháy mắt thanh tỉnh, nàng vội vàng ngồi dậy lại phát hiện đầu có chút ít hôn mê.

“Hạ cô nương, đây là nước bạc hà đại nhân sợ ngài thân thể chịu không nổi, đặc biệt muốn nô tỳ chuẩn bị.” Nha hoàn kia giải thích, nha hoàn ngẩng đầu nhìn nàng vài lần, cho đến khi nàng uống hết, mới tính thờ phào nhẹ nhõm, lại đi xem Hạ Uyển Thanh, ít nhiều có chút thương cảm.

Hạ Uyển Thanh uống qua nước, vội vàng mặc vào quần áo cầm lấy cái hòm thuốc, ngồi lên xe ngựa.

Khi đi tới nam giao kia vài gia đình, phát hiện tất cả mọi người xa xa vây xem, nàng chui vào, mở ra ngăn châm sẽ phải đâm vào trong kinh mạch huyết vị lúc, phát hiện bệnh nhân sắc mặt biến đen, đây là dấu hiệu trúng độc.

“Tỷ tỷ, phụ thân uống được này mới bị co giật.” Một hài tử nhỏ gầy nâng được nói ra.

Hạ Uyển Thanh tiếp nhận thuốc ngửi được hương vị tinh tế bên trong, kinh sợ, bên trong có hạ thêm vài loại dược.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Độc dược

Edit : Hà Nguyễn Devil

Beta : Mèo

Đêm ngày mười năm tháng tư.

Cây bán hạ có vị cay, tính ôn (ấm), có độc. Cây ẩm ướt và tiêu đờm, có tác dụng chống buồn nôn nhưng nếu ăn nhiều thì sẽ trúng độc, dẫn tới tê liệt, chẳng lẽ bọn họ đều là ăn nhiều cây bán hạ ? Nàng đã viết xong đơn thuốc rõ ràng, đánh dấu phân lượng rồi mà.

Nghĩ lại thì đã không còn kịp rồi, Hạ Uyển Thanh đem bao ngăn châm mở ra, bên trong là những cây châm lớn nhỏ, bàn tay trắng nõn lấy ra kim châm dài đâm vào ủy trung, khúc trích, tiết ra máu đông, trừ bỏ tắc nghẽn đã thông kinh mạch, thanh nhiệt giải độc.

Chỉ thấy người trên giường nọ tỉnh lại, hơn nữa còn phun ra bãi máu lớn, Hạ Uyển Thanh mới thở phào một hơi, chẳng qua là đầu óc không tỉnh táo, hay lại là thể nào ?

Không đợi đứa nhỏ nói lời cảm tạ, Hạ Uyển Thanh vội vàng chạy đến một gia đình khác.

Cứ như vậy một đêm bận rộn liền đi qua, đợi đến khi tất cả mọi người bệnh tình được được chế ngự, rốt cuộc Hạ Uyển Thanh cũng duy trì không được. Lúc nàng hôn mê hình như thấy một bóng dáng màu trắng xuất hiện ở trước mắt mình.

Lần nữa khi tỉnh lại, Hạ Uyển Thanh hoảng sợ phát hiện mình không biết khi nào thì bị trói ở trên cây cột, bên cạnh là một đám người tức giận, bọn họ cầm lấy cục đá, trứng gà hướng mình ném, nàng muốn thét lên nhưng lại không phát ra được tiếng nào, sao lại thế này ?

Cố Cảnh Phạm ?

Khi đôi mắt của nàng hé về tươi cười, bên cạnh hẳn cùng mình là một nữ tử trang phục bình thường, trong lòng tựa hồ hiểu ra chút gì rồi.

Nàng kinh đau (kinh hãi + đau đớn) trừng mắt nhìn về phía người kia, lại chỉ thấy ánh mắt người kia không có chút rung động.

“Vì cái gì?” Nàng ra khẩu hình khi nói, nàng biết rõ hẳn có thể hiểu, nàng chờ đợi ở bên cạnh hẳn, không để ý bị hấn lợi dụng, không ngại để ý hẳn cùng mỹ nhân khác ở cùng nhau.

Nàng chỉ muốn hành y cứu người, sau đó ở xa xa nhìn hẳn một cái như vậy đủ rồi, nhưng vì cái gì lại đối xử tàn nhẫn với nàng như vậy?

“Mọi người nghe ta nói, nữ nhân này mặc dù chỉ vì cái trước mắt làm cho mọi người mất đi thân nhân, nhưng là ông trời có lòng tốt cho thân nhân của chúng ta chết đi để tích phúc !” Giọng nói của nữ nhân giống như nước suối, lướt trên lòng người nóng bỏng.

Vốn chỉ là muốn cho mọi người giảm xuống lửa giận, cũng rất thành công gọi lên oán hận mới.

Đúng vậy, người nhà của bọn họ mất đi, nếu như không phải là nhờ cô nương trước mắt, bọn họ cũng sẽ chết đi, mà yêu tinh hại người lại ở ngay trên cây cột.

“A... A...”

Hạ Uyên Thanh liều mạng giấy giụa, liều mạng phát ra âm thanh.

Trừ trong miệng tràn ngập mùi máu, cùng với cổ họng cảm thấy rất bỏng, trên người còn ngứa vô cùng, dường như có rất nhiều tiểu trùng tử bò ở trên người, trong ngực.

Đây là Phệ thân thủy, hấp dẫn các loại sâu bọ cắn nuốt ở trên người, lục phủ ngũ tạng có chút nóng chảy, phải tra tấn buổi sáng mới có thể chết, sau khi chết cũng bởi vì mùi thuốc dẫn càng nhiều sâu hơn đến cắn nuốt cơ thể, kết cục là cái chết không toàn thây.

Thật là một độc dược tốt. Nước, đúng rồi, nhất định là nước, trong nước bạc hà kia có độc, ha ha, là nàng quá tín nhiệm hần, tin tưởng sai người bên cạnh.

Nàng kỳ vọng đứa nhỏ vừa nãy có thể nhận ra mình, cho dù chết ít nhất cũng có thể bảo toàn thanh danh.

Nhưng mà... Tất cả đều là hy vọng xa vời.

Đứa nhỏ đó cũng chỉ cố đáp trướng gà lên người nàng.

Lúc này, Hạ Uyên Thanh cũng đã rõ ràng, không biết khi nào thì chính mình mặc y phục trắng lại bị đổi thành y phục đỏ, còn trên người nữ tử kia lại mặc y phục của chính mình tới qua, đồ trang sức cũng là trang sức của mình.

Lúc này gió nổi lên, mạng che mặt che kín dung mạo của nữ tử kia rơi xuống, lộ ra dung mạo nữ tử ngày đó, mọi người trong nháy mắt hít thở không thông.

Lông mày như viễn sơn, đôi mắt như làn nước mùa thu, dung mạo như hoa mẫu đơn, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như ánh trăng, giống như một vị tiên tử.

“Y Tiên nương nương là tới giúp chúng ta.” Không biết là ai hô một câu này, tất cả mọi người đều hô lên.

“Hóa ra là nàng.” Hạ Uyên Thanh lạnh lùng.

Vị nữ tử có dung mạo tuyệt sắc này chính là Phượng gia tiểu thư - Phượng Kinh Hoa.

Cho tới nay đều có người nói rằng đệ nhất mỹ nhân như thế nào lại chưa người nào gặp qua, không nghĩ tới lần đầu tiên gặp mặt liền là cảnh tượng như vậy, hơn nữa mới gặp gỡ liền bị mọi người coi như Y Tiên mỹ danh.

Như vậy tất cả điều này đều là người kia an bài? Hạ Uyên Thanh chuyển con mắt nhìn về phía nam nhân mà chính mình yêu thương, đột nhiên cảm thấy hết sức buồn cười, chính mình sớm nên thấy rõ hần lạnh lùng, sao lại ngu ngốc như vậy, lại cầm đầu ngã xuống.

“Mọi người im lặng nào, nàng không phải là Y Tiên nương nương, chỉ là Phượng Kinh Hoa bình thường cứu giúp các ngươi, là tiểu nữ của Đại học sĩ Phượng Khâm, cho nên mời mọi người im lặng.”

Cố Cảnh Phạm lớn tiếng khuyên, lại làm cho lòng mọi người càng thêm dâng trào.

“Ngươi xem, đó là nữ nhi của Đại học sĩ, không có một chút đáng vẻ cao cao tại thượng.”

“Ai nói, kia rõ ràng là tiên tử đến từ trên trời?”

...

Mỗi người một câu, làm cho tâm Hạ Uyên Thanh ngã vào đáy cốc.

“Đó là việc ta phải làm, nếu như mọi người muốn cảm ơn ta, không bằng đem nữ nhân trên kia giao cho ta, để ta mang về?” Giọng nói kia vô ích cốc thanh linh, làm cho tất cả mọi người thần phục.

Cuối cùng Hạ Uyên Thanh nhìn mình bị người khác quăng xuống đất, trên mặt, cánh tay đều là máu.

Chỉ qua một đêm lại rơi vào kết cục như vậy, đây là điều mà Hạ Uyên Thanh chưa từng nghĩ đến qua.

Hạ Uyên Thanh bị dẫn vào núi Linh Phong, nhìn đôi nam nữ trước mặt trong lòng nhin không được chán ghét, một cái liếc mắt đều không muốn nhìn thấy bọn họ, cũng không cho rằng người trước mặt có thể buông tha cho mình.

“Thực ra ta nên cảm ơn ngươi, nếu như không phải là ta đem dược dùng sai, cũng sẽ không cho ngươi rơi vào kết cục như vậy, nhưng mà sự sai lầm này ngược lại là thành tựu cho ta.” Thanh âm kia thật dễ nghe, nhưng ở bên tai Hạ Uyên Thanh lại giống như âm thanh của ác quỷ.

Hạ Uyên Thanh nói không ra lời, chỉ hung dữ nhìn đôi nam nữ trước mắt. Hiện tại nàng xem như đã hiểu, hết thảy đều là chính mình tự mua dây buộc

mình, chỉ là khi mình hiểu ra thì đã quá muộn.

“Rốt cuộc các người muốn làm gì ?”

Hạ Uyển Thanh dùng móng tay hung hăng bóp cổ họng mình, liều mạng phát ra âm thanh, giọng nói khàn khàn khó nghe.

“Nhỏ cò tận gốc, chấm dứt tai họa về sau.”

Mấy lời đơn giản nhưng ý tứ lại rõ ràng.

Cố Cảnh Phạm nhìn nữ nhân giãy giụa trước mắt, lông mày gao gắt nhăn cùng nhau, vốn là hắn muốn cho nàng một con đường sống, coi như xem nàng thật lòng đối đãi với mình.

Nhưng nữ nhân này cố tình hướng đường cùng mà đi, không nghe chính mình an bài, xé đi vài tờ trong bản ghi chép của thầy thuốc Phương Hoa, hơn nữa còn tiến vào thư phòng, nhìn thấy một tờ kế hoạch của hắn.

“Ta sẽ không theo các người an bài.”

Hạ Uyển Thanh trong khi oán hận sinh ra một tia hy vọng sống sót, nàng mới không cần tận ý như hắn nàng, chẳng qua là khi dưới chân nàng dòi bước, Cố Cảnh Phạm đã tới gần nàng.

“Vì cái gì ? Cho dù ta có thứ mà người cần, nếu như người mở miệng ta sẽ không không cho người, tại sao phải làm như vậy ?”

Hạ Uyển Thanh cổ họng khàn khàn kêu lên, nhìn Cố Cảnh Phạm có vài tia đau lòng.

Cố Cảnh Phạm nhìn đôi mắt trong trẻo, trong miệng càng thêm quyết tuyệt: “Bởi vì cái này chính là mạng của người .”

Hạ Uyển Thanh buông tha nghĩ tới chuyện muốn chạy trốn, nhưng bởi vì thời tiết ẩm ướt, ban đêm lại mưa, vách núi Linh Phong này vô cùng trơn trượt, chột nàng trượt chân mà ngã xuống dưới vách núi.

“A...” Phương Kinh Hoa theo phản xạ che mặt, Cố Cảnh Phạm ôm thân thể nàng.

Tất cả việc này đều bị Hạ Uyển Thanh xem ở trong mắt.

Nếu có kiếp sau, ta nhất định khiến người thân bại danh liệt, nợ máu trả bằng máu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Trùng sinh Hầu phủ

Edit : Mèo

Beta : Mèo

P/S : Tháng sáu sách mới, cầu tìm kiếm, cầu đề cử ~!

Giống như là đang nằm mơ.

Hạ Uyển Thanh nhìn phòng ngủ trước mắt, chớp mũi xen lẫn hương hoa đào như có như không, nàng thấy một nam tử đưa lưng về phía mình, trong lòng có chút vui mừng.

Nhưng khi nàng tới gần, nam tử kia quay đầu, là một vẻ mặt hung thần ác sát, mà bên cạnh hắn xuất hiện một vị nữ tử dung mạo tuyệt sắc, mang theo tươi cười coi thường nhìn nàng.

“A.....”

Hạ Uyển Thanh hoảng sợ ngồi dậy, con người vẫn còn chưa thấy rõ hoàn cảnh xung quanh thì liền cảm nhận được đầu mạnh mẽ đau đớn. Tiếng ù tai lại làm cho nàng một lần nữa thử nghiệm đau đớn tê tâm liệt phế trên thân thể.

Đau đớn khiến nàng lại phải nằm xuống, bên tai truyền đến tiếng kêu của nha hoàn. Nàng nghĩ rằng khi nàng rơi xuống vách núi đen hắc là đã chết, vì sao còn có thể cảm nhận được đau đớn ?

Trong đầu suy nghĩ rối loạn, một đoạn trí nhớ không thuộc về mình giống như thủy triều chảy tới, trong lúc nhất thời thân thể cùng với tinh thần tra tấn làm nàng cắn chặt môi, máu đỏ sẫm theo khóe miệng chảy xuống.

Trong lúc mơ hồ, hình như nàng thấy một vị nữ tử có dung mạo tuyệt diệu, trong trẻo nhưng lạnh lùng xuất hiện ở giữa tầm mắt mình. Đôi mắt của nàng đầy sự không cam lòng, phần nộ lại hàm chứa kỳ vọng nhìn về phía mình.

Nhưng chỉ qua một lát, nàng lại biến mất trước mắt mình, mà Hạ Uyển Thanh cũng chỉ nghe thấy một câu, thay ta sống tốt.

Thật lâu sau, nàng mới tiếp nhận đoạn trí nhớ không thuộc về mình, đau đớn trên cơ thể cũng dần dần dịu xuống.

“Tiểu thư, tiểu thư ?” Một giọng nói nhẹ nhàng nhu nhược mang theo cảm xúc lo lắng kêu chính mình.

Hạ Uyển Thanh mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn thấy một thiếu nữ với trang phục nha hoàn thật cẩn thận nhìn nàng, trên tay bưng được (thuốc) muốn bón cho mình.

“Ngọc Trúc ?” Hạ Uyển Thanh mơ mơ màng màng nói.

“Ngọc Trúc ở đây, tiểu thư như thế nào rồi ạ ? Bây giờ Ngọc Trúc đi gọi thái y.” Ngọc Trúc lo lắng nói, trong con ngươi đầy lo lắng làm Hạ Uyển Thanh xem ở trong mắt.

“Không cần, chỉ là ta mệt mỏi, ta nghĩ nên ngủ thêm một lúc.” Hạ Uyển Thanh đang nói liền nhắm mắt lại giống như ngủ say.

Ngọc Trúc nhìn Hạ Uyển Thanh lại ngủ say, sờ sờ trán của nàng đến khi biết nàng hạ sốt mới thở phào một hơi nhẹ nhõm rồi ra khỏi cửa. Thang thái y nói, nếu như lại tiếp tục sốt thêm, tình hình sẽ không tốt. Mặc dù tiểu thư có chút kiêu căng ngang ngược, nhưng mà từ nhỏ nàng đã đi theo bên người tiểu thư, thật tình không hy vọng tiểu thư gặp chuyện không may.

Bên tai nghe thấy âm thanh Ngọc Trúc ra ngoài, Hạ Uyển Thanh mới sâu kín mở mắt, cắn răng chịu đựng đau đớn trên người cảm tấm gương soi bên cạnh giường.

“Là nàng ?”

Hạ Uyển Thanh có chút giật mình bởi vì khuôn mặt này là nữ tử lúc trước mình gặp ở ngoại thành Đông. Nhưng mà lúc ấy quá hoảng loạn nên không có thấy rõ. Khi thấy dung mạo này cũng không thua Phượng Kinh Hoa thì đôi mắt trong trẻo của Hạ Uyển Thanh hiện lên một tia tinh quang.

Là mạng nàng không nên tuyệt, trùng sinh vào Hầu phủ, thay đổi khuôn mặt mà quay về, hơn nữa còn có được trí nhớ của nguyên chủ, như vậy tất cả đều trở nên dễ dàng.

“Tổ Uyển ngươi yên tâm, nếu ta nhận lấy thân thể ngươi, nhận trí nhớ của ngươi, ta nhất định sẽ làm cho những người đó phải nhận trừng phạt, cho dù phải chết cũng sẽ không để cho bọn họ sống an bình.”

Nói xong Hạ Uyển Thanh tàn nhẫn nhìn ra phía ngoài phòng.

Dường như bởi vì Hạ Uyển Thanh nói một câu kia, một tia mệt mỏi cuối cùng trên cơ thể cũng biến mất, cơ thể lại khôi phục sự thoải mái trước kia, ngoại trừ sắc mặt Hạ Uyển Thanh xám trắng, về cơ bản đã không còn gì quá đáng ngại.

Hạ Uyển Thanh lại lên giường ôn nhuận (ấm áp và mềm mại), sắp xếp lại suy nghĩ một chút. Nếu ông trời cho nàng một cơ hội nữa, làm cho nàng thay hình đổi dạng, như vậy thì từ giờ trở đi, nàng không còn là Hạ Uyển Thanh, mà là đại tiểu thư Hầu phủ, đích nữ của Lâm Tiêu - Lâm Tổ Uyển.

Ngày hôm sau

“Thang thái y, thân thể Tổ Uyển như thế nào rồi ? Thật sự là một hài tử đáng thương, chỉ là đi ra ngoài chơi, lại bị tai bay vạ gió như vậy. Ta không nên mềm lòng chiều theo tính tình của nàng.”

Một vị mỹ nữ mặc một chiếc váy màu đỏ tía khóc sụt sùi ngồi ở bên giường, dùng tay áo lau nước mắt nói. Nước mắt chảy theo hai má, cảnh tượng khi khóc lại tăng thêm một loại phong tình đặc biệt. Dưới nước mắt là một chút tươi cười đắc ý.

Đúng vậy, là nàng không lay chuyển được Lâm Tổ Uyển, không có biện pháp mới để cho nàng ra ngoài, đây là yêu thương lại bất đắc dĩ.

“Phu nhân không cần đau lòng, không có nguy hiểm tính mạng, chỉ là đã bị thương ngoài da, ngoài việc đau nhức thì không quá đáng ngại, tĩnh nằm tu dưỡng (ý là nghỉ ngơi đầy đủ) là được. Đây là lão phu mới được (bóc thuốc), lấy đúng thuốc này thì mấy ngày liền có thể khỏi hẳn.” Nói xong thái y thu dọn hòm thuốc, chuẩn bị mang theo được đồng đi chuẩn bị.

“Mộc Miên, nhanh đi đưa giấy chẩn bệnh cho Thang thái y, ta sẽ ở đây trông coi Tổ Uyển.” Nói xong nước mắt kia rơi càng nhiều, làm người khác nhìn thấy càng thêm thương tiếc, trái lại Lâm Tổ Uyển nằm ở trên giường tĩnh dưỡng lại làm cho người khác cảm thấy đáng ghét.

Thực ra Lâm Tổ Uyển đã sớm tỉnh lại, nhưng mà không có mở mắt ra, chính là nàng muốn biết tình huống của ngôi nhà này, đối với nữ nhân bên giường trong lòng nàng cũng có tính toán, đây là Nhị di nương.

Trong lòng cười lạnh một chút, nàng liền mơ mơ màng màng mở to mắt nói: “Nhị di nương, thật đáng sợ, đột nhiên có người liền đâm về phía này.” Giọng nói của nàng hơi run run, trong ánh mắt tràn ngập nước mắt, tay muốn kéo Nhị di nương lại thu trở về. Bởi vì một mối mà ánh mắt mơ màng liền lại ngủ.

“Tổ Uyển, hài tử đáng thương của ta.” Nhị di nương tiếp tục nức nở, tay vuốt ve trán Tổ Uyển.

Lúc này trong lòng Nhị di nương nhưng lại đặc biệt tức giận, rõ ràng chỉ kém một bước là có thể làm đương gia chủ, con gái của mình cũng sẽ không nhận trách nhiệm con vợ kế, thân phận thứ nữ, người trên giường cũng là mạng quá cứng rắn rồi.

Chờ đi, ta nhất định sẽ cho ngươi biến mất ở trước mắt ta, ta muốn đường đường chính chính ngồi trên chủ vị (ý là bà này muốn làm đương gia chủ mẫu đấy), cho dù là bình thân cũng không sao cả.

“Nhị phu nhân, có cần phải thông báo cho Hầu gia ?” Nha hoàn bên cạnh Nhị di nương nhìn Lâm Tổ Uyển nhỏ giọng hỏi.

“Đương nhiên là phải, nhưng mà Hầu gia đang nghỉ sự ở chính đường, người chờ ở ngoài cửa, chờ đến khi xong thì nói cho Hầu gia.” Nói xong Nhị di nương lau nước mắt, ngồi trên ghế, cầm lấy ly trà bạch ngọc bên cạnh thơm ngát bên cạnh uống.

Trà Hương uống vào không có mùi vị gì, móng tay sơn màu đỏ tươi nắm chặt chén ngọc hung hăng trừng mắt, liếc nhìn người trên giường một cái, rõ ràng đã phân phó mấy tên.....côn đồ kia hủy đi trong sạch của nhà đầu này. Sau đó bỏ lại ở vách núi đen, giả tạo ra biểu hiện không chịu nổi nhục nhã, kết quả là vẫn sống trở về.

Vốn là đau khổ cứ chầm dứt như vậy, như thế thì người chỉ có thể tiếp tục chịu đựng, liền giống với mẫu thân đã chết của người, sống không thể mà chết cũng không thể.

“Nương....nương...Con nghe nói người kia....”

“Nhỏ giọng chút, Tổ Uyển vừa mới ngủ.” Liễu thị có chút oán trách đối với người vừa nói, nhưng trong lời nói lại rất dịu dàng.

Người tới đúng là giọng nói của nữ nhi Nhị di nương Liễu Vân Phi - Lâm Hạm, nàng đáng yêu hoạt bát, miệng hết sức ngọt, có thể làm người khác vui vẻ giống như lông mi cánh ve trong nháy mắt có thể khiến cho ánh mắt hiểu biết vô cùng.

Trong lúc nàng định nói hết câu nói kế tiếp, bước chân nhẹ nhàng bước vào phòng, thấy Lâm Tổ Uyển nằm trên giường thì xuất hiện một ngụm tức giận ở trong lòng.

“Hạm nhi, uống ly trà, xem đầu người đầy mồ hôi kia. Tình hình tỷ tỷ con khá tốt, chỉ cần điều dưỡng, con không cần lo lắng như vậy.” Liễu thị tự nhiên nói.

Nhưng mà Lâm Hạm nghe xong thì tức giận trong lòng càng lớn hơn, muốn nói cái gì đó, dưới tay đau nhói, nước mắt ngay lúc đó ở hốc mắt đảo quanh, vừa định kêu lên thì bên tai liền truyền đến giọng nói cung kính của Liễu thị.

“Hạm nhi quá mức lo lắng cho Tổ Uyển nên lao đi quá nhanh, cả người đầy mồ hôi không có cấp bậc lễ nghĩa. Chỉ vì lâu rồi không được gặp tỷ tỷ, Hầu gia đừng trách nàng.” Liễu thị nhẹ nhàng đi tới trước mặt Lâm Tiêu cúi đầu, vòng eo mảnh khảnh kia căn bản không giống như đã sinh con, mà làn da mịn màng đỏ ửng sau khi khóc càng làm động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiều Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Vấn đề danh tiết

Edit: Hà Nguyễn Devil

Beta: Sally Băng Băng

Lâm Tiêu nhìn mỹ nhân trước mắt khóc, lại nghe âm thanh mềm mại, nhìn lại Lâm Tổ Uyển nằm ở trên giường biến mất cả đêm, lửa giận trong lòng vụt vụt dâng lên.

“Không quan trọng, Hạm Nhi cũng là có tâm, nàng như thế là thế nào?” Lâm Tiêu thanh âm rất lạnh lùng, lại là dùng từ nàng, thay thế tên Tổ Uyển.

Hầu gia coi trọng nhất là danh tiết, không nói đến một cô nương xuất đầu lộ diện không có phong cách quý tộc, mà giả dạng cô nương thế nhưng một đêm không về nhà, nguyên nhân chính lại là vì người khác nhìn thấy dung mạo xinh đẹp của nàng ôm lòng quấy rối, mặc dù là giữ được mạng nhỏ chạy trở về, nhưng danh tiết khó giữ được, hân thù rằng Tổ Uyển chết ở bên ngoài, như sẽ tốt hơn, không mang danh xấu.

“Phụ thân không nên trách tỷ tỷ, tỷ tỷ gần đây tâm tình cũng không tốt, cho nên mới nghĩ tới đi ra ngoài giải sầu, nào biết sẽ xuất hiện việc ngoài ý muốn bị người khác vô lễ, phụ thân nhìn xem, sắc mặt tỷ tỷ thật tẻ, Hạm Nhi thật lo lắng.” Lâm Hạm nói xong liền chạy đến trước giường Tổ Uyển khóc nức nở.

Nhưng khi Lâm Hạm thấy khuôn mặt nàng (Tổ Uyển) lần nữa lại làm cho nàng (Lâm Hạm) ghen tị toàn bộ gương mặt xinh đẹp của nàng (Tổ Uyển) tại sao đều cùng gia đình nhưng sao lại xinh đẹp như vậy làm cho người ta sợ hãi ghen tị.

Nhưng cũng may nàng đưa lưng về phía bọn họ.

Mà thoát nhìn vô cùng lo lắng, lời nói quan tâm đã rơi vào trong tai Lâm Tiêu giống như búa tạ đánh vào trái tim, con tức lại là tràn đầy, Lâm Tiêu cũng quyết định chủ ý, nếu như thực sự danh tiết Lâm Tổ Uyển khó giữ được sẽ đưa nàng giao cho Tây biệt uyển, viện có báo ốm.

Lúc này Lâm Tổ Uyển cũng tỉnh lại, trông thấy một phòng toàn người, tìm kiếm trí nhớ trong đầu, chiếu theo số người ngồi.

Tổ Uyển mặt tái nhợt nhìn Lâm Hạm trước giường tay không lực cầm tay Lâm Hạm, con mắt liếc mắt nhìn Liễu thị cùng Hầu gia, ôn nhu nói.

“Làm cho phụ thân và Nhị di nương lo lắng rồi, muội muội cũng có lòng.”

Ánh mắt áy náy mang theo nước mắt, sắc mặt tái nhợt ôn nhu nhìn về phía Hầu gia, không có cao ngạo cùng cố chấp, hiện tại nhu nhu nhược nhược của nàng lại lấy được lòng người.

“Hừ, người cũng đã biết lần này ảnh hưởng hết sức nghiêm trọng.”

Lâm Tiêu nhìn Tổ Uyển yếu đuối có chút ít kinh ngạc, vốn là hân cho rằng nàng còn có thể giống như trước đây đối với hân hồ hững, hoặc là đối nghịch với hân, không nghĩ tới lúc này đây lại mềm mại như vậy, dung mạo tuyệt diệu giống như hình bóng của nương nàng.

Nghe nói vậy Lâm Tổ Uyển nổi giận đùng đùng, nàng cảm thấy thay nguyên chủ có vài phần bi thương.

Đây là cha ruột, câu nói đầu tiên không phải là hỏi han ân cần mà lại là trách cứ, cũng không trách nguyên chủ tùy hứng ngang ngược.

“Hầu gia, ngài không nên trách Tổ Uyển, là Vân Phi có lỗi, Vân Phi không nên nhất thời mềm lòng mà cho Tổ Uyển ra ngoài, cho dù có đi ra ngoài, Vân Phi cũng nên bồi nàng, người xem, hải tử cũng đã biết sai, hơn nữa thân thể không thoải mái.”

Liễu Thị che mặt khóc thút thút, đem những lỗi lầm để ở trên người mình, đem câu chuyện dẫn tới trên người Tổ Uyển.

Nói đến thân thể này, Hầu gia vốn là mềm lòng một chút cũng không thấy.

Ánh mắt sắc bén nhìn Lâm Tiêu, Liễu Thị gọi lên mỉm cười một chút cũng không dễ dàng phát giác.

“Đúng vậy, phụ thân, tỷ tỷ còn chưa thoải mái đâu.” Nói xong Lâm Hạm ở trên người khuấy động Tổ Uyển.

Nhìn thấy toàn bộ, Tổ Uyển buông rèm xuống cũng không nói chuyện, mà là làm bộ như đau đớn khó bước xuống giường, một màn này rơi vào trong mắt hai mẹ con Liễu thị đặc biệt mừng rỡ, giải thích rõ về tên côn đồ kia vô cùng thuận lợi.

Cho dù hiện tại Lâm Tổ Uyển tùy ý nói ba hoa chích choè, lão gia dù thế nào cũng không mềm lòng sẽ đem Lâm Tổ Uyển đưa đi.

“Phù phù...”

Lâm Tổ Uyển nhất quỷ, làm cho mọi người trong phòng cả kinh, còn không đợi Liễu thị đi đỡ nàng, Lâm Tổ Uyển mở miệng nói.

“Tổ Uyển biết rõ phụ thân gần đây vì chuyện nước ưu phiền, lại vừa gặp vấn đề do bệnh, cho nên Tổ Uyển muốn đi cầu bùa bình an cho phụ thân. Tổ Uyển tự biết không thể giải ưu phiền lo lắng cho phụ thân, cũng chỉ có cách này, bởi vì Tổ Uyển ngày thường không ra khỏi cửa, liền muốn đi cầu Nhị di nương cùng đi, di nương bởi vì cảm thấy bên ngoài hỗn loạn cho nên cự tuyệt.”

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt Liễu Thị biến sắc cực kỳ là khó coi, con nha đầu chết tiệt này lúc trước cũng không phải nói như vậy, nhưng là cái nha đầu này trước tiên thanh minh cho mình cũng vô dụng, Hầu gia sẽ tăng thêm bất mãn.

Khi cảm giác được ánh mắt nóng của Hầu gia, Liễu Thị mới biết được hiện tại Lâm Tổ Uyển đã không phải là Lâm Tổ Uyển đã từng muốn thoát khỏi khống chế của mình.

“Hầu gia, thiếp là lo lắng cho Tổ Uyển, vạn nhất Tổ Uyển bị nguy hiểm gì hơn nữa bị nhiễm bệnh kì quái sẽ đối với Hầu phủ mà nói là không ổn, nghe nói vài gia đình ở ngoại ô đã chết.”

Đôi mắt Liễu Thị nhu hòa như mặt nước, tiếng nói cũng ôn nhu mềm mại như muốn vượt đi con tức của Lâm Tiêu. Đúng vậy, hiện tại Lâm Tổ Uyển nằm ở trên giường đúng là do thâm thù kia hại.

“Cha, người ở ngoại ô là vì dùng sai dược mà chết, không phải là bởi vì bệnh tình, mà an tự phạt lại ở bắc thành, đường xá vốn cũng không giống nhau, nữ nhi bởi vì nóng lòng, cho nên cầu được Nhị di nương đáp ứng, chỉ là chưa nghĩ đi đường sẽ gặp phải kẻ hai hoa tặc.”

Nói xong Tổ Uyển nhỏ giọng khóc lên, nước mắt lớn bằng hạt đậu trượt qua da trắng như tuyết khiến cho da thịt càng thêm trong suốt, dung mạo càng thêm thanh lệ. Đều nói hải tử sẽ khóc có lộc ăn, nàng ngược lại phải thử một chút, khóc, ai không sẽ quan tâm? Vậy thì nước mắt nhiều một chút, nhu

nhược nhiều một chút.

Nhìn Lâm Hạm khóc thút thít Lâm Tố Uyên không khỏi tức giận công tâm, người này khi nào thì học được giả vờ giả vịt, vậy nàng (Tố Uyên) liền làm cho nàng (Lâm Hạm) lộ ra nguyên hình.

“Đại tỷ, ngươi có khỏe không? Hạm Nhi thật lo lắng kìa từ đâu xuất hiện? Bọn họ tại sao lại đối với ngươi như vậy. Ngươi nói ra đến, phụ thân cùng mẫu thân nhất định sẽ ngươi làm chủ.” Hạm Nhi chạy đến trước mặt Tố Uyên ôm lấy Tố Uyên, sau đó nhìn Lâm Tiêu, cùng mẫu thân nói.

“Phụ thân, mẫu thân, tỷ tỷ ủy khuất lớn như vậy, chúng ta cần phải thay tỷ tỷ lấy lại công đạo, không thể cho bọn họ tự do tự tại.” Lâm Hạm tức giận nghiêm mặt nói giống như nữ hiệp chính nghĩa.

Liễu Thị nhìn biểu hiện trong mắt của nữ nhi, hết sức là tán thưởng. Mặc dù Hầu phủ không bằng hậu cung hoàng đế, nhưng là toàn những người có tâm kế, nếu như ngươi không mưu tính, thì ngươi cũng sẽ bị người khác mưu tính, cho nên từng bước đi phải cẩn thận. Tố Uyên xem Lâm Hạm hết sức “quan tâm” trong lòng không khỏi cười lạnh, nhưng lời này đem chính mình kéo tới vực sâu, nếu như mình đi một bước sai, liền như vậy bị đánh vào vực sâu đen tối, cũng may mình không phải nhu nhược từ trước.

Nàng bây giờ là Lâm Tố Uyên, sau khi sống lại làm Lâm Tố Uyên, tự nhiên muốn cầm lại những thứ gì thuộc về mình, so với người khác tốt hơn sống sót, những thứ tôm tép nhai nhép này nàng muốn từng ngậm ăn hết.

“Phụ thân... ” Lâm Tố Uyên nhìn hai người bên cạnh đột nhiên sinh ra châm chọc. Nàng tựa đầu đập đầu trên đất, nhỏ giọng khóc rống nói.

“Đông biệt viện Lâm phủ chúng ta phong cảnh không sai, thích hợp tĩnh dưỡng, mấy ngày nay ngươi liền dời qua đó đi.” Lâm Tiêu mặt lạnh thản nhiên nói.

Nhìn Lâm Tố Uyên nhỏ giọng khóc thút thít, Liễu Thị cùng Lâm Hạm tại bên người khóc giúp đỡ (Băng: giống trừ người ta chết thế), cũng biết sự tình giống như mình dự đoán vậy, cũng không nên hỏi, vốn là một mối chính sự triều đình, hiện tại cũng vô tâm quản lý những chuyện này, đưa đi đi, nhắm mắt làm ngơ, coi như chính mình chưa bao giờ có người nữ nhi này. (Băng: cực phẩm phụ thân, ta ghét loại này)

“Phụ thân, ta là nữ nhi của ngài, ngươi thực sự nhẫn tâm đưa ta đi sao?” Tố Uyên ngẩng đầu lên, môi trắng bệch, nói.

Liễu Thị mừng rỡ nhìn cảnh này, chỉ cần Lâm Tố Uyên này vừa đi, bà còn nhiều biện pháp đem nàng ta xóa đi. Mà bà tự nhiên trở thành quân gia chủ mẫu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Vọng tưởng tan biến

Edit: Hà Nguyễn Devil

Beta: Sally Băng Băng

Lâm Tiêu vốn bước chân đi ra rồi nhưng ngừng lại, ánh mắt nhìn Tố Uyên cũng không khỏi mềm lòng.

Hắn quyết định, cho dù có thể nào đi chăng nữa cũng phải tìm được mấy tên khốn kiếp kia, loạn côn đánh chết. Dám trêu chọc người của Hầu phủ, muốn chết.

“Phụ thân.”

Tố Uyên đi về phía trước vài bước quỳ xuống, hi vọng Lâm Tiêu có thể dừng bước, tay kéo vạt áo của Lâm Tiêu lại.

Lâm Hạm nhìn bộ dáng Tố Uyên không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, người này khi nào đã học giả vờ giả vịt? Tố Uyên quỳ gối trên áo khoác mỏng lạnh lẽo dịch chuyển bước chân.

Chỉ nghe tiếng, một thanh âm vang lên, rất thành công thu hút tất cả mọi người.

Dây lòng Lâm Hạm cảm thấy hơn hờ, kết quả Tố Uyên chứng kiến cảnh tay, cả người đều cứng ngắc tại chỗ.

Tố Uyên quỳ trên mặt đất, tay che dấu cánh tay như ngọc của mình, thủ cung sa đỏ tươi hết sức làm người khác chú ý.

Mà nàng cũng không kéo Lâm Tiêu lại nữa, chỉ là cúi thấp đầu, che mặt khóc thút thít.

“Trời lạnh gió lớn, còn không mau đi lấy phục cho đại tỷ tỷ ngươi mặc.”

Liễu Thị nhìn thủ cung mà chỉ cảm thấy choáng đầu hoa mắt, tất cả đều là làm theo kế hoạch của bà, như thế nào kết quả lại không như mong muốn. Nàng âm thầm nhìn thoáng qua Lâm Tiêu thấy sắc mặt hắn vẫn là nhàn nhạt, trong lòng không khỏi bồn chồn.

“Tổ Uyển, người không phải đi tìm bùa bình an sao? Mau đem tới cho phụ thân?”

Liễu Thị đành phải nuốt lời nói theo Tổ Uyển, nàng cũng không tin Lâm Tổ Uyển lại tốt như vậy đi xin bùa bình an, hơn nữa nàng còn phải người đi theo rõ ràng là ra vùng ngoại ô, ở đâu ra bùa bình an.

Lâm Tiêu lúc này cũng nhìn về phía nàng, hắn đã nói qua, nếu như Tổ Uyển là mất trinh tiết, thì nhất định phải đi Tây biệt viện, nhưng nhìn đến cánh tay nàng, tảng đá dưới đáy lòng cuối cùng cũng buông xuống.

“Vốn là Tổ Uyển cầu xin được lá bùa tốt, rồi lên kiệu hồi phủ, nào biết nửa đường sẽ có kẻ cấp xuất hiện, khôn khéo là, bên cạnh Tổ Uyển trừ kiệu phu ra không có những người khác, mà kiệu phu vào thời điểm đó toàn bộ đều chạy mất, khốn khổ cầu cứu cũng vô ích, nhìn đáng về bọn họ đáng sợ, Tổ Uyển vì bảo vệ trinh tiết mà lấy dao đâm chính mình, có lẽ là máu chảy quá nhiều, ngược lại hù đến bọn họ, bùa bình an cũng bị máu nhiễm hồng, có thể coi là như thế, Tổ Uyển vẫn như cũ đem bùa bình an mang tại bên người.”

Lúc này Tổ Uyển đứng dậy, tiến đến trước giường của mình, từ dưới cái gối lấy ra một cái bùa bình an mang theo mùi máu tanh nồng ở trong lòng bàn tay.

“Trước kia, nữ nhi biết rõ bản thân mình bướng bỉnh, ngu dốt cỡ nào. Nhưng người là phụ thân của nữ nhi, bất kể người như thế nào thì nữ nhi cũng không trả lời chống đối người, xem phụ thân gần đây mệt mỏi vì chuyện triều đình, nữ nhi chỉ cảm thấy đau lòng, bùa này đã bị bẩn, nữ nhi cũng cho là mình không có mạng trở về, lại không nghĩ gặp gỡ lòng tốt của gia gia, nãi nãi thực sự đưa nữ nhi trở về.”

Tổ Uyển than thở khóc lóc, mỗi một câu nói, mỗi một cái ánh mắt đều thật giống như nữ nhi hiếu thuận bình thường, nàng nhiều tiếng gọi người trước mắt là cha mình, hy vọng hắn có thể nhớ đến tình cảm cha con ruột thịt, mặc dù đáy lòng Tổ Uyển đối với việc lần này là coi thường, nhưng là thân thể này đúng là trúng vết dao, thứ hai ở lại Hầu phủ mới có thể đạt tới mục tiêu của mình, cũng đành phải như thế.

Suy cho cùng Lâm Tiêu là người có trái tim, nhìn đến bản thân nữ nhi bị ủy khuất, chỉ cảm thấy đau lòng, hắn vội vàng khom người đỡ Lâm Tổ Uyển dậy, lại đụng đến thân thể lạnh buốt của nàng, mới xem kỹ chính mình, người phụ thân này đã xem nhẹ nàng cỡ nào

Đáy lòng Liễu thị đã nổi trận lôi đình, nhưng nhìn đến tình cảnh thì như thế cũng đành phải ôn nhu nói: “Thật sự là khổ cho Tổ Uyển.”

“Phân phó phòng bếp hâm cá cách thủy tốt hơn, v.v..., biết rõ Tổ Uyển đau khổ như thế liền hào hào chuẩn bị, đường đường là đích nữ, chần mèn lại mỏng như vậy, còn ra thể thống gì.”

“Tổ Uyển, phụ thân về sau tuyệt đối sẽ không như thế, nhất định che chở người, người nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Ánh mắt Lâm Tiêu trở nên từ ái sau đó nhìn thoáng qua Liễu Thị, cấp cho ánh mắt cảnh cáo liền đi ra ngoài cửa.

Lâm Hạm cùng Liễu thị giả dối đi theo Tổ Uyển hàn huyên vài câu cũng theo Lâm Tiêu đi.

Tổ Uyển xem bóng lưng của bọn họ không khỏi hừ lạnh, nếu như không phải là trong trí nhớ có một lá bùa bình an này, nàng nhất định khó mà qua được ngày hôm nay.

Ngày đó Tổ Uyển đúng là không có đi cầu bùa bình an gì, cổ kiệu dừng ở dãy núi lớn phía đông ngoại thành bị bỏ hoang, vài tên côn đồ không có hảo ý nhìn mình.

Có lẽ là bởi vì không nghĩ chính mình phải tan xương nát thịt, trong lúc tình thế cấp bách, chỉ có thể rút ra thanh đao của bọn họ đâm chính bản thân mình.

Bọn lưu manh này cũng chưa có từng trải việc đời, trông thấy máu chảy đầm đìa kia, trong mắt mỹ nhân mang thần sắc oán hận, không có làm theo phân phó của Liễu thị, mà là tề ra quần bò chạy.

Trên người Tổ Uyển vốn là có bùa bình an, tay nàng nắm lấy lá bùa, hy vọng mình có thể trở lại tương phủ, vào lúc vận số gần như đã hết, gặp được nàng (Hạ Uyển Thanh), nhưng mà, nàng (Hạ Uyển Thanh) không có cứu nàng (Lâm Tổ Uyển).

Mà nàng về sau gặp gỡ lòng tốt của gia gia và nãi nãi, cả đêm đưa nàng trở về Hầu phủ. Bất quá lúc này Tổ Uyển đã chết đi.

Khả năng trong lúc đó có chuyện không may đã xảy ra, khiến linh hồn Hạ Uyển Thanh đi vào thân thể Lâm Tổ Uyển, tiếp tục thân phận nàng, yêu hận tình thù, cũng kéo dài ai oán của mình.

Cái Hầu phủ này thật quá vô tình.

Chỉ là, vô tình thì thế nào, bất quá là nàng đã đặt chân vào thì đều sẽ bị nàng giẫm ở dưới chân.

Bên này, Liễu Thị ngồi trước bàn gỗ lim, cánh tay mảnh khảnh đẹp như ngọc hung hăng đập ở trên bàn, lạnh lùng nói: “Hạm Nhi, nếu như muốn đạt được mục tiêu nhất định sẽ chịu khổ, mọi việc phải nhẫn, lui một bước để xem toàn cục. Tất cả không thể lỗ mãng, xem tình huống mà làm.”

Lâm Tổ Uyển là nàng một tay nuôi lớn, mà có vẻ bệnh kìa không có động tác gì cả, còn lại muốn núp ở gian phòng của nàng không muốn đi ra.

Nàng hao phí tất cả tinh thần “Dạy dỗ” Tổ Uyển, mới biến nàng thành một người lạnh lùng cao ngạo, không coi ai ra gì, trẻ con miệng còn hôi sữa.

Nhưng lúc này tốt lắm, kế hoạch cũng không có như bà nghĩ đi theo trình tự, ngược lại làm cho Lâm Tổ Uyển kìa trở nên tinh xảo sắc bén, thật giống như một người khác.

“Nuơng, ngươi nói ta đều hiểu, hiện thời Lâm Tổ Uyển xảo trá như cáo,nay phụ thân đối với nàng quan tâm, như thế nào ta lại có thể bình thản.” Lâm Hạm hờn dỗi nói.

“Nhấn không được cũng phải nhấn, ta chưa bao giờ hao tâm tổn trí bồi dưỡng Lâm Tổ Uyển cảm kỳ thư họa, mà là hao hết tâm tư bồi dưỡng ngươi, không có dụng mạo thì như thế nào? Nếu có một ngày già yếu, nhà ta Hạm Nhi xinh đẹp, lại đọc đủ thứ thi thư, là người khéo léo hiểu chuyện, so ra với Lâm Tổ Uyển thì giỏi hơn nhiều, huống chi không lâu sau đó là sinh thần của Nhị công chúa, ngươi nhất định đã khổ đọc thi thư, chuyên cần tập tứ nghệ (cầm kì thi họa).”

“Có thể coi là như thế, còn có một người Phụngơng Kinh Hoa ngăn trở kìa.” Lâm Hạm chu môi nói ra.

“Ngươi... Ngươi phải có lòng phóng khoáng của ngươi, cùng Phụngơng gia tiểu thư giao hảo, theo ta thấy, Phụngơng gia tiểu thư kìa tài sắc đều tốt, nhất định không phải là vật trong ao, chúng ta không cần cảnh cây cao, chỉ cần có thể hưởng hết vinh hoa, làm chủ quản gia.” Liễu thị nói trong mắt hiện lên tia âm ngoan.

Hầu gia thiên vị bọn họ cái nào tạm thời không nói, ít nhất sau lưng Lâm Tổ Uyển kìa còn có phủ thái phó làm chỗ dựa, huống chi trong lòng Hầu gia suy nghĩ cái gì, ngay cả nàng đều có chút không rõ, nhìn như là giúp mình, nhưng rõ ràng lại để ý Lâm Tổ Uyển, cũng bởi vì nàng là nữ nhi của con tiện nhân kìa?

“Nuơng, ngươi...” Lâm Hạm bên người mẩu thân nhìn từ trước đến nay đều ôn nhu, lại lộ ra vẻ ghen ghét làm cho nàng có chút ít khó có thể tiếp nhận, nhưng loại cảm giác này nàng hiểu.

Rõ ràng nàng so với Lâm Tổ Uyển kìa càng muốn ưu tú hơn, nhưng lại trên lưng đeo danh hiệu thứ nữ này, rõ ràng mẩu thân và phụ thân lúc trước yêu nhau, lại hết lần này tới lần khác lại trở thành thiếp, rõ ràng công tử Hạ Lan gia kìa si mê nhìn nàng, lại hết lần này tới lần khác

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Gần như rõ ràng

Edit: Hà Nguyễn Devil

Beta: Mít (ta bị bóc lột sức lao động *kêu gào*)

Trải qua vài ngày tĩnh dưỡng, Tổ Uyển cảm thấy thân thể có tốt hơn một chút, cũng bởi vì nàng liên tục uống thuốc bổ, da thịt của nàng không còn tái nhợt như nước trong suốt, gầy gò như trước kia, nàng bây giờ nhìn qua rất có linh khí khiến cho người ta không dờn mắt được.

Chỉ là xem những y phục đồ rực này, Tổ Uyển đã cảm thấy đau đầu, làm một người thầy thuốc, tính tình lại đậm bạc vẫn là nên chọn những y phục trắng thuần làm cho người ta nhìn vào cảm thấy thoải mái.

“Tiểu thư, đây là canh tổ yến vừa mới hầm, nhân lúc còn nóng người hãy uống đi.” Âm thanh mềm mại mà cẩn thận xuất hiện bên tai nàng.

Lâm Tổ Uyển nhìn sang thấy Ngọc Trúc, liền bất đắc dĩ lắc đầu, trước kia Lâm Tổ Uyển tính tình vô cùng cao ngạo, đối hạ nhân lại là hà khắc, khiến cho cả nha hoàn trong phòng trông thấy nàng liền run rẩy, hiện nay nàng thay đổi như thế nào đều không thể tránh khỏi, cứ đơn giản tùy ý đi.

“Đề đó đi, lại lấy cho ta bộ y phục trắng đi.” Lâm Tổ Uyển phân phó , sau đó uống huyết yến trên bàn.

Nhưng nhìn tay phải Ngọc Trúc cầm một bộ y phục màu hồng thạch lựu đường viền hoa thêu tơ vàng , tay trái cầm thêm một bộ y phục màu xanh da trời không thêu hoa văn , nàng thở dài một hơi, nhanh chóng mặc bộ y phục màu xanh da trời vào, không nhìn ánh mắt kinh ngạc của Ngọc Trúc.

Lâm Tổ Uyển lúc trước lạnh nhạt thích những bộ y phục màu đỏ chói mắt, hi hồng, nàng không phải là Lâm Tổ Uyển , cho nên nàng hiểu được tại sao Ngọc Trúc kinh ngạc .

“Gần đây ngoài thành có tin tức gì không?” Tổ Uyển đi đến xích đu nhỏ trên sân phơi nắng, hưởng thụ ánh mặt trời.

“Tin tức?” Ngọc Trúc có chút ít khó hiểu nhìn tiểu thư nhà mình lại nói: “Không biết tiểu thư muốn nghe tin tức gì?”

“Mấy ngày trước bệnh dịch ở Vân Nam đã bớt chưa? Dường như phụ thân cũng vì chuyện này phiền não, lòng người hoảng sợ, trong lòng ta không nở.”
Tổ Uyển uống trà Ngọc Trúc mang đến, ngửi mùi thơm ngát kia nhấp một miếng, thân nhiên nói.

“Tiểu thư chính là việc này.” Ngọc Trúc lộ ra vẻ vui mừng hớn hờ thao thao bất tuyệt nói.

“Tiểu thư cũng biết Phụng gia tiểu thư Phụng Kinh Hoa? Quả thực nàng là tiên tử đến cứu khổ cứu nạn, người ở Vân Nam đều bị bệnh không đến mười ngày, bệnh tình ớ đó không thể ngăn chặn đều bị nàng ngăn lại, quan trọng là, ngày đó ban đêm cũng đã chết một vài người.”

“Còn có cái nữ y dùng sai thuốc, làm cho nhiều người sống dở chết dở, vẫn là tiểu thư Phụng gia chạy tới, trải qua một đêm không ngủ không nghỉ chữa trị mới cứu vãn được, nếu không người chết còn nhiều. Nữ y kia vốn nên bị đim lỏng heo, nhưng là được Phụng gia tiểu thư lương thiện cứu.”

Ngọc Trúc nói mặt mày hớn hờ cũng không có trông thấy thần sắc oán hận của Tổ Uyển.

“Lạch cạch.”

Chén trà rơi trên mặt đất phát ra âm thanh trong trẻo, nhìn thần sắc lạnh lùng của tiểu thư nhà mình Ngọc Trúc mới biết mình đã lỡ lời vội vàng quý xuống tay vừa lúc bị mảnh vỡ làm bị thương, đau nhưng không dám lên tiếng.

Tổ Uyển biết rõ tâm tình mình quá mức rõ ràng, vội vàng thu liễm, nếu ngày khác gặp được bọn họ như vậy thật không ổn.

Nhìn miệng vết thương của Ngọc Trúc, Tổ Uyển hơi nhíu mày, vội vàng đem lá trà mình uống lấy ra, sau đó kéo sa y trên thân đem lá trà thoa lên trán tay của Ngọc Trúc.

Ngọc Trúc khẽ run lên, nàng không dám ngẩng đầu nhìn tiểu thư. Chỉ là trên tay động tác dịu dàng thoải mái cũng không đau đớn, làm cho nàng hiếu kỳ tiểu thư khi nào thì học được, bình thường tiểu thư không giải thích đối với bọn họ hay dùng cách xử phạt về thể xác lại có thể dịu dàng như vậy.

Mặc dù Ngọc Trúc cúi đầu rất thấp nhưng Tổ Uyển vẫn có thể trông thấy thần sắc của Ngọc Trúc, nàng cười nói: “Chỉ có chết một lần mới biết được sinh mạng đáng quý, mọi người đều là ngang hàng, ai cũng giống nhau.”

“Đại tỷ tỷ.”

Từ ngoài viện Lâm Hạm chạy vào, không nói lời gì liền ngồi trên ghế nằm của Tổ Uyển.

“Muội muội hôm nay rồi rảnh đến thăm tỷ?”

Tổ Uyển trông thấy bộ dáng tình cảm cùng mình liền buồn cười, dường như cùng nàng diễn, đều không thấy mệt mỏi.

“Thân thể tỷ tỷ có tốt lên chút ít.”

Lâm Hạm ngước đầu về mặt ngây thơ mơ mộng.

“Chớ xem thường những thứ bỏ đi trong cuộc sống, đôi khi xảy ra chuyện nó có thể giúp được việc, máu đã ngừng chảy, bồi thuốc là đỡ rồi, cái này không cần băng bó nếu không sẽ hỏng việc.” Tổ Uyển cũng không có nhìn phản ứng của Lâm Hạm, mà là nghiêng đầu hướng Ngọc Trúc nói ra.

Ngọc Trúc nhìn Tổ Uyển ôn nhu như nước trong lúc nhất thời có chút ít không thể tiếp nhận, nhưng là cảm thấy hết sức là vui vẻ, nàng liền lui xuống.

“Đại tỷ, bất quá là hạ nhân cần gì phải để ý như vậy.” Lâm Hạm bĩu môi không cho là đúng.

“Mạng tỷ là được nhặt về, tự nhiên sẽ biết quý trọng người bên cạnh thứ muội, muội nói có đúng hay không?.” Tổ Uyển cười một tiếng, nhìn Lâm Hạm đặc biệt nhấn mạnh.

Lâm Hạm trong nháy mắt cứng ngắc, từ lúc nào mà nàng luôn kêu mình là muội muội giờ lại cộng thêm cái chữ kia.

“Đại tỷ nói rất đúng.”

“Tiểu thư, nhị tiểu thư mời dùng trà.”

Lúc này một nha hoàn thanh tú động lòng người bưng trà đến đến bên Tổ Uyển cùng Lâm Hạm.

Nhìn nha hoàn trước mắt Tổ Uyển chỉ cảm thấy quen mắt, nhưng mà nghĩ không ra gặp nàng ở đâu, đương nhiên đây là thuộc về ký ức của Hạ Uyển Thanh, mà trong ký ức của Lâm Tổ Uyển, nha hoàn trước mắt nàng là của hồi môn của mẫu thân nàng. Tổ Uyển vô cùng tín nhiệm nàng.

Lâm Hạm nhanh hơn Tổ Uyển một bước cầm lấy trà uống, nhưng là trà vào trong miệng, trong lòng lại dâng lên ghen ghét, chi phí ăn mặc trong phủ là chứng cứ cho thấy rõ sự phân chia cấp bậc, kể từ khi mạng Lâm Tổ Uyển được cứu, tất cả thứ đồ tốt đều đến nàng ta, nàng vốn là được đối xử như trưởng nữ nay cũng trở thành thứ nữ, tất cả đều do người trước mắt gây họa.

Nhưng là nàng vẫn lộ ra biểu hiện mừng rỡ, bởi vì nương đã nói qua muốn làm cho Lâm Tổ Uyển tiếp nhận họ, một lần nữa tín nhiệm họ như vậy có thể không chê Lâm Tổ Uyển tốt hơn, tiếp theo sẽ loại bỏ Tổ Uyển.

“Đại tỷ, tỷ xem, tỷ từ vùng ngoại ô trở về chúng ta liền trở nên xa lạ, như thế nào kêu muội muội thành thứ muội, nếu không tỷ gọi muội Hạm Nhi, như thế nào?”

“Thiếp chính là thiếp, quy củ không thể bỏ, muội gọi tỷ một tiếng Đại tỷ, tỷ tự nhiên cũng muốn đáp lễ muội.” Tổ Uyển vừa cười nhạt vừa nói, nhìn mặt Lâm Hạm đen một phần.

“Bất quá ta cảm tạ thứ muội, nếu như không phải là thứ muội ngày đó không cẩn thận quỳ đê trên y phục của tỷ thì y phục của tỷ cũng sẽ không lộn xộn càng sẽ không trong họa gặp may

“Này... Muội là không cẩn thận.” Lâm Hạm nhìn ánh mắt không hề bận tâm của Tổ Uyển, trong lòng không khỏi nhảy dựng, tựa như mình ở trước mặt nàng ta hoàn toàn bị nhìn thấy hết.

“Tiểu thư nhà chúng ta rất rộng lượng, hướng chi cũng bởi vì chuyện này mà tiểu thư mới không cần đi biệt uyển Tây Giao, tiểu thư là muốn đa tạ nhị tiểu thư.” Ngân nha đầu ở bên vốn không nói lời nào lúc này lại mở miệng nói ra.

Tổ Uyển ở lại một lần nữa nhìn về phía Ngân nha đầu, đột nhiên trông thấy trên tóc nàng ta cài trâm bạc loại tốt nhất, trong đầu nàng liền nảy ra ý nghĩ sự cảm kích này có vấn đề, Nhị di nương như vậy lại có thể biết được rằng.

Mặc dù nàng chỉ là nữ y, nhưng đi theo Cố Cảnh Phạm nên cũng quen biết đồ gì tốt, biết người nào mới xứng với nó.

Trâm bạc này bất luận là trình độ mài đều là tốt nhất mặc dù độn giản thanh lịch nhưng không phải là thứ mà nha hoàn có thể có được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Ngân nha đầu

“Đại tỷ là muốn cảm tạ muội?” Lâm Hạm nhìn thoáng qua Ngân nha đầu, sau đó hoài nghi nhìn về phía Tổ Uyển.

“Thứ muội nói tạ liền là tạ, người một nhà vốn là không có gì so đo, trường tỷ cũng là bởi vì ốm đau ở giường, vô pháp đi đi lại lại mới chưa đi xem di nương cùng thứ muội, những thứ này di nương biết, sẽ không trách tỷ chứ?”

“Đại tỷ ngược lại nói đùa, có thể nào oán trách tỷ tỷ đâu? Ai? Đại tỷ, tỷ ăn bánh ngọt ngược lại có điểm hấp dẫn, vào miệng là tan, ngọt mà không ngán, không giống như muội ăn những thứ kia, không phải là ngọt từ nhân mà cứng rắn không có hương vị.”

“Thích liền ăn nhiều một chút.”

“Tiểu thư, nhị tiểu thư, nghe nói mấy ngày sau trong thành trung tổ chức Bách Hoa Hội, mượn không khí vui mừng để xóa tan đi không khí u ám, mà ác phủ công tử, tiểu thư cũng sẽ tham gia Bách Hoa Hội, không biết các tiểu thư có chuẩn bị không.” Thời điểm hai người trầm mặc Ngân nha đầu liền mở miệng nói.

Tháng tư ở Vam Nam chính là mùa hoa nở, hoa tranh nhau khoe sắc, thành trung đẹp không sao tả xiết.

Cách ba năm thì vào tháng này triều đình tổ chức Bách Hoa Hội một lần để tuyển chọn Bách Hoa tiên, người tuyển chọn không đơn thuần là có tài văn chương, tứ nghệ còn có huệ tâm, đức hạnh, dung mạo.

Nếu tuyển trên trăm hoa tiên thì số bạc bỏ ra không nhỏ, hơn nữa nếu được những quan lại nhìn trúng cơ hội tiến cung cũng không phải không có.

Nếu không có được tuyển cũng không quan trọng, người xuất sắc trong đó có lẽ là người có cơ duyên.

Khi Tổ Uyển còn là Hạ Uyển Thanh tự nhiên nghe qua cái này thịnh thế, khả mấy lần đều gặp thoáng qua hơn nữa tại trong đồng người chết mờ mịt lẫn lộn, lúc này đây thật vất vả có thể thấy thời hoàng kim, lại bởi vì Cố Cảnh Phạm mà ngã chết ở vách núi.

Lâm Tổ Uyển là bị Nhị di nương nhốt ở trong nhà nên không biết thế sự, nhưng cũng không ngừng lộ diện.

Nay Hạ Uyển Thanh đã trở thành Lâm Tổ Uyển, tự nhiên cái gì cũng muốn ném thư cũng muốn nhìn một chút.

Vốn là những lời này không nên nhắc tới trước mặt Lâm Tổ Uyển, nhưng là Liễu Thị cùng Lâm Hạm suy nghĩ một chút lại cảm thấy để Tổ Uyển tham gia cũng tốt, cho nàng biết rõ, nàng là người như thế nào.

Nhưng là một bước sai, không ai biết rõ chuyện phát sinh phía sau là do mình gây họa biết vậy chẳng làm

Lâm Tổ Uyên nhàn nhật cười một cái, nhưng Ngân nha đầu không nói nàng cũng sẽ tham gia, hơn nữa nàng biết rõ, Liễu Thị dốc lòng bồi dưỡng Lâm Hạm thành tài là muốn cho Lâm Hạm đoạt giải quán quân, nhưng không đoạt giải quán quân mà cầm cái đệ nhị thứ ba cũng là tốt.

“Nghe nói lần này Phụng gia tiểu thư cũng sẽ tham gia, vốn là Phụng gia tiểu thư chỉ là xuất phát từ khuê phòng, không dễ dàng lộ diện, cũng không biết vì cái gì, một năm nay liên tiếp ra về yếu đuối, trước đó vài ngày cứu trị dân chúng, về sau lại là tự mình chữa bệnh điều dưỡng, nay tổ chức đại hội, có lẽ cũng sẽ đoạt giải quán quân.”

“Phụng Kinh Hoa kia như thế nào ta không biết rõ, nhưng là ta cảm thấy đại tỷ ta cũng rất tốt.”

Lâm Hạm không vui nói, nhìn qua Lâm Tổ Uyên thật giống như châm chọc.

Lần này Ngân nha đầu không dám nói tiếp, giống như là không đồng ý với lời của Lâm Hạm. Về dung mạo, Lâm Tổ Uyên cùng Phụng Kinh Hoa không phân cao thấp, lúc này mới đức là còn chờ khảo xét, ngược lại nhị tiểu thư, từ nhỏ đã được bồi dưỡng, đến là có thể thi đấu.

“Có gì mà không dám nói lời nào, Đại tỷ ...”

“Ngọc Trúc, trà nước nguội rồi, lại bung chút ít trà nóng đến.”

Lúc này nghe hai người kẻ xướng người hoạ ở bên tai nói chuyện, Lâm Tổ Uyên cảm thấy trong nội tâm thật là bức bối.

Ngọc Trúc nhìn tiểu thư, trực tiếp đem trà nóng bung đến đặt ở giữa bàn lại đem một chút bánh trà đến. Nàng tiếp tục lui về.

Ngân nha đầu nhìn bộ dạng Ngọc Trúc hèn mọn có chút ít khinh thường, ngược lại là nàng đứng ở bên này, bởi hai vị tiểu thư nói chuyện phiếm mà cảm thấy tự hào.

Ngọc Trúc trong lòng cười không được, nếu chủ tử không vui vậy cũng đã làm phiền tới rồi.

Quả nhiên, Ngân nha đầu đắc ý mà không thử nước ấm mà đem đồ trực tiếp vào ly trà bung lên cho hai vị tiểu thư. Bởi vì trà nóng nên không cẩn thận làm nước trà đổ lên người nước bắn tung tóe vào hai vị tiểu thư.

Tổ Uyên động tác nhanh nhẹn nên chỉ đụng phải y phục, Lâm Hạm là không có vận tốt như vậy tung tóe lên trên mặt.

Lâm Hạm hoảng sợ sờ mặt giờ tay tát cho Ngân nha đầu một cái.

“Nếu như mặt ta bị thương, ta sẽ lấy mạng chó của ngươi.” Lâm Hạm nổi giận mắng.

Một bên Ngọc Trúc cũng đã bung lên nước lạnh, Tổ Uyên dùng khăn lụa thấm nước lạnh, lau mặt Lâm Hạm, mà Ngân nha đầu bị hù dọa quỳ rạp xuống đất khóc.

“Nô tỳ biết sai, nô tỳ biết sai, là nô tỳ không có thử nước ấm làm tiểu thư bị phỏng.”

Lúc này, ngón tay của nàng cũng bị nước nóng bắn vào nàng cảm thấy đau đớn, tất cả đều được Tổ Uyên thu vào tầm mắt.

“Nhưng tất cả đều là do Ngọc Trúc đem nước sôi lên.” Ngân nha đầu lại nói.

Lúc này Ngọc Trúc vội vàng quỳ trên mặt đất thưa: “Đây là mới vừa nấu nước nóng xong để nguội một chút đem nước trà đổ ra chén vừa lúc phải pha trà, chính là nàng ta đem Trà Hương mang ra. Nhưng động tác chậm một chút, điểm này hiển nhiên là Ngân nha đầu không chú ý.”

Ngân nha đầu định trả lời thì nhìn thấy ánh mắt của Tổ Uyên, ánh mắt đó lạnh như băng làm cho nàng trong nháy mắt đã quên đau đớn, là tiểu thư phát hiện cái gì? Hình như mình đa nghi, như thế nào cảm thấy tiểu thư có ý?

Ngân nha đầu cúi đầu xuống không nhìn tới nàng, mà Lâm Hạm lại không hề đau đớn, nhìn người quỳ trên mặt đất cũng chỉ có khó chịu ở trong lòng, nàng nhìn Lâm Tổ Uyên, nếu thật sự phải chịu trách nhiệm cho nàng phản bội đứng lên, sẽ có chút ít phiền toái.

“Đại tỷ, giờ cũng không sớm, Hạm Nhi lúc này phải rời đi rồi.” Lâm Hạm nhìn Tổ Uyên có chút buồn bực, rời đi.

Lâm Tổ Uyên vốn là ánh mắt lạnh như băng nhìn Ngân nha đầu rồi thay đổi thành bộ dạng mỉm cười, dùng khăn lụa dịu dàng băng bó ngón tay của Ngân nha đầu, âm thanh ôn nhu nói ra.

“Người này tựa như ly trà, ngươi cho rằng đã ấm liền có thể uống, cho nên không chú ý, kỳ thật còn nóng, uống một hớp lại khiến cho người kêu khổ thấu trời. Ngươi là nương ta chọn lựa nha hoàn cho ta, ta hết sức là tín nhiệm ngươi, lần sau cần phải cẩn thận, ngươi thận trọng, những thứ này bung trà rót nước liền để cho Ngọc Trúc, ngươi tới phụ trách quản lý trong phòng chỉ phí đi.”

Ngân nha đầu nghe thấy vài câu nói trước của Tổ Uyên, trong lòng thỉnh thoảng nháy lên, cho rằng nàng nhìn ra chuyện gì, nhưng là nghe phía sau cũng đã mất choáng váng.

Không chỉ không có phạt nàng làm việc không cẩn thận, còn tăng lên nàng địa vị cùng uy tín, lại có thể làm cho nàng nhìn thấy rất nhiều thứ đồ tốt.

“Tiểu thư tín nhiệm nô tỳ, nô tỳ nhất định không có nhục sứ mệnh.” Ngân nha đầu không khách khí đáp ứng.

Ngọc Trúc nhìn cảnh này có chút ít thờ dãi.

Đều nói ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, cổ nhân nói không sai, tiểu thư thanh âm mặc dù nhu hòa nhưng một chút độ ảm cũng không có, ánh mắt mang theo vui vẻ lại là lạnh như băng. Vừa mới rõ ràng là muốn trừng phạt nàng, hiện tại chỉ là đổi thành phương pháp.

“Như thế tốt nhất, lui ra đi, ta cũng là mệt mỏi.” Tổ Uyển nói xong tiếp tục nằm ở trên xích đu, hưởng thụ nắng ấm, trong lòng lại một mảnh lạnh buốt.

Lâm phủ trên dưới, mỗi người đều là vì tư lợi, hậu trách trong lại là về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, tranh đấu gay gắt, đều nói vừa vào hầu môn sâu như biển, quả thật như thế.

“Tiểu thư, hôm nay muốn đi phòng ăn ăn cơm không?” Ngọc Trúc nhỏ giọng nói.

Lâm Tổ Uyển gật gật đầu, nếu thân thể đã thật tốt, tự nhiên là muốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Va chạm

Edit: Hà Nguyễn Devil

Beta: chưa

Đây là một cái hành lang phức tạp, hai bên trồng hoa đào xanh biếc còn có chuỗi tây, người đi qua có thể ngửi thấy hương hoa đào nhàn nhạt.

Lâm Tổ Uyển từ trước đến nay rất thích mùi hương thoang thoảng thấm vào tim gan, nhưng là kẻ từ gặp chuyện không may đó, đối với mùi hương thoang thoảng vu thể này lại hết sức là phản cảm. Nàng bước đi có chút nhanh nhẹn không muốn bởi vì mùi hương này làm cho nàng thống khổ.

“Tổ Uyển, Tổ Uyển.”

Nghe thấy có người gọi mình, Tổ Uyển quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một nữ tử mặc phục màu vàng nhạt, da trắng mịn màng, dung nhan thanh tú, trong tay ôm một hài tử đi về phía nàng đến hơn nửa phúc phúc thân thể, Tổ Uyển mới nhớ tới là Lâm Tiêu Tam di nương, Lý Sư Vũ.

“Là Tam di nương.”

Tổ Uyển cười một tiếng, lại nhìn Lý Thị ôm ấp trẻ mới sinh, cười nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của hân, nhìn nó mở to tròn mắt đen bóng, tay hướng về nàng

đuối tới cười rất vui vẻ, đáy lòng nàng cũng nhuyến không ít.

Có lẽ nàng cảm thấy hài tử này hết sức đơn thuần, Tổ Uyển tiếp nhận hài tử trong tay di nương nói : “Chỉ là mấy ngày không gặp, không nghĩ tới Từ Thông càng ngày càng trở nên lanh lợi đáng yêu, cũng nặng không ít.”

Nhưng Tam di nương lại vội vàng tiếp nhận Từ Thông trong tay nàng vừa cười vừa nói : “Nghe nói Tổ Uyển thân thể chưa lành, Từ Thông cứ để cho di nương ôm thì tốt hơn.” Nhìn bộ dáng cẩn thận của Tam di nương, Tổ Uyển thoáng buồn cười nhưng nàng cũng không để ý.

“Mấy ngày gần đây cảm thấy tốt chút nào không? Bởi vì gần đây Từ Thông từ thông gần nhất hay khóc, hay đau ốm, di nương cũng bị giày vò đến ngủ không yên không đến thăm con. Tổ Uyển có trách mắng di nương không?”

“Người một nhà mà Tam di nương sai người đem Ngọc như Ý đến! Như ý cát tường, Tổ Uyển rất là thích.”

“Đại tỷ.”

Giọng nói trong trẻo như chuông bạc từ phía sau vang lên. Tổ Uyển không cần nhìn cũng biết là giọng nói này là con gái của Từ di nương, Lâm Khả Hình.

“Khả Hình bái kiến Tam di nương.”

Sau đó cau mày tay Tổ Uyển lần nữa nói: “Đại tỷ, biết ngươi bị thương, muối muối hết sức lo lắng.”

“Muội muội tại sao không đi thăm tỷ?”

Tổ Uyển nhìn thấy đôi mắt đơn thuần đáng yêu của Khả Hinh cảm thấy kiêng kị, ở đây trong phủ này nàng có gặp ai là đơn thuần sao?

Trừ tiểu hài tử mới sinh kia, còn lại đều đều tiếp nhận tâm kế mura dâm thâm đất, càng là hài tử, càng không được khinh thường.

“Đại tỷ đúng là Khả Hinh, chỉ là Nhị di nương nói, Đại tỷ ở bên ngoài bị người xấu làm cho kinh hãi nên không cho chúng ta quấy rầy tỷ, sợ tỷ nghĩ đến tình cảnh lúc đó bị xú động.” Khả Hinh nghiêng đầu, bộ dáng muốn nói nhưng lại thôi khiến cho trong nội tâm Tổ Uyển phát ra hừ hừ

“Bất quá nhìn bộ dáng của đại tỷ cũng biết Đại tỷ rất lợi hại, một chút cũng không sợ.”

“Khả Hinh, có sợ hay không phải trải qua mới biết được.” Tổ Uyển khom nửa người sờ đầu Khả Hinh ôn nhu nó, đáy mắt nàng lóe lên một tia rất lạnh.

“Đại tiểu thư.” Lúc này Tứ di nương Lã Thúy cũng đến, trông thấy Tổ Uyển cúi chào.

Khả Hinh bỗng xông vào lòng Tứ di nương ôm, nàng chú ý tới Tổ Uyển không thích, nhưng là nàng muốn đạt tới mục đích như vậy.

“Như thế này đều chặn ngang hành lang, đến trong sảnh ngồi cũng không muộn.”

Liễu Thị từ xa đi đến cười khanh khách nói, thấy Tổ Uyển lại phúc phúc thân thể nói: “Tổ Uyển thân thể còn chưa tốt, hôm nay gió lớn, chúng ta đều nhanh một chút vào đi.”

“Nhìn mấy người chúng ta, đều nói chuyện đứng chắn ở nơi này đứng nói là không biết, thật là lạnh.”

Tam di nương cười đáp lại, hấp tấp ôm chặt Túc Thông đi thẳng về phía trước.

Tổ Uyển nhìn Liễu Thị cười một tiếng cũng đi theo.

Khả Hinh nháy mắt, con ngươi đen nháy chuyển mấy vòng, cố ý đẩy Tứ di nương ra muốn dắt tay Tổ Uyển đi. Có thể là “không chú ý” trượt một cái ngã vào người Tổ Uyển mà phía trước nàng là Tam di nương.

“Cẩn thận.” Lúc này Tứ di nương nhỏ giọng gọi, tâm đã đề cổ họng. Phải biết rằng Lâm Tiêu trước mắt là Tam di nương trên tay cong có tiểu nhi tử, Lâm Từ Thông.

Vạn nhất có cái gì sai lầm, hậu quả không thể lường được, huống chi là bởi vì nữ nhi của mình gây họa.

Mặc dù nói thực có chuyện đều là đáng mừng, có thể hẳn không muốn nàng làm người mai mối.

Mà Nhị di nương cũng có một con nối dõi, chính mình bụng chưa hoài, nàng có thể lợi dụng Lý Thị đến đối kháng Liễu Thị.

Tổ Uyển biết thời điểm này thay đổi phương hướng đã không kịp, thân thể đã đụng vào Tam di nương, cách đó không xa trên mặt đất còn có một hòn đá, nếu như đụng phải có thể nguy hiểm.

Lâm Tiêu cùng Lâm Hạm thấy một màn như vậy, tâm hỉ một tiếng kinh hãi, Lâm Hạm giả vờ giả vệt muốn chạy tới xem thấy thế nào, Lâm Tiêu chỉ cảm giác mình khí huyết dâng trào, đầu vàng mắt hoa.

Ai ngờ ở thời khắc căng thẳng này Tổ Uyển ở giữa không trung lật người đem chính mình bẻ trên tảng đá tay vững vàng ôm lấy Lý Sur Vũ, Sur Vũ càng ppm chặt lấy Từ Thông.

Bởi vì Tổ Uyển nằm trên mặt đất, Sur Vũ cùng Từ Thông tự nhiên là không có vấn đề gì, nhưng là Tổ Uyển vừa mới bị thương do đao xem như là họa đơn vô chí, sắc mặt lập tức tái nhợt, trên trán rò rỉ mồ hôi, đau đớn khiến cho nàng phải cắn chặt răng.

Thời điểm nhìn Tổ Uyển trong miệng đầy máu tươi vì sợ bị người khác nhìn thấy liền dùng khăn lụa mang theo bên mình chùi miệng cho nàng nhưng cảnh tượng này đã rơi vào mắt Lâm.

Ngọc Trúc lúc này vội vàng đỡ Tổ Uyển dậy, Tổ Uyển đứng dậy việc đầu tiên không phải là quan tâm tới vết thương của nàng mà lại đứng xa xa hỏi thăm Tam di nương cùng Lâm Từ Thông có hay không bình an.

Mà người khôi xương khóc sụt sùi đứng bên Tứ di nương. Tổ Uyển đem nửa thân thể dựa vào Ngọc Trúc.

“Nhanh đi truyền thang thái y đến.” Lâm Tiêu chứng kiến kết quả sau cùng, hù dọa mất hồn mất vía, cũng may Lâm Tổ Uyển kịp thời cứu trợ, nhưng là vì cái gì lại phát sinh chuyện như vậy?

“Tất cả đi theo ta.”

Lâm Tiêu lắc lắc báo áo rộng thùng thình thờ phỉ phỉ hướng phòng ăn mà đi. Sau lưng Tứ di nương, Nhị di nương đỡ Lâm Tổ Uyển dậy.

Lâm Hạm lại ở bên tích cực ở bên hỏi han ân cần.

Tổ Uyển lúc này đã cảm thấy mơ mơ màng màng , thật vất vả mới có thể dưỡng tốt thân thể, giờ tựa như chén sứ vỡ vụn một loại cảm giác khó chịu.

“Chuyện gì đã xảy ra.” Ánh mắt lạnh nhạt của Lâm Tiêu Lâm Tổ Uyển và Lâm Khả Hinh.

“Chỉ là không cẩn thận trượt chân chân té, thiếu chút nữa làm liên lụy tới Tam di nương.” Tứ di nương ở bên nhỏ giọng nói.

“Ngươi nói.” Lâm Tiêu đột nhiên vỗ bàn nói ra.

“Ô ô... Phụ thân, là lỗi của Khả Hinh, người phạt Khả Hinh đi mọi chuyện không liên quan tới đại tỷ.”

Khả Hinh một câu nói như vậy làm cho mọi ánh mắt của mọi người đều đặt trên người Tổ Uyển và Khả Hinh.

Tổ Uyển nhìn bộ dáng của Khả Hinh, trong mắt hàn khí càng phát ra mãnh liệt, mặc dù nàng ta như vậy nói là muốn ôm hạ lỗi lầm nhưng cũng là hiển nhiên hướng nàng giội nước bẩn.

Khả hinh tê tâm liệt phế lớn tiếng khóc làm cho Lâm Tiêu đau lòng, đây là tiểu nữ nhi, bình thường hết sức là yêu thương, nhưng là chuyện lần này hết sức nghiêm trọng.

“Đều do Khả Hinh không cẩn thận nhắc tới chuyện thương tâm của đại tỷ làm cho đối với Khả Hinh sinh ra xa cách. Nhưng là Khả Hinh vô cùng thích Đại tỷ, cho nên muốn đi qua giữ chặt nàng tay, nhưng là Đại tỷ tránh ra , ta biết rõ, này là bình thường , nhưng là khả hinh còn là thực vội, cho nên liền không cẩn thận tặc chân một cái ngã ở trên người Đại tỷ, liên lụy Đại tỷ tặc ngã vào Tam di nương cùng tiểu đệ đệ. Này toàn bộ đều là lỗi của Khả Hinh lỗi.”

Nước mắt của Khả Hinh ước chừng lớn bằng hạt đậu cuộn cuộn rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: chất vấn

Edit: Hà Nguyễn Devil, bang nhi

Beta: chưa

Trông thấy ánh mắt Lâm Tiêu mang theo lửa giận, Tổ Uyển cảm thấy vừa buồn vừa nực cười.

Nàng che lấy miệng vết thương bất lực nhìn Khả Hinh ngây thơ chỉ cảm thấy khổ khổ, nàng ngẩng đầu lên suy yếu nói với Lâm Tiêu.

“Nữ nhi một mực yêu thương muội muội, giống như vậy nữ nhi cũng hy vọng ngũ đệ bình yên vô sự. Nữ nhi cũng không hiểu mình làm cái gì đã khiến cho tứ muội hiểu lầm, khi đó nữ nhi chỉ là đi ở phía trước, cũng không biết có người ở đằng sau nữ nhi, càng không biết Tứ muội như thế nào lại dưng vào nữ.”

Trông thấy lửa giận trong mắt Lâm Tiêu hạ đi, Tổ Uyển tiếp tục nói: “Phụ thân là người công chính liêm minh, cho nên dân chúng cũng khoe phụ thân là một vị quan tốt, con nghĩ phụ thân cũng hiểu. Lúc ấy nữ nhi là không biết chuyện mà bị dưng, không không biết nguyên nhân là gì mà dưng phải Tam di nương. Nếu như nữ nhi có ý, sẽ không làm cho mình ngã trên mặt đất, phụ thân, Tổ Uyển rất đau.”

Đúng vậy, Tổ Uyển rất đau, chỉ là đau trên thân thể so với đau lòng còn kém xa.

Một cái tăng bốc mang Lâm Tiêu lên đầu, một câu phụ thân làm cho Lâm Tiêu nhận rõ thân phận của chính mình, thân phận của nàng, một câu nói, đảo ngược sự thật.

“Nhưng là nếu như không phải là Đại tỷ tránh thì Khả Hinh như thế nào lại tặc một cái.”

Khả Hinh chu môi nói ra, tình huống này xem Tứ di nương đã sợ hết hồn hết vía, quay đầu lại muốn háo háo dạy dỗ Khả Hinh.

Nếu như nhất thời không phục, lại hại chính mình, Tổ Uyển là đích nữ, lão gia lúc ấy lại ở sau lưng, nếu như ngấm nghĩ, nhất định sẽ sinh ra hoài nghi, thậm chí không thích Khả Hinh.

“Uyển nhi nói cũng đúng, chỉ là Hinh Nhi dù sao không phải là cố tình, ngũ công tử nếu không có chuyện gì, Tam di nương cũng làm sao, vì sao không hóa chuyện lớn thành chuyện nhỏ?”

Nói xong Tứ di nương bung ly rượu đến đến bên người Hầu gia, thay Hầu gia rót một ly rượu, bung cho Hầu gia.

Hôm nay Tứ di nương mặc váy dài màu đỏ có thêu hình hao hải đường, phối hợp với trâm hồ điệp làm cho tứ di nương càng trở nên xinh đẹp động lòng người, trên người tỏa ra hương hoa lan nhàn nhạt làm cho Hầu gia vốn tức giận trở lên an tĩnh.

“Hò ly tỉnh.”

“Hò ly tỉnh “

Liễu thị cùng Tam di nương không hện mà dưới đáy lòng thầm mắng Tứ di nương không biết làm thế nào lại có làn da vô cùng mịn màng.

Bản thân mặc dù không kém gì nàng ta, nhưng là Tứ di nương lúc nào cũng có phương pháp mê hoặc hấp dẫn Hầu gia. Mà lúc này đây, bọn họ cũng đã bỏ quên sự việc của Khả Hình và Tô Uyển.

“Mặc dù Tứ di nương nói rất có lý, nhưng là không theo quy tắc sao thành được luật lệ, chúng ta là Hầu phủ, không thể so với dân chúng bình thường, chúng ta về sau còn gặp gỡ với hoàng thân quốc thích, hơn thế nữa sau còn nhiều lần ra vào hoàng cung, không thể nào không cẩn thận, cũng không phải phạm phải sai lầm lớn, mà được tha thứ. Vạn nhất đắc tội cái nào chủ tử hoặc là Hoàng thượng, kia đã có thể là đại sự.”

Tô Uyển quyết định thừa dịp lúc này kéo về bọn họ không giải quyết được gì tâm tính, lại mang một cái tảng đá, hung hăng nện ở trong lòng của bọn họ.

Sau khi sống lại, nàng sẽ không tùy ý đe người bất nạt, người ta kính nàng một thước, kia nàng liền trả một trượng.

“Tô Uyển nói có đạo lý.”

Vốn là bị Tứ di nương treu chọc cho tâm thần rối loạn, thế nhưng vì Tô Uyển nói mà cảm giác chính mình thực quá thiên vị, đích nữ cùng thứ nữ cũng giống nhau.

Theo hấn tán thưởng tính nhìn thoáng qua Lâm Tô Uyển.

Bọn họ không phải là đại gia đình, bọn họ là quan gia, là Hầu phủ, về sau đối mặt với một số nhân vật khó lường khác, hơn nữa có cơ hội vào cung.

Một bước sai là từng bước sai, nếu như nhất thời không cẩn thận, xem mạng là nhỏ nhưng chuyện lớn có thể liên lụy tới cả nhà .

“Nhưng phụ thân, khả hình còn nhỏ.”

Khả hình ủy ủy khuất khuất nhìn phụ thân. Hoàn toàn không có trước một phen chống được lỗi lầm hào khí.

“Cha, chúng ta là Hầu phủ, chúng ta cần phải có bộ dạng của tiểu thư khuê các , từ nhỏ lễ nghi đã có ma ma dạy, nếu như bởi vì khả hình tiểu mà nhậm , lớn lên thì như thế nào?”

Tứ di nương trông thấy Tô Uyển gây sự, bộ dáng không phân biệt phải trái, âm thầm cắn chặt răng ngọc, bên trong mắt oán giận vài phần, Nhìn khả Hình quỳ trên mặt đất mà lòng đau như cắt.

“Vậy thì học lại lễ nghi từ đầu, cấm túc hai tháng, mỗi ngày trừ ăn cơm ra, đều phải trở về phòng, không được ra khỏi cửa. Ngươi nghe rõ chưa?”

Với bản tính của hải tử phạt như vậy có chút nặng, dù sao Lâm Khả Hình bây giờ mới có tám tuổi.

“Cám ơn phụ thân.” Khả Hình nhỏ giọng trả lời.

Nhìn bọn họ cứ như vậy mà đem chính bản thân mình cấm túc, trong nội tâm hết sức oán hận, phải biết rằng hiện tại cách ngày hội bách hoa không xa, hơn nữa, tháng này chính là lúc hoa nở rộ nhất, qua đợt này sẽ phải đợi một thời gian lâu nữa mới có.

Tô Uyển dù sao cũng đỡ, khẩn trương đứng dậy đỡ Khả Hình, nhưng thân thể lại cứng rắn không thể động, cũng chỉ có thể nói: “Tỷ tỷ không ngờ rằng lại có hiểu lầm, chẳng qua là chỉ muốn muối thoải mái, thả lỏng tinh thần, ngươi đã là muối muối, tỷ tỷ tự nhiên sẽ gánh vác trách nhiệm của tỷ, chúng ta là người một nhà, không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy.”

“Hồi bẩm Hầu gia, Thang thái y đến.” Một nô tài đi vào trong phòng nói, một đại phu tóc bạc phơ đứng ở trong viện.

“Mời vào.”

Toàn bộ trong sảnh rơi vào im lặng, Nhị di nương tự uống trà, đem đầy hết thấy ở trong mắt, không nghĩ tới một hồi mưu hại không chỉ không chỉ tổn hại tới Lâm Tô Uyển, ngược lại giống như nâng đỡ nàng, chứng kiến nàng vừa mới nhanh nhẹn nhanh nhẹn, hiển nhiên biết là không phải người chủ dễ gạt trước kia, mơ hồ thoát ra khỏi tình trạng tự khống chế của bản thân.

“Thang thái y đến , mau giúp ta xem một chút Ngũ đệ như thế nào?”

Tô Uyển nhìn Thang thái y, trong mắt hiện lên một vẻ lo lắng, không có chút nào nghĩ tới mình.

Lâm Tiêu đối với Tô Uyển hiểu rõ đạo lý vừa thấy vui vừa cảm thấy áy náy, lại nhìn Lâm Khả Hình, trên mặt tất nhiên không thể thương.

“Hồi Hài gia, Tiêu công tử hết thấy bình an, trái lại đại tiểu thư thân thể đã có thể không ổn, vốn là lần trước cũng đã thương căn bản còn chưa khỏi hẳn, lần này lại tổn thương nguyên khí rồi.”

“Vậy phải trị như thế nào, làm thế nào mới trị hết. Vô luận dùng được liệu đất thế nào cũng được.” Lâm Tiêu nặng nề nói ra.

Thang thái y vội vàng cúi đầu, nhìn Lâm Tiêu không giận thấy run run lại nói: “An tâm tu dưỡng, uống thuốc đúng giờ, là khỏi hẳn.”

“Phụ thân, Tô Uyển thân thể không có kém như vậy, hiện giờ đã tốt, nghỉ ngơi nhiều liền không sao.” Tô Uyển đứng dậy hướng về Lâm Tiêu cúi đầu.

“Vậy làm phiền Thang thái y đi chuyển này.” Lâm Tiêu phẩy người đưa về Thang thái y.

Lâm Khả Hình lòng tràn đầy không phục, nhưng là loại tình huống này chỉ đành phải nhai xuống, vốn là muốn cho Lâm Tô Uyển cái người tự cho là hơn mình xúi quẩy, không nghĩ tới bị chính mình thành người đem tội, xem ra sau này phải cẩn thận một chút.

Lâm Tiêu bao nhiêu đều có điểm hoài nghi Tô Uyển, vốn là nàng liên tục binh không tuân theo quy tắc, hoàn toàn bất hòa tỷ muội, thậm chí đối với phụ thân của mình cũng không biết lớn nhỏ, chẳng lẽ một hồi tìm được đường sống trong chỗ chết thật có thể khiến người ta thay đổi? Chỉ là tình huống hiện tại mà nói, Trái lại phải suy nghĩ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: tranh luận

Edit: Huyết Linh tộc

Có lẽ toàn bộ không khí bữa tiệc hầu như quá mức ngọt ngào, Nhị di nương Liễu thị mức một chén canh nói:

“Tình hình hiện thời có thể coi như là an ổn, việc làm ăn cũng lúc càng tốt, bách hoa hội đã bắt đầu cử hành, Hài gia, thiệp muốn cho Hạm Nhi cũng đi tham gia.”

“Như thế rất tốt, nghe nói tiểu nữ Phụng gia cũng sẽ tham gia, Hầu phủ ta tự nhiên sẽ không nhường ai. Tô Uyển cùng Hạm Nhi đều đi đi.”

Lâm Tiêu đối với chuyện trong nhà cũng không rõ, cũng không quá coi trọng nữ nhi bồi dưỡng trong nhà, chỉ là con trai con gái Hầu phủ bọn họ từ nhỏ đã mời các giáo sư tiên sinh ở ngoài đến dạy, tự nhận so với các công tử tiểu thư quan lại khác thì tốt hơn nhiều.

Liễu thị đối với Tô Uyển từ trước đến nay đều tùy ý mặc kệ không quan tâm, lại nói số tiền đó đều đưa cho các tiên sinh để bồi dưỡng nữ nhi của mình, cho nên nàng mới dám nói, nữ nhi của mình là tài mạo song toàn, trái lại với bộ dáng tầm thường của Lâm Tô Uyển, làm sao có thể so sánh được.

Lâm Tiêu nói xong câu này trong lòng tất cả mọi người đều cười, sau đó lại chờ đợi chế giễu.

“Sur Vũ, còn cách bảy ngày nữa sẽ bắt đầu, người có ý tưởng gì không?”

Nói đến đây, Lâm Tiêu đưa mắt nhìn lên người Tam di nương Lý Sur Vũ.

Sur Vũ bởi vì phải làm mẫu thân cần bỏ bỏ thân thể, vốn dáng người nhỏ gầy, tính cách lại dịu dàng, làn da cũng trắng ngần trong suốt, làm cho người khác muốn cắn một cái.

Càng làm cho Lâm Tiêu vui vẻ là, Tam di nương chỉ cần một lần là có thể có con trai cho hắn, làm cho hắn có con nối dõi, cho nên hắn phá lệ coi trọng Tam di nương.

Bất quá, nam nhân này từ trước đến nay đều bạc tình, phần tâm tình này có thể bảo trì bao lâu, cũng không biết được.

“Đều nghe theo Hài gia làm chủ.” Tam di nương dịu dàng cười một tiếng, con mắt giống như thu thủy, đem tâm hồn con người cuốn hút đi. Có thể thấy được bởi vì vậy mà Hài gia thích nữ tử dịu dàng lại hiểu biết lễ nghi.

Lâm Tô Uyển nhìn thấy hết ở trong mắt.

“Vậy các y phục long lấy uyển chuyển trong yến tiệc lớn và mời các gái hát đều cho người xử lý.”

Hài gia nhìn vào trong mắt Tam di nương nói.

Lời này vừa ra, Liễu thị và Tứ di nương tự nhiên đều không vui.

Nhất là Liễu thị, nàng không chỉ sinh một nữ nhi, còn sinh một nhi tử, nhi tử còn là trưởng tử, nếu lúc ấy không có con tiện nhân Ngừ Yên kia ngăn trở, cho nên chỉ sắp xếp bữa tiệc qua loa, như thế nào lần này hẳn lại vì con vợ kế mà rêu rao như vậy.

“Hầu gia, mặc dù Tam di nương sinh một đứa con trai là chuyện vui, nhưng dù sao cũng là con vợ kế, không nên làm yến tiệc lớn, hiện thời Hoàng thượng đang khuyến khích giản lược tiếp kiệm, làm nổi bật như vậy sợ là không được tốt.”

Liễu thị đứng dậy rót rượu cho lão gia, từ từ nói.

“Này... Vân Phi nói có lý.” Mặc dù Lâm Tiêu không tình nguyện nhưng không thể không thừa nhận.

Tam di nương liếc nhìn Liễu thị một cái, cúi đầu nói: “Nếu vậy thì giản lược đi, không bằng mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm giản dị đi, thiếp vốn yêu thích yên tĩnh, cũng không muốn gây phiền toái cho Hầu gia, có tâm ý đi đến là tốt rồi.”

“Xem ý kiến Tổ Uyển như thế nào đã.” Lâm Tiêu nói.

Tổ Uyển đã sớm đoán được bọn họ sẽ đem đề tài đưa đến trên người mình, không ngừng nói đích (con vợ cả) với thứ (con vợ kế), không phải là trách oán mình không có ca ca ruột lại không có huynh đệ.

Nhưng mệnh là như thế, vô lực trả lời.

Ngược lại Lâm Tiêu hy vọng có thể làm yến tiệc lớn, lấy cái vui mừng. Nhị di nương không muốn, Tam di nương lại nuốt một ngụm lời tức giận, nàng cho rằng cần gì để ý đến bản thân như vậy.

“Kỳ thật Hầu phủ chúng ta sinh con trai là chuyện vui, như vậy nên làm yến tiệc lớn mời khách.”

Mới nói đến đây, Lâm Tiêu cảm thấy có vài phần vui vẻ, trong mắt hần, hần muốn, tự nhiên phải lấy được, sẽ không đi quản người khác nói cái gì, làm cái gì.

“Nhưng là Liễu di nương nói cũng có đạo lý, Hoàng thượng đã nói giản lược tiếp kiệm, không thích yến tiệc lớn. Chỉ là, cái gọi đích thứ, là phải hiểu bổn phận của mình, nhưng là đối với Tổ Uyển mà nói, hẳn chỉ là đệ đệ ta.”

“Đến tốt cùng người muốn nói điều gì.” Lâm Tiêu đen mặt nhìn tới nhìn lui trên người Tổ Uyển, nhưng vô luận nàng thấy thế nào, chuyện nàng quyết định thì không thể nào thay đổi, điểm này hẳn hiểu được, Tổ Uyển cũng hiểu.

“Ta đồng ý với phụ thân làm yến tiệc lớn, hơn nữa còn phải là ba ngày tiệc liên tiếp.” Tổ Uyển bình thản nhiên thẳng vào mắt Lâm Tiêu nói, thậm chí một tiếng hò ly.

“Đoạn thời gian trước ở trong thành bị bệnh, làm lòng người lo sợ không yên nên lấy lần này để cho mọi người bớt bàng hoàng, hiện thời không khí vui mừng phụ thân nên chia sẻ cho mọi người biết, bao toàn bộ Thực Vị Cự, trong bữa tiệc phân phát bánh kẹo cưới, cùng chia sẻ cho dân chúng chung vui. Ta nghĩ Hoàng thượng cũng sẽ rất thích.”

Những lời này làm cho hần và Tam di nương vui vẻ, Liễu thị âm thầm nắm chặt bàn tay trắng nõn, không chế cảm xúc của mình, từ nãy giờ, tất cả mọi người đều biết rõ, Lâm Tiêu hẳn, coi trọng nữ nhân Lý Sư Vũ kia.

“Hầu gia. Tổ Uyển tuổi còn nhỏ chỉ là nói đùa cho vui.” Liễu thị cười cười nói.

“Tổ Uyển nói rất hợp ý ta, bất quá chỉ cần đãi rượu ở trong nhà một ngày là được rồi. Đến lúc đó các quan gia đến phải đi qua trướng gà ở cửa. Gần đây thần kinh chúng ta phải liên tục khẩn trương, rất sợ quái bệnh này ở trong thành lan tràn đến, hiện giờ đã khắc chế được, dân chúng cũng tìm được đường sống trong chỗ chết, đúng lúc hiện giờ là mùa xuân, sự sống bùng bùng, ta lại vừa có quý tử, nên chia sẻ cho dân chúng, cũng là một biểu tượng tốt.”

“Phụ thân, thân thể Tổ Uyển có chút khó chịu, xin đi ra khỏi phòng đi nghỉ ngơi trước.”

Nói xong còn lộ ra khuôn mặt tái nhợt đỏ mồ hôi lạnh, nhưng dù như thế, cũng không che dung nhan tuyệt mỹ điểm lệ nhưng lại lạnh lùng không có một điểm tỳ vết nào.

“Ngọc Trúc, chiếu cổ tiểu thư nhà người thật tốt, nếu xảy ra chuyện không may thì ta sẽ hỏi người.” Hầu gia nói.

“Dạ, Hầu gia.” Ngọc Trúc đáp, đỡ liền tiểu thư đi.

Trong mắt Liễu thị chợt lóe qua một tia sát khí, vạt áo bên hông cũng bị vãn về không còn hình dáng.

Phảng phất nội tâm Lâm Hạm đang có ngọn lửa thiêu đốt, sau khi Lâm Tổ Uyển an toàn trở về liền hung hăng đề lên đầu nàng, vốn phụ thân ưa thích nàng, hiện thời cũng quan tâm nàng ta (LTU), không được, phải làm chút chuyện mới được.

Có thể nói là có người vui vẻ cũng có người buồn, thế nhưng cả bàn cao lương mỹ vị ăn vào trong miệng lại không có hương vị gì. Ăn xong, Liễu thị và Lâm Hạm nhanh chóng trở về phòng của mình,

Còn chưa chờ Liễu thị nổi giận, Lâm Hạm lửa giận ngút trời ném đồ đạc khắp nơi, trong lúc nhất thời, tất cả người hầu đều quỳ trên đất run lấy bầy.

Chứng kiến tình hình như vậy Liễu thị chỉ có thể thờ dài, xem bên ngoài có người hay không sau đó đem cửa đóng lại.

“Không nên như thế, Hạm Nhi, hiện giờ đã đến mức này, chúng ta phải một lần nữa lên kế hoạch cho phụ thân người phiên chán nản ta, mà người cũng làm cho phụ thân người càng thêm vui vẻ.”

“Mẫu thân, hàng năm người nói, ngày ngày người nói, nhưng căn bản không có gì thay đổi, cái danh thứ nữ này luôn áp trên đỉnh đầu ta làm ta không thở nổi, lại đè nặng trên vai đại ca làm cho người khác cười nhạo, rõ ràng người và phụ thân yêu nhau nhưng tại sao lại thành như vậy? Rõ ràng Lâm Tổ Uyên kia ngang ngược vô lý, như thế nào người khác đều thiên vị nàng?”

“Hạm Nhi.” Lúc này Liễu thị đã bức bối lại bất an, làm người phải biết chữ nhẫn, ở thời điểm nên làm người kinh ngạc thì làm, nhưng tính cách Hạm Nhi lại nóng nảy như vậy thì như thế nào xử lý chuyện lục đục trong nhà.

“Hạm Nhi người suy nghĩ một chút, hiện giờ ta là Nhị di nương Hầu phủ, duy nhất chỉ có một trai một gái, Tam di nương cũng sinh một đứa con trai còn nhỏ như vậy, nhưng không đủ để trở thành tai họa, cho dù có thể sinh nhưng là sinh roi, phải xem xem có phúc khí hay không, có còn sống được nuôi dưỡng hay không, Tứ di nương có một nữ nhi, nhưng đời này nàng cũng chỉ có nữ nhi.”

“Lâm Tổ Uyên đã lớn lên, tuy tiện nhân kia không có ở đây, lại không có con trai trưởng, có nói như thế này, gả nữ nhi ra ngoài tát nước ra ngoài, cho nên gả nàng đi, chẳng phải sẽ tốt hơn sao.” Liễu thị oán hận nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hoa Giao

Edit: GióTheoMaya

Beta: Từ Liên Hoa 1612

“Nương, nhưng nàng gả cho đệ nhất công tử Vân Đô, Hạ Lan Huân.”

Nói ra cái tên này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Hạm hiện lên phiếm hồng, giọng nói hơi bị mất tự nhiên, y phục cầm trên tay bị vò nát, hết sức sốt ruột.

“Đệ nhất công tử, hừ? Cái phúc khí đó còn phải coi nàng có hay không. Sự trong sạch của nàng bị hủy, đến lúc đó thân bại danh liệt, ta nói gả cho ai liền gả cho người đó, nàng bị người kia giải trừ hôn ước, nàng càng thống khổ ta càng vui sướng, tức giận trong lòng mới được tan biến. Đương nhiên... Đây là sau này, hiện tại việc chúng ta cần làm là khiến Lâm Tổ Uyên không phòng bị nữa. Hoa Giao này đưa đến tặng cho nàng đi.”

“Nữ nhi không muốn.” Nhìn Hoa Giao, trong lòng Lâm Hạm tràn ngập tức giận.

“Ta nghĩ... Việc này phải làm từng bước một, nếu như người vì xúc động nhất thời, như vậy tất cả sẽ như bọt biển mà tan biến.”

Hoa Giao được Liễu thị đặt ở trước mặt Lâm Hạm để nàng tùy ý lựa chọn.

Lâm Tổ Uyên đang ngồi trong phòng uống thuốc thì Lâm Hạm mặt mũi không vui mang theo Hoa Giao đi đến. Khi tới bên giường, dù không muốn nhưng khuôn mặt cũng được thay bằng vẻ tươi cười nói ra.

“Hoa Giao này giúp bổ huyết dưỡng khí, Liễu di nương kêu ta đưa đến. Đại tỷ, tỷ không nên bỏ, mấy thứ tốt thế này nên uống ngay cho nóng.” Lâm Hạm nghiêm túc nói, bày ra một bộ dáng hào phóng nhìn Lâm Tổ Uyên, khiến cho Tổ Uyên khẽ buồn cười.

Ở một bên Ngọc Trúc vụng trộm cười, dường như nhớ tới chuyện gì, nhanh chóng lui xuống.

Một lúc sau, Ngọc Trúc bưng một chén thuốc đi vào.

“Tam tiểu thư, đây là cực phẩm sò Tuyết Sơn kết hợp với cây đu đủ giúp dưỡng nhan rất tốt.”

Nói xong liền đặt ở trước mặt Lâm Hạm. Nhìn sắc mặt Lâm Hạm chuyển thành màu xanh, Ngọc Trúc vội vàng lui ra.

“Về sau ở trước mặt người ngoài muội đừng nên nói lời như vậy, chúng ta là tiểu thư Hầu phủ, đại biểu cho Hầu phủ, người biết thì khen Liễu di nương cần cù tiết kiệm, biết chăm lo cho gia đình, người ngoài không biết cho rằng Hầu phủ không có tiền, ngay cả thuốc bổ đều không có mà dùng. Bây giờ chỗ ta có rất nhiều chim én vàng và sò Tuyết Sơn, nếu như muội thích, không bằng muội nhận lấy đi, coi như lời cảm ơn của tỷ tỷ đối với muội.”

Lâm Hạm nghe Tô Uyên nói như thế, sắc mặt từ xanh chuyển sang trắng bệch, rồi chuyển thành màu hồng, cuối cùng lại là lúng túng nói: “Tỷ tỷ thân là đích nữ, đãi ngộ tự nhiên tốt hơn rồi, tỷ tỷ thông thả mà hưởng thụ, Hoa Giao này muội cũng không cần nên để ở đây thì tốt hơn, thuốc bổ đều ở trong nhà, muội sợ đây tở chậm trễ đưa đến cho tỷ, không có chuyện gì thì tốt rồi. Muội còn có việc cần phải làm, muội đi trước.”

“Muội muội đi thông thả, giúp ta cảm ơn ý tốt của Liễu di nương, tâm ý của di nương, Tô Uyên xin ghi nhớ.” Tô Uyên nhàn nhạt cười một cái, trong mắt Lâm Hạm hết sức chăm chọc.

Lâm Hạm chỉ cảm thấy sau lưng mình như bị ngàn mũi kim đâm lại nóng như lửa đốt làm nàng rung mình một cái, liếc nhìn xung quanh lại xoay qua nhìn Ngọc Trúc nhưng lại không tìm được nguyên nhân, cũng chỉ có thể ôm một bụng nghi ngờ mà nhanh chóng rời đi.

“Ngọc Trúc nhiều chuyện xin tiểu thư trách phạt “ Sau khi Lâm Hạm đi, Ngọc Trúc vội vàng quỳ xuống.

“Làm tốt lắm”

Tô Uyên tán thưởng nói, nàng cầm lấy cánh tay Ngọc Trúc đỡ dậy sau đó ngồi xuống ghé kế bên Hoa Giao được đặt trên bàn nói: “Mau dậy đi! Không thể nhẫn nhịn loại người này, người chỉ cần lùi một bước, người khác sẽ bắt nạt người một trượng, người bị thống khổ sẽ là người, dứt khoát mạnh mẽ lên, tự bảo vệ mình, làm cho những người đó biết Ngọc Trúc người cũng không phải người dễ bị ăn hiếp.”

“Tiểu thư...”

Nghe Tô Uyên nói như vậy, Ngọc Trúc có chút giật mình, mặc dù trước kia tiểu thư ngang ngược vô lý, nhưng lại cực kì nghe lời Liễu di nương, đối với Tam tiểu thư có thể nói là sùng ái đến cực điểm, nếu nàng mở miệng lỡ nói sai một câu, liền bị và miệng trừng phạt, cho nên lần này tam tiểu thư vừa đi, nàng liền quỳ xuống chờ đợi trừng phạt.

Nhưng trừng phạt lại không thấy mà còn được tiểu thư khen ngợi.

Tiểu thư sau khi tỉnh lại như trở thành một người hoàn toàn khác, thậm chí làm người khác không tự chủ được muốn tới gần, nghĩ muốn bảo vệ nàng, mà bọn họ cũng không có quan tâm lo lắng hay đề phòng gì cả, làm mọi chuyện hăng hái vô cùng, chỉ là nàng sợ hãi, tất cả chỉ là do nàng tưởng tượng không có thật.

Nhìn Ngọc Trúc đứng ngẩn ra, Tô Uyên liền đoán được vài phần, nàng khẽ cười giọng nói ôn nhu mang theo sự áy náy: “Trước kia vất vả các người rồi, người đã chết một lần, nhìn mọi chuyện càng thêm thông suốt, hiểu được cũng nhiều hơn, hiện tại toàn bộ Hầu phủ, ta chỉ có các người.”

Đúng vậy, ngoại trừ tín nhiệm những người bên cạnh mình, nàng còn có thể tín nhiệm ai? Mất thân đã qua đời, phụ thân lại là người không phân rõ phải trái, đối với mình hận nhiều hơn yêu, điểm này, lấy tư cách người ngoài quan sát mà nói, nàng hiểu càng thông suốt, đương nhiên nàng không thêm đề ý những thứ này.

Bởi vì nụ cười này, mặt Ngọc Trúc đỏ lên nhìn đến si ngốc nói: “Tiểu thư cười thật sự rất đẹp, giống như là tiên tử trên trời.”

Lâm Tô Uyên nghe được câu này, thân thể đột nhiên chấn động sắc mặt chuyển sang trắng bệch.

“Bùm...” cái ly bị rớt xuống mảnh vỡ đầy trên mặt đất, Ngọc Trúc vội vàng quỳ xuống, không biết mình khen ngợi tiểu thư từ tận đáy lòng, sao tiểu thư lại tức giận như vậy.

“Đây không phải là Y Tiên nương nương sao? Đây là tiểu thư Đại học sĩ sao? Bộ dạng một chút cũng không giống. Ai nói, đây rõ ràng là tiên tử trên trời.”

Từng câu lời nói luẩn quẩn bên tai Tô Uyên, nàng nhớ tới, khi đó chính mình không chịu được sự mệt mỏi, không có bất kỳ khí lực nào bị trôi ở trên giá treo, bên tai, trong mắt đều là khuôn mặt tuyệt sắc khuyh thành của người kia.

“Ngọc Trúc, ta và Phượng Kinh Hoa, người nào đẹp hơn, nói thật đi.” Lâm Tô Uyên lạnh lùng thản nhiên nói.

“Tiểu... Tiểu thư, theo Ngọc Trúc nhìn thấy thì cả hai người không hơn không kém nhau.” Vừa nói thân thể Ngọc Trúc khẽ phát run.

“Ngọc Trúc đứng dậy đi, có một số việc không được nhìn bề ngoài, cũng không thể tin vào hai mắt của mình, sau khi hiểu rõ mới có thể trả lời.”

“Vâng, tiểu thư.”

Ngọc Trúc đứng dậy, nàng giống như hiểu ra một đạo lý, tiểu thư nhà mình cực kì không thích Phượng Kinh Hoa, nhưng dựa theo trực giác của nàng thì tuyệt đối không phải là bởi vì ghen tị.

“Ngọc Trúc, nấu Hoa Giao này với cây bạch quả, sau đó đưa cho mấy di nương khác.”

Lâm Tô Uyên khẽ nhú mày, người Hoa Giao rồi lạnh lùng nói.

“Đúng rồi, ban thưởng cây bạch quả cho các nàng, hơn nữa phải nhìn nàng uống hết, nhưng người tuyệt đối không được chạm vào.”

“Dạ, tiểu thư.”

Ngọc Trúc vội đáp . Ngọc Trúc mặc dù đối với lời nói của Tô Uyển có chút không hiểu , nhưng tiểu thư đã nói như vậy, thì nàng tuyệt đối sẽ không chạm vào.

“Nhớ kỹ, khi đưa đến cho các di nương nên nói là công lao của người khác, chúng ta tuyệt đối không thể chiếm lấy .” Tô Uyển tiếp tục nói, sau đó nhìn sang Hoa giao.

“Dạ.” Ngọc Trúc lên tiếng rồi lui ra.

Giống như trước nàng theo lời, món ngon vật lạ trân quý , thuốc bổ dinh dưỡng nàng chưa bao giờ thiếu, thế nhưng nếu bán được , như vậy nàng liền bán cho mọi người , làm cho người trong phủ cũng phải đánh phần ân tình này.

Tô Uyển đi đến ngồi ở trên ghế dựa tay vuốt cái rỗ đã trống không , nhìn theo Ngọc Trúc mang đồ đi ra ngoài , hưởng thụ thời gian nhàn rỗi .

Không bao lâu , nàng sắp chìm vào trong giấc mộng , một tiếng kinh hô lo lắng vang lên .

“Tiểu thư, tiểu thư, lão gia mời người đến chính đường.” Ngọc Trúc cuống quýt nói.

“Đến tột cùng chuyện gì xảy ra? Không phải là kêu người đi tặng hoa giao sao?” Tô Uyển thần nhiên hỏi .

“Theo như lời tiểu thư nói ,Hoa giao được Ngọc Trúc tặng cho di nương bọn họ, cũng chính là vào lúc này xảy ra chuyện, bọn họ đều bị nổi mẩn đỏ , nhìn rất đáng sợ.” Ngọc Trúc có chút kinh hoảng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: hoa giao (2)

“Không vội, người từ từ nói.” Tô Uyển như người không có việc gì ngồi ở trên ghế ăn một viên viên thuốc màu tím rồi mới nói

“Vốn là dựa theo phân phó của tiểu thư, nô tỳ đem hoa giao đưa cho nhóm di nương. Nhị di nương không ăn mà đồ đi hết, Tam di nương không ở đó nhưng lại có Hầu gia, nô tỳ nói đây là hoa giao Nhị di nương tặng cho tiểu thư, tiểu thư muốn chia sẻ cùng mọi người cho nên đưa tới đặt ở trên bàn của Hầu gia. Tứ di nương không ăn chỉ nói là bị phong hàn nên không dám ăn bạch quả, nhưng ta nói đây là phân phó của tiểu thư nên nàng mới không tình nguyện ăn hết, nhưng khi ăn xong bạch quả không bao lâu trên mặt và toàn thân đều bị ngứa, sau đó khắp người đều nổi lên mẩn nước khiến người ta sợ hãi, nô tỳ vừa nhận được tin tức từ Vương bá nói là lão gia rất tức giận muốn mời tiểu thư cùng Nhị di nương tới chính đường.”

“Thật sự là di nương tốt của ta, Ngọc Trúc ngại xem, người đưa đồ thật dụng tâm kín đáo.” Tô Uyển vừa nói vừa đi ra ngoài.

“Lão gia, thiếp thực không biết, thiếp thấy Tô Uyển thân thể suy nhược, liền muốn đưa ít đồ cho Tô Uyển, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có hoa giao là thích hợp nhất, vì hoa giao có thể bổ huyết, dưỡng khí, cũng biết Tô Uyển không thiếu đồ bổ, đây cũng chỉ là tâm ý của thiếp, nhưng thiếp thực không rõ, Tô Uyển vì cái gì lại không nhận, hơn nữa còn phân phát đến các phòng. Nếu được tặng hoa giao vì cái gì không ăn, lại có thể nhịn đau nhường cho người khác, đến tột cùng nàng có rắp tâm gì? Hầu gia, rõ ràng những hoa giao này đều là thiếp cẩn thận chọn lựa, làm sao biết ăn sẽ có độc.” Nói đến chữ độc này, Hầu gia tâm liền lộ bộ kinh hãi.

“Hầu gia, ta thấy chính là Liễu thị làm, vài ngày trước ta đã nhìn thấy nàng công khai mua hoa giao, để ở trong kho nhưng lại không ăn, qua lâu như vậy mới lấy ra, không phải là hết sức khả nghi sao?” Tam di nương khóc suốt mướt bên cạnh nói.

Đối với chuyện trong bữa cơm tối hai ngày trước, bà còn ghi ở trong lòng, cộng thêm lần này nhi tử mình ăn phải hoa giao có vấn đề, trong nội tâm bà lại càng hận đến nghiến răng nghiến lợi. Bất kể có phải là Liễu thị hạ độc hay không, hoa giao là của nàng, tất cả khoản nợ đều phải tính đến trên đầu nàng, hơn nữa chuyện này nếu đã lộ ra, còn đụng phải ranh giới cuối cùng của Hầu gia, như vậy càng dễ dàng loại trừ người này, như vậy toàn bộ Hầu phủ sẽ là do mình làm chủ, khi đó lại đối phó Lâm Tô Uyển cũng không muộn.

“Lý di nương, không thể nói như vậy, nếu như ta thực hạ độc bên trong hoa giao, ta cần phải đưa cho Tô Uyển nhiều như vậy sao? Một chén là đủ rồi, hơn nữa nếu như ta hạ độc, Tô Uyển ăn nhất định biết là do ta, như vậy cũng quá ngốc.”

“Đó là người sớm nghĩ ra lý do thoái thác, người nào không biết tìm một con đường riêng mà đi, lại có thể bảo vệ mình, người rõ ràng là ghen tị Tô Uyển, ghen tị ta.” Lý thị công kích nói.

“Câm miệng, ồn ào như người đàn bà chanh chua vậy, các người quá không có quy củ rồi rồi. Ta tự có suy đoán há lại để các người khóc lóc om sòm” Lâm Tiêu nghe bọn họ người một câu ta một câu, suy nghĩ muốn loạn cả lên, cảm thấy thật phiền không khỏi nổi giận nói.

Thấy Lâm Tiêu tức giận, Liễu thị không dám hé răng, chỉ ừ ừ khuất khuất quỳ trên mặt đất, cầm lấy khăn lụa lau nước mắt.

Nhìn mẫu thân mình quỳ trên mặt đất, Lâm Hạm tự nhiên là không dễ chịu. “Phụ thân, mẫu thân là hạng người gì, ngài cần phải rõ ràng, hơn nữa mẫu thân đối xử với Tô Uyển như con gái ruột, như thế nào sẽ hại nàng? Chắc chắn là bị người hãm hại, phụ thân cầu người mình xét chớ làm tổn thương tình cảm của người và mẫu thân.” Lâm Hạm cũng quỳ xuống nói.

Vừa nói như vậy, Lâm Tiêu lại bắt đầu hoài nghi Lâm Tô Uyển, Liễu thị nói đúng, hại người chỉ cần đưa một chén là được rồi, cần gì đưa đi nhiều như vậy, mà Tô Uyển cần gì phải chia cho mọi người, chính mình dùng chẳng phải là tốt hơn sao. Nếu là như thế, thì đại nữ nhi của hắn có tâm kế thật quá nặng, một mặt muốn hại Vân Phi, một mặt lại muốn hại đến Từ Thông, không được, nếu quả như thật là như vậy, chẳng những phải dùng gia pháp hầu hạ, còn phải đuổi khỏi Hầu phủ.

“Đại tiểu thư đến.” Theo thanh âm của nô tài, tất cả mọi người ở chính đường đều nhìn về phía Lâm Tô Uyển, chỉ nhìn thấy nàng dùng khăn che mặt chậm rãi đến trong sảnh. “Trong nhà đeo khăn che mặt, còn thể thống gì.” Lâm Tiêu nổi giận nói. Chứng kiến Lâm Tô Uyển đeo khăn che mặt chứng tỏ Lâm Tô Uyển chột dạ, lại càng thêm xác định suy nghĩ của hắn, lại nhìn Liễu thị nhu nhu nhược nhược trong nội tâm hết sức thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hoa giao (hạ)

Lâm Tiêu nhìn mặt Tô Uyển, có lời muốn nói nhưng lại bị nghẹn ở cổ họng. Khiến hắn ho khan dữ dội một trận.

Mặc dù trên người hết sức ngứa ngáy nhưng vì hình tượng, hắn nhất định phải vững như bàn thạch.

Đến hắn cũng không thể chịu được, có thể nghĩ hiện tại Lâm Từ Thông với Tô Uyển khó chịu đến mức nào.

“Phụ thân, lúc trước con chỉ quan tâm đến cảm nhận của bản thân. Không quan tâm đến lời phụ thân nói, nhưng lời Liễu di nương nói ngược lại rất không hợp lý.” Tô Uyển đứng dậy tháo khăn che mặt ra nói với Liễu thị.

“Di nương đưa ta Hoa giao để ta bồi bổ huyết khí, nhưng vì cái gì mặt của ta lại biến thành cái dạng này? Vừa rồi di nương nói nhiều như vậy, ta còn chưa hiểu. Hiện tại lại rất rõ ràng, Liễu di nương đang nghi ngờ là ta tự hại chính mình?”

“Phụ thân, trước kia con ngang ngược bất hiếu, chỉ có thể dựa vào di nương để được mọi người chú ý đến. Nhưng về sau nữ nhi nghĩ thông suốt, cho dù phụ thân đối với con như thế nào thì người cũng là đáng sinh thành của nữ nhi. Con cũng muốn hiểu kính người, cho dù xảy ra chuyện gì đều lấy người vì tôn, lấy ngài làm gương.”

“Phụ thân là người làm quan, phải xem xét kỹ mọi việc để dân chúng tán thưởng người là vị quan tốt. Người cũng là cha, nhất định phải làm một người cha tốt. Tô Uyển biết rõ chính mình không được phụ thân yêu thích, nhưng chỉ mong phụ thân xem Tô Uyển trở thành nữ nhi, cho nữ nhi một phần công đạo.”

Lần đầu tiên Tô Uyển ở trước mặt nhiều người, nói ra những lời như vậy. Trong ánh mắt mang theo thờ dài, đau lòng và bất đắc dĩ.

“Tô Uyển, làm sao ngươi có thể nói như vậy...” Liễu thị kinh hãi muốn cãi lại.

“Tô Uyển tôn trọng người là di nương. Cho nên dù người đối với ta như thế nào, Tô Uyển đều lui một bước để di nương vui vẻ. Nhưng di nương lại khiến Tô Uyển thương tâm, biết rõ di nương cần cù tiết kiệm trong việc chi tiêu, mà lại phải mang vật phẩm quý giá cho Tô Uyển dùng.

“Tô Uyển không đành lòng để di nương chịu khổ, liền bảo Ngọc Trúc nấu chút ít Hoa giao mang đến cho di nương. Nhưng di nương không ăn mà còn đồ đi. Tô Uyển cũng hào tâm đưa thứ muối một ít tuyệt sò để mang đến cho di nương. Nhưng không hiểu tại sao, muối ấy lại tức giận rồi đi. Tô Uyển tự biết trong phòng có thứ khiến di nương nhìn không thuận mắt, nhưng đó là một phần tâm ý của ta.”

Nhìn Liễu thị nói chuyện lấp bắp, trong lòng Tô Uyển mới hết giận. Muốn dùng thuốc để hại nàng, cũng thật quá ngu xuẩn. Thấy Lâm Hạm mang theo Hoa giao vào, nàng đã nghĩ đến thuộc tính của Thiên lôi đằng.

Thiên lôi đằng có kịch độc, chỉ là Liễu thị dùng không nhiều lắm, lại thuốc dẫn khác để trung hòa. Khiến cho khi sử dụng sẽ xuất hiện mụn nước sưng đỏ, nóng rực. Chỉ cần dùng thanh nhiệt giải độc liền biến mất. Nhưng nếu trong thời gian đó, nàng ta sử dụng phương pháp khác thì sẽ tương đối phiền toái. Nếu đã cho nàng ăn, vậy không bằng cùng nhau chịu, xem đến cuối cùng ai là người thắng.

“Liễu thị, ngươi còn có lời gì để nói?”

Nghĩ tới người bên gối lại là người ác độc như thế, nội tâm Lâm Tiêu tràn đầy sợ hãi. Biết Liễu thị hơn mười năm, vừa dịu dàng vừa biết săn sóc, lại không nghĩ lòng dạ độc ác như bò cạp.

“Hầu gia, thiếp thực sự không biết. Nếu như thiếp muốn hại Tô Uyển, thì nàng ta đã chết lâu rồi. Tại sao phải kéo dài đến hiện tại, còn dùng chính Hoa giao mà thiếp mang đến để tự hại bản thân, đây không phải là ngốc sao? Những thứ Hoa giao kia đều là chính thiếp chọn lựa, thiếp thực sự không biết

rõ.”

“Tổ Uyển đưa thuốc cho thiệp, thiệp không phải là không uống, mà là không cẩn thận làm đổ. Chẳng lẽ không cẩn thận cũng có lỗi hay sao?” Liễu thị dùng khăn lụa tự lau nước mắt, ủy khuất nói.

Không thể không nói, Liễu thị khóc như hoa lê đài vũ, diễm lệ vô cùng, khiến người ta nhìn thấy phải đau lòng và hy vọng nàng có thể cười nhiều. Nhưng cái này là nhằm vào đại nam nhân- Lâm Tiêu. Tam di nương và Tứ di nương đồng thời quay lại trừng mắt với Liễu thị.

Lời nói của Liễu thị cũng không phải không có lý, ai lại dùng chính đồ của mình để hại mình. Nhưng có một câu nói gọi là: Bình hành hiểm chiêu, thắng vì đánh bất ngờ, có nhiều thứ cần phải mạo hiểm mới đối được.

“Vậy di nương Hoa giao có qua tay người khác không?” Tổ Uyển khóc như mưa nói.

Nói ra điều này, Liễu thị cũng có chút kinh hãi, nàng cho Hạm Nhi đưa Hoa giao. Mặc dù không có cho được gây ra mụn nước nhưng nàng thêm một ít xạ hương.

Một chút này tự nhiên sẽ phát hiện, nhưng lâu dần tích lũy lại có thể làm cho vô sinh.

Chẳng lẽ lại là nha đầu Hạm Nhi? Không được chuyện này tuyệt đối không thể liên lụy đến nàng, tất cả những việc kia coi như là mình làm.

“Là thiệp chuẩn bị Hoa giao để Hạm Nhi đưa cho Tổ Uyển. Trong lúc đó lại không xuất hiện bất kì người nào khác. Nhưng thiệp có thể dùng tính mạng bảo đảm, thiệp tuyệt đối không có làm ra bất kì chuyện gì thương thiên hại lý.” Giống như đã chuẩn bị từ trước, Liễu thị bình tĩnh nói.

“Di nương.” Hạm Nhi ở bên cạnh nói.

“Hạm Nhi chớ nhiều lời.” Liễu thị quay đầu lại, sờ mặt Lâm Hạm dịu dàng nói.

Lâm Tiêu cũng không tin, người dịu dàng như vậy sẽ làm ra sự tình hèn hạ đó, nhìn Liễu thị có vài phần đau lòng.

“Đề tỏ lòng trong sạch, thiệp nguyện ý lấy cái chết chứng minh.” Vừa dứt lời, Liễu thị liền chạy tới cây cột trong chính đường, tốc độ cực nhanh vượt qua tường tượng của người khác. Lâm Hạm kéo được tà áo Liễu thị nhưng cũng bị xé rách.

“Đừng nhìn.” Tam di nương chạy đến, che kín mắt Lâm Từ Thông. Còn Tứ di nương thì ôm lấy Lâm Khả Hình rồi che mắt nàng ta lại.

Tổ Uyển nhanh chóng chạy lên phía trước ngăn cản Liễu thị. Kết quả hai người đều bị đụng ngã lăn trên mặt đất. Liễu thị vừa ngã xuống đất liền khóc thút thút một trận.

“Vân Phi, vì cái gì lại ngốc như vậy, vì phu không có nói không tin người. Người tính tình cương liệt, sẽ không làm ra được loại chuyện như vậy. Nhất định là bị người khác hãm hại.” Lâm Tiêu đau lòng nắm lấy bàn tay mềm mại của Liễu thị nói.

“Di nương.” Tổ Uyển nhỏ giọng gọi.

“Tổ Uyển, chuyện này người cũng bị ủy khuất, cho dù như thế nào ta sẽ cho người một phần công đạo, cho Vân Phi một phần công đạo, một mình đi đến mức này, người không cần phải cố chấp gây sự.” Vừa nói Lâm Tiêu liền đỡ Liễu thị dậy.

Rất nhanh, Thang thái y mang theo hòm thuốc cùng với tiểu đồng đến, đưa cho mỗi người một viên thanh nhiệt giải độc nuốt xuống. Những cơn đau đớn, ngứa rất mới biến mất.

Khi Thang thái y đến chứng kiến tình cảnh này, cảm giác cuộc sống sau này sẽ không bình yên, cái nhà này giống như càng ngày càng không yên ổn.

“Hầu gia, thoải mái hơn sao? Ta đi chuẩn bị một chút nước.”

Liễu thị đang khóc liền ngồi dậy, cúi đầu xuống dịu dàng nói. Nàng mặc một chiếc váy dài hồng sắc kết hợp với trâm thạch lưu làm nổi bật lên màu da như tuyết, mặt mày như tranh vẽ, ở trong mắt Lâm Tiêu nàng luôn xinh đẹp mềm mại.

Lâm Tiêu hít sâu một hơi, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt, không, còn có chút mùi hương riêng biệt khác. Hắn khẽ nhíu mày, muốn nói điều gì nhưng cuối cùng không có nói ra.

“Hầu gia, Hoa giao này là vật không sạch sẽ, khiến cho thân thể khó chịu gây ra mụn nước. Chỉ cần tâm tính bình tĩnh là tốt rồi, cũng sẽ không để lại di chứng.” Nói xong Thang thái y liền chờ ở đó.

“Tổ Uyển, Hoa giao này là ai xử lý?” Hầu gia thản nhiên nói.

“Phụ thân, là Ngân Hạnh. Nhưng vì muốn để nữ nhi yên lòng. Nên mới làm cho Liễu di nương uống một chén Hoa giao, kết quả toàn thân nàng cũng nổi mụn”. Tổ Uyển nhàn nhạt hồi đáp.

“Ta nhớ nàng được Ngưu Yên giữ lại, chỉ là người như vậy không được, lời nàng ta ra lấy lại hồng tiêu, đuổi ra Hầu phủ.”

“Dạ, phụ thân.”

Nghe được đoạn đối thoại như vậy, Liễu thị có chút ít kinh hãi. Nhìn vào ngực Lâm Tiêu, nàng cảm giác giống như bị phát hiện cái gì. Nhưng là rất nhanh nàng lại buông tha cho ý nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Công bằng

“Tiểu thư, chuyện lần này liên kết thúc như vậy sao?” Ngọc Trúc nhìn Lâm Tổ Uyển yên tĩnh một bên tò mò hỏi.

Chuyện này rõ ràng chính là do Liễu di nương hại người, như thế nào Hầu gia một chút cũng không tức giận, lại ra lệnh phạt Ngân Hạnh?

“Ngươi còn chưa rõ ràng? Hầu gia các ngươi là muốn bảo vệ Liễu di nương, cho nên đổ toàn bộ lỗi cho Ngân Hạnh, thậm chí còn ảnh hưởng đến ta.” Lâm Tổ Uyển thở dài nói.

Có phụ thân thiên vị như vậy, con đường này, thực khó khăn.

“Nô tỳ vẫn không hiểu.” Ngọc Trúc lắc lắc đầu, như thế nào cũng nghĩ không thông, Hầu gia vốn là nổi giận, như thế nào lại trở nên bình tĩnh, là bởi vì Liễu di nương muốn tự sát sao?

“Ngân Hạnh đã đi theo Liễu di nương từ lâu, phụ thân nhất định là biết rõ, nhưng hắn không thể để Liễu di nương gặp chuyện không may, cái gọi là việc tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Chuyện này sẽ khiến người ngoài nói Hầu gia trọng thiếp khinh thê. Đến mức, di nương không lên được mặt bàn cũng có thể bắt nạt đến trên đầu đích nữ, đây quả thực là một truyện cười. Cho nên, hắn liền lấy Ngân Hạnh khai đao, muốn cho ta một câu trả lời thỏa đáng.” Tổ Uyển bình tĩnh nói toàn bộ mọi truyện.

Trong đầu chợt nhớ tới thân sắc của Lâm Tiêu khi đỡ Liễu di nương dậy, có lẽ là ngửi được mùi hương, cũng đứng, mùi hương trên người Lâm Hạm rất nặng, Liễu di nương thân cận cùng nàng lâu như vậy, ít nhiều gì cũng bị nhiễm mùi.

“Hầu gia lại thiên vị như vậy? Thật là quá đáng.” Ngọc Trúc giận dữ nói.

“Nhân sinh rất nhiều chuyện không công bằng, nhưng ta tin tưởng, Liễu di nương kia sẽ có một khoảng thời gian ngắn không thể gây chuyện.” Tổ Uyển nói, sau đó nhìn mặt Ngọc Trúc lại nói: “Ngày mai chúng ta xuất phủ đi.”

“Tiểu thư.” Ngọc Trúc có chút kinh ngạc.

“Nghe nói Thực Vị Cư lại cho ra món ăn mới, xem ra phải hào hào ném thử, hơn nữa ta nhớ đệ đệ ngươi mắc bệnh không có người chiếu cố đúng không? Gần đây nhiều chuyện quá, ngày mai ngươi trở về đi xem hắn một chút đi.”

“Tiểu thư ngươi cũng biết sao?” Ngọc Trúc nhìn tiểu thư nhà mình, mũi có chút ề ảm.

Mấy ngày nay tiểu thư vẫn luôn ở thư phòng nếu không cũng giao cùng Liễu di nương, hoàn toàn không năng động giống như trước kia, mà lại rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức làm cho nàng đau lòng.

“Không nên hỏi một tí lại khóc, khóc là biểu hiện của sự nhu nhược, chúng ta ở trong hang sói, nhất định phải cường đại, nếu không ngày nào đó bị ăn cũng sẽ không biết.” Tổ Uyển nhìn Ngọc Trúc muốn khóc liền thở dài nói.

Cái nha đầu mềm lòng này, thật đơn thuần, không biết quyết định từng bước dạy dỗ nàng (NT) thành người nàng (LTU) muốn có phải quyết định sai lầm hay không? Nhưng nàng nhất định phải như thế.

“Đúng, tiểu thư.” Ngọc Trúc cố gắng đứng thẳng vỗ vỗ ngực nói: “Ta muốn biến thành người cường đại, bảo vệ tiểu thư, bảo vệ mình.”

“Nha đầu ngọc.” Tổ Uyển khẽ mỉm cười nói, nhận được sự ấm áp đã lâu không có làm cho mũi nàng có chút ề ảm, nhưng trừ khi tình huống cần thiết, nàng sẽ không khóc.

“Lão gia, thật tốt như vậy sao?” Liễu thị dịu dàng cười một tiếng, xem xét Lâm Tiêu, hoàn toàn khinh thường sự phẫn nộ trên mặt Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu đứng lên tới gần Liễu thị, sắc mặt hết sức khó coi. Liễu thị lúc này mới nhìn rõ sắc mặt của Lâm Tiêu, trong lòng có chút kinh hãi, muốn tránh cũng không kịp, thân thể dựa vào tường, dứt khoát nhắm mắt lại.

Lâm Tiêu lúc này một tay bóp lấy cái cổ mảnh khảnh của Liễu di nương.

“Thật là to gan, thể nhưng ở trước mặt ta chơi đùa tâm kế, ngươi có biết hay không. Lâm Tổ Uyển là nữ nhi của ta, Lâm Tử Thông là nhi tử của ta, ngươi lại dám xuống tay với bọn họ.”

“Hầu gia, thiếp không có.” Liễu thị không biết mình lộ ra sơ hở ở đâu, chỉ có thể gian nan hỏi hẩn.

“Nếu như không phải đã từng ăn phải Thiên lôi đằng, mũi lại dị thường nhạy bén, chắc hẳn ta cũng ngửi không ra mùi hương Thiên lôi đằng trên người ngươi.” Dứt lời, tay Lâm Tiêu lại dùng lực vài phần.

“Hầu gia, ta... .” Bởi vì lực tay của Lâm Tiêu rất lớn, Liễu thị vì thống khổ mà không thể nói chuyện.

“Độc phụ.” Lâm Tiêu ra sức quăng Liễu thị xuống đất. Mặc cho Liễu thị khóc như thế nào, hẩn đều không quan tâm.

“Bất đầu từ bây giờ ngươi liền hảo hảo ở trong căn phòng này không được phép ra cửa nửa bước, nếu không ta nhất định dùng gia pháp hầu hạ.”

Lâm Tiêu phát tay, sai bước đi ra ngoài.

“Khụ khụ... Hầu gia. Làm nhiều như vậy, chỉ vì ta quan tâm ngươi a.” Liễu thị bụm mặt nói, nhưng người kia đã đi đến ngoại viện, không có một tia do dự.

“Đi chuẩn bị chút ít thuốc bổ đưa đến phòng đại tiểu thư.” Vừa ra khỏi viện Lâm Tiêu liền ra lệnh, đôi mắt dừng ở Vân Hương uyển, âm thầm ngăn người.

“Tiểu thư, vì cái gì muốn ta đóng giả thành cái dạng này, không phải là rất kỳ quái sao?” Ngọc Trúc nhìn bộ dạng nam trang của nàng, có chút không thích ứng nói.

“Nữ tử ra cửa có nhiều bất tiện, đóng giả nam tử lại bất đồng, ngươi có thể thích làm gì thì làm, không có nhiều kiêng kị như vậy, nhớ kỹ hôm nay ta là công tử, Lâm công tử, không nên gọi sai.” Lâm Tổ Uyển thu lại cây quạt phe phẩy nói.

“Dạ, công tử.”

Lâm Tổ Uyển mỗi lần ra đường đều là vội vã mà đi, phần lớn thời gian đều là đeo cái hòm thuốc chạy khắp nơi, chưa bao giờ thật sự xem qua phong cảnh trước mắt, không biết sau khi nàng rời khỏi trần gian, hải cốt sẽ xử lý như thế nào, theo tính tình của hẩn, nhất định sẽ làm rất cẩn thận, nói không chừng, thật nghiền xương cốt nàng thành tro.

Đôi mắt Tổ Uyển u ám, oán hận trong lòng càng thêm lớn.

“Ai nha, ngươi người này sao lại không có mắt như vậy.” Ngọc Trúc bên cạnh tức giận nói.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Người trước mặt trung thực nói, khả năng bởi vì vội vàng mà lúc rời đi đều là chân thấp chân cao .

“Ngọc Trúc, đi bên này.” Tổ Uyển trông thấy biển hiệu Thực Vị Cư, liền trực tiếp tiến vào.

Ngọc Trúc nhìn tiểu thư kể từ lúc tỉnh lại, đối với mọi thứ đều thần nhiên đối mặt, vậy mà hôm nay ánh mắt lại hiện ra vẻ kinh ngạc.

Thức ăn trong phủ kỳ thật không tồi, nhưng là tiểu thư lúc nào cũng có vẻ không hài lòng, bất quá nàng cũng có thể hiểu được, mỗi lần đều ở trên bàn ăn ứng phó với những người kia, dù cho có ăn cũng đều một chết, bất quá bộ dạng thêm ăn quá mức như vậy của tiểu thư là lần đầu tiên nàng thấy.

“Tiểu nhị, một phần đầu cá bầm tiêu (một món ăn cay nổi tiếng ở Hồ Nam – Trung Quốc), một phần lưỡi vịt, một phần rau xào, thêm một bình rượu Thanh Diên.” Ngọc Trúc nhìn các món trong thực đơn, không khách khí gọi món. (*ảnh minh họa ở bên dưới)

“Vừa nhìn công tử liền biết là người biết ăn ngon, đây đều là những món ngon nhất bốn điểm, chỉ là... .” Tiểu nhị nhìn bọn họ có chút khó xử nói.

“Chỉ là cái gì, bảo ngươi mang lên, ngươi liền mang lên.” Ngọc Trúc cũng có chút đại khí, vỗ bàn quát.

Tổ Uyển ở bên cạnh nhàn nhạt uống trà, không quản nữ tử đang nổi đóa này.

Có lẽ là dè nén quá lâu, đến nơi đường phố phồn thịnh, lại có thể phóng thích cảm xúc của nàng.

“Tiểu nhân chính là sợ nhiều món ăn như vậy, nhị vị ăn không hết, nhị vị chờ, tiểu nhân liền chuẩn bị.” Tiểu nhị cũng là cơ trí, nhìn công tử thanh tú cảm y ngọc bảo cũng không giống người ăn quýt, nhất là Tiểu công tử không nói lời nào kia, lớn lên thật đẹp a, nếu là nữ tử nhất định khuynh quốc khuynh thành.

“Hừ, Tiểu... Tiểu công tử, ta nhìn Thực Vị Cư cũng bình thường, đối đãi khách nhân vô lý như vậy.” Ngọc Trúc thở phà nói.

“Kim nén đã lâu, nên thả lỏng đi.” Tổ Uyển khẽ mỉm cười.

“Ta giống như nghe thấy thanh âm kỳ quái.” Bởi vì Tổ Uyển cười một tiếng này, Ngọc Trúc tựa hồ nghe thấy thanh âm hít khí, thời điểm nàng định thần tìm nơi phát ra tiếng, liền thấy rất nhiều nữ tử dụng phải ánh mắt của nàng trong nháy mắt liền cúi đầu, ngốc như nàng cũng biết là có ý gì.

Liên lấy dung nhan tiểu thư mà nói, nghĩ đến hẳn là thanh âm ái mộ của các cô nương khác. Quả nhiên, mấy nữ tử bên cạnh, đều cúi đầu cười yếu ớt, không nói lời nào, ăn cũng chỉ từng chút, từng chút.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thực Vị Cư

Không lâu sau, các món ăn được dọn lên đầy đủ. Không thể không nói món ăn của Thực Vị Cư này, đích thực có sắc có hương đầy đủ.

Liên nói đầu cá bầm tiêu này, nhìn sang liền là thanh, đầu trái ớt đỏ đều giao tiếp lẫn nhau, hạt tiêu được rải ở phía trên, nhìn rất đẹp mắt. Nhìn phía trên, từ một đoàn khói trắng, còn lộ ra hương vị thơm ngon.

Ngọc Trúc cầm lấy chiếc đũa, lấy xương trong thịt cá ra, đặt thịt vào trong chén Tổ Uyên, sau đó lấy cho mình một khối nhỏ, nàng là người sợ ăn đồ ngon đắt tiền, cho dù rất mỹ vị, cũng không dám ăn. Chỉ nhìn bộ dáng vui vẻ tiểu thư, giống như bản thân đã quyết định gì, liền cắn xuống một ngụm.

Hương thơm thịt cá tràn ngập trong miệng, mang hương vị đặc trưng, thế nhưng trong lúc nhất thời nàng nhin không được mà ăn thêm.

Đến món ăn sau thì không cần nhiều lời, so với món ăn tương phủ, không biết ăn ngon hơn bao nhiêu lần.

Tổ Uyên nhìn Ngọc Trúc ăn vui vẻ không khỏi cười nói: “Thức ăn này, nếu vui vẻ ăn, thì mới có thể tạo ra mùi vị.”

“Công tử, ăn thật ngon.” Ngọc Trúc đem thức ăn nhét đầy miệng nói.

Hai người ăn rất lâu, lại uống với rượu Thanh Diêu, cảm thấy vô cùng thỏa mãn, lúc Ngọc Trúc chuẩn bị lấy tiền đi thanh toán thì toàn bộ khuôn mặt đều trắng bệch.

“Tiểu... Tiểu công tử, không... không có tiền.” Nhìn bộ dáng Ngọc Trúc lắp bắp nói, Tổ Uyên thờ dài. Cô bé này dễ dàng hoảng loạn như vậy, không thể thay đổi được sao?

“Hai vị muốn tính tiền?” Tiểu nhị nhìn bộ dáng kỳ quái của hai người, liền tới gần dò hỏi.

Nếu không nói không để ý, vừa nói xong, mặt Ngọc Trúc liền đỏ hơn, trước đó Ngọc Trúc còn mắng chửi tiểu nhị này.

“Tiểu thư, không bằng như này, người đi trước đi, ta sẽ cản trở ở phía sau.” Ngọc Trúc nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng nói với Tổ Uyên.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Tổ Uyên nhìn thấy bộ dáng thấy chết không sợ của Ngọc Trúc, hiểu kỳ hỏi.

Tiểu nhị nhìn tình hình trước mắt đã có chút không nhin được, trước cửa đã có hai nam tử cường tráng đứng ở chỗ đó. Nếu như không phải ngay từ đầu hai người này còn có bộ dáng con người, hẳn đã muốn đuổi bọn họ ra ngoài.

“Tiểu Đình, công tử nhà chúng ta nói, vị công tử này có thể miễn.” Một nha hoàn có dung mạo xinh đẹp, từ trên cầu thang đi xuống từ từ.

Tiểu nhị nhìn thấy nữ tử có dung mạo xinh đẹp này, trên mặt vốn không kiên nhẫn trở thành vẻ mặt tươi cười, cũng phá lệ cung kính đối với Tổ Uyên một chút.

“Thì ra vị công tử này, là bằng hữu của Đông thiếu gia nhà ta, xin chớ trách tiểu nhân có mắt như mù.”

“Cũng biết rõ bản thân mình ngốc, mau đóng gói những thứ thức ăn này lại cho chúng ta, thuận tiện lấy một mâm trái cây lên đây.” Ngọc Trúc vừa thấy có người mời khách, lập tức mừng rỡ, sau đó nhìn sắc mặt tiểu thư trầm tư một lát, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, chúng ta có nên đi nói lời cảm tạ hay không?”

Tổ Uyên gật gù đầu, đối với nha hoàn có dung mạo xinh đẹp nói: “Lâm mỗ có thể gặp Đông thiếu gia hay không?”

“Bên này, mời.” Nha hoàn nghiêng người sang một bên, nhìn Tổ Uyên nói.

Tổ Uyên đi lên phía trước, trong lòng lại là hiếu kỳ, trước kia nàng cũng biết, Thực Vị Cư này chẳng phân biệt nhả gian, chỉ có đại sảnh, nhưng là từng vị trí trong đại sảnh đều có bình phong che chắn lại, tạo cho mỗi người một không gian đơn độc, kẹp lấy tiếng đàn mạc mạc, tạo ra một hương vị khác.

Chỉ là Thực Vị Cư này có lầu hai, nhưng từ trước đến nay không cho người ta lên, mới vừa nghe tiểu nhị nói là Đông thiếu gia, chắc hẳn chỉ là để cho một mình hắn.

Đi lên từng bậc thang, Tô Uyển nghe thấy tiếng sáo, tiếng sáo du dương uyển chuyển, có thể thấy được người thổi sáo lòng dạ rộng lớn, là một người ôn nhả lễ độ, chỉ là, cuối cùng tiếng sáo kia lại có chút ít vẻ u sầu.

“Công tử, khách nhân đến.”

Một bình trà màu xanh, một cây sáo ngọc, một đôi mắt trong suốt.

Tô Uyển cảm giác mình gần như trong suốt ở trước mặt hắn, sớm bị hắn nhìn thấu triệt, hắn khẽ mỉm cười, chính nàng đã nhìn thấy hết tâm của con người trong cuộc sống, thế nhưng tim nàng “bang bang” nháy lên.

“Ra cửa gấp trộm cho nên ăn cơm chùa một lần, mặc dù công tử nói không cần trả tiền bữa cơm này, nhưng ngày sau ta nhất định trả lại.” Tô Uyển khẽ cúi đầu nói.

Nhưng thật lâu sau, cũng không có ai đáp lại mình.

“Công tử nói, cô nương chớ để trong lòng, chỉ là một bữa cơm, Thực Vị Cư này chính là Đồng thiếu gia mở.” Nha hoàn bên cạnh nhìn chữ mà công tử nhà mình viết, chuyển lời lại Tô Uyển.

Trong lòng Tô Uyển cả kinh, đột nhiên ngừng đầu nhìn về mặt trên tức của nha hoàn, lại nhìn người trước mắt một chút liền hiểu, nhất định người này là có tâm thất khiếu linh lung. Chỉ là mình không nghe thấy tiếng nói nào, như thế nào nha hoàn này có thể truyền đạt lời nói của công tử?

“Năm mươi tuổi công tử chúng ta mắc phải bệnh lạ, đến bây giờ vẫn không thể mở miệng nói chuyện dù mời các danh y cũng không thể làm gì.” Nha hoàn kia thở dài một hơi nói.

“Lâm mỗ có hiểu một chút y thuật, có thể hay không để cho Lâm mỗ xem thử?” Mặc kệ người khác có nhìn thấu mình hay không, hiện tại mình đang cái trang nam tử, xưng hô tự nhiên cũng không thể đổi.

Nha hoàn này cũng cơ trí, nhìn thấy Tô Uyển như vậy cũng chỉ khẽ do dự một chút, sau đó nhìn về phía công tử nhà mình.

Khi thấy công tử nhắm mắt và gật gật đầu mới nói.

“Công tử cho mời.”

Tô Uyển khẽ đi lại gần thì ngửi thấy mùi dược liệu nhàn nhạt, tay để trên mạch đập nam tử khẽ nhú mảy, không biết rõ thầy thuốc bọn họ kiểm chứng là như thế nào.

Mạch tượng này rõ ràng là ăn độc dược nào đó mà khắc chế cỗ huyệt của mình không cho phát âm, hơn nữa thỉnh thoảng sẽ đau huyệt, cho nên buổi tối không thể ngủ ngon.

“Có phải công tử thường xuyên cảm thấy đau huyệt?” Tô Uyển ngừng đầu lên, dò hỏi.

“Cô nương nói rất đúng, công tử chúng ta cứ vài ngày lại đau huyệt một lần, ngay từ đầu chỉ trong chớp mắt, về sau thời gian đau đớn kéo dài thêm chút ít, thậm chí một ngày đau theo từng đợt.”

Nàng nói như vậy rất đúng, ăn độc dược nào đó thì không thể chết người, nếu để lâu ngày thì đối với thân thể sẽ có ảnh hưởng, nhưng tích trữ nhất định đến một ngày nào đó, thì đó chính là thời điểm mất mạng, là ai muốn hại một nam tử ôn hòa như ánh trăng này, là ai có thể nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt mà có thể hạ độc thủ được?

Mà thôi, lúc trước mình không phải đã trả giá tất cả rồi sao, mới gặp tiểu nhân liền âm toán sát hại, thế nên mới chết không có chỗ chôn, danh xấu quần thân.

“Công tử... Có biện pháp giúp công tử nhà ta hay không? Các đại phu đi đến xem đều lắc đầu thở dài bỏ đi, cho nên công tử cũng từ bỏ.”

Nha hoàn mong đợi nhìn công tử trẻ tuổi trước mặt nói, nhưng nói xong cũng bỏ qua, các đại phu tốt nhất cũng xem qua, một tiểu cô nương giả nam này thì có biện pháp gì.

“Có thể giúp ta chuẩn bị một ít ngân châm không?” Tô Uyển nhìn nha hoàn nói.

Nha hoàn có chút do dự, cái này chỉ là người mới gặp mặt một lần, đáng giá để tin tưởng sao? Hơn nữa là thuật châm cứu ở huyệt vị, nhưng nếu sai một châm sẽ là trí mạng.

“Cạch cạch cạch.” Nam tử gõ bàn xuống.

Nha hoàn nhìn sang, biết rõ ý tứ từ nhà mình, rồi mới lên tiếng: “Ngân châm thì không có, nhưng Hái nhi biết cách đó không xa có quán thuốc có bán, Hái nhi sẽ đi ngay mua.” Hái nhi nói xong liền chuẩn bị rời đi.

“Ngọc Trúc, rót ly trà cho ta và công tử.”

“Dạ, công tử”

Người thấy hương trà bốn phía, ban đầu tâm tình Tổ Uyển còn khản trương cũng buông lỏng xuống, không biết vì cái gì, người đối diện chỉ cười nhạt một tiếng, không hiểu vì sao bản thân lại căng thẳng, trong đôi mắt ôn nhuận kia, giống như ma lực, cuốn hút nàng.

Nam tử cầm lấy tờ giấy, viết xuống vài nét bút, trên tờ giấy trắng thuần, là ba chữ lớn mạnh mẽ.

“Ngọc Từ Nhiễm” Tổ Uyển yên lặng đọc một lần.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Châm cứu

“Trong mắt của ngươi ẩn dấu quá nhiều bất an, ngươi không nên như thế” Chỉ một câu nói đã làm cho mũi của Tổ Uyển hơi ề ảm. Mới gặp nhau lần đầu hẳn đã nhìn thấu nàng. Do nàng che dấu quá kém cỏi hay là nàng vẫn luôn không tiến bộ.

“Nhiều chuyện chỉ có thể bất lực, ngươi sẽ không hiểu được” Tổ Uyển nhìn dòng chữ trên tờ giấy, thản nhiên đáp lại.

Cả phòng chỉ có hai người bọn họ. Rõ ràng là mới gặp gỡ nhưng lại giống như những người bạn cũ nói chuyện với nhau.

Một người nâng tách trà nhẹ nhàng cười, người còn lại thông thả viết chữ. Ánh mặt trời lượn qua cửa sổ rơi vào hai người ngồi trên bàn, thật giống một bức tranh.

Ngọc Trúc hết sức hiểu ý nhường lại không gian yên tĩnh, đã nghe quen những lời nói trong nhà, quen với ngoài cười nhưng trong không cười, khoảnh khắc này hết sức an bình.

“Ngươi có nghĩ đến lí do vì sao ngươi không thể nói chuyện không? Ngươi không hận người đã làm việc đó?” Tổ Uyển kỳ quái nhìn Ngọc Từ Nhiễm, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Khuyên người phải có lòng khoan dung” Bốn chữ mang theo ý cười, Tổ Uyển lắc đầu.

Nàng cũng đã từng làm như vậy, nhưng kết quả lại là ngược lại.

Không chỉ không có bất kỳ báo đáp nào mà ngược lại chính mình lại rơi vào vực sâu vạn trượng.

Chết, không phải đau nhất, đau nhất chính là trái tim nàng, hồn phách trong nháy mắt cùng rơi vào vách núi, vỡ nát, sau khi sống lại nàng không muốn làm điều tốt giúp mọi người, lần này lộ ra y thuật cũng chỉ bởi vì nàng không muốn thiếu nợ hân.

“Công tử, ngân châm” Thái nhi trở về, đặt ngân châm trên tay Tổ Uyển.

Ngọc Trúc tròn mắt, nàng từ nhỏ đã đi theo tiểu thư, mặc dù tiểu thư không đối đãi tốt với nàng nhưng cuộc sống sinh hoạt thường ngày và tính tình của tiểu thư nàng rất hiểu rõ, đừng nói đến y thuật, ngay cả băng bó đơn giản tiểu thư cũng không biết.

Tính cách của tiểu thư thay đổi nàng có thể hiểu bởi vì tiểu thư đã trải qua sinh tử nên thay đổi, nhưng mà khi tỉnh dậy lại biết y thuật? Điều này quả thật nàng mới nghe lần đầu.

“Công tử... Cái này không được đâu...”

Ngọc Trúc sợ khi châm cứu sẽ xảy ra chuyện gì, muốn ngăn cản nhưng tay của Tổ Uyển đã đặt xuống. Ngọc Trúc nhìn ngân châm vừa dài vừa mảnh, công tử người ta còn chưa có biểu cảm gì thì nàng cũng đã bày ra bộ dáng đau đến nhe răng tròn mắt.

Không lâu sau, trán của Từ Nhiễm đã đầy mồ hôi, Thái nhi ở một bên giúp hân lau mồ hôi, cũng giúp Tổ Uyển lau mồ hôi, nhìn bộ dáng của Thái nhi Tổ Uyển bắt đầu hoài nghi.

Bệnh này mặc dù không dễ chữa khỏi, chỉ khi nào bắt mạch xong mới biết chứng bệnh này xuất hiện ở chỗ nào, nhưng vì sao lại không có ai phát hiện?

“Thái nhi, có thể giúp ta mua một ít bánh hoa quế ở lầu dưới không? Nhớ là sáu bánh hoa quế mùi vị tốt một chút” Tổ Uyển nhìn khuôn mặt của Thái nhi, dịu dàng nói.

“Công tử, ta có thể giúp ngươi chuẩn bị.” Ngọc Trúc nghe thấy thanh âm của Tổ Uyển lập tức đứng bật dậy.

“Đứng lại, ngươi giúp ta đi lấy ít nước sôi.” Tổ Uyển đau đầu nói.

“Công tử...” Thái nhi nhìn công tử nhà mình, nhưng khi thấy Từ Nhiễm khẽ gật đầu, đành phải đi xuống lầu mua bánh.

Ôn Từ Nhiễm quay đầu lại nhìn Tô Uyển, Tô Uyển giữ lấy tay hắn, tình tế miêu tả lòng bàn tay, nói: “Không thể không đề phòng người khác.” Sau đó viết huyết vị kim châm cứu đưa vào tay của Ôn Từ Nhiễm

“Châm này dùng ba lần, người nhỏ giọng luyện tập nói chuyện, hiệu quả sẽ không tưởng tượng được đâu. Chỉ là lúc người châm cố gắng đừng để người khác phát hiện, lại càng không nên để mọi người biết, tìm đại phu mà người tin nhiệm.”

Trong Vân Đô Thành này không có một người nào là đèn đã cạn dầu, Thực Vị Cư lớn như vậy, chắc chắn sẽ có người đứng sau lưng, nàng luôn nhớ đến sự cay đắng đó, cho dù như thế nào thì luôn cẩn thận mới tốt.

Lúc này Thái nhi và Ngọc Trúc cũng đã trở về, Tô Uyển chỉ thản nhiên cười cười, đặt bánh hoa quế ở trước mặt Ôn Từ Nhiễm, nói: “Sáu cái bánh ngọt hoa quế này có mùi thơm ngát mềm mại, ngọt mà không ngán, người nếm thử đi, bây giờ cũng không còn sớm nữa, Lâm mỗ cáo từ.” Nói xong Tô Uyển mang theo Ngọc Trúc vội về mặt khó hiểu rời đi.

“Tiểu thư, người học châm cứu từ khi nào vậy? Ta nhớ trước kia lúc tiểu thư ốm đau sợ nhất chính là những thứ này. Nhưng bây giờ lại lợi hại như vậy. Ta thấy sắc mặt của vị công tử kia có thêm một chút hồng hào.” Bộ dạng Ngọc Trúc hết sức sùng bái nói, cho nên quên mất cái gì mới là trọng điểm.

“Chuyện này chỉ có ta và người có thể biết.” Tô Uyển quay đầu lại, lạnh lùng nhìn về phía Ngọc Trúc.

“Vâng... Tiểu thư.”

Ngọc Trúc ngẩng đầu nhìn đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, con người như nước, không có một chút cảm xúc, trong lòng mỉm cười chua xót, cuối cùng tiểu thư cũng không thể tin được mình.

Những chữ viết xinh đẹp kia bị Ôn Từ Nhiễm dấu đi thật tốt, nụ cười trên mặt càng âm áp.

“Công tử, vị công tử vừa rồi cho dù đang mặc nam trang nhưng cũng đẹp như vậy, lại còn biết y thuật, ngài nói xem, không biết có phải là tiểu thư Phụng gia không? Nghe nói Phụng tiểu thư nhân tâm nhân thuật, sở trường là dùng ngân châm, nói không chừng lần này đúng lúc đi ngang qua nơi này của chúng ta, biết công tử nhà chúng ta. Ôi chao, vừa rồi nếu ở lâu một chút thì tốt rồi, mỹ nhân như vậy cũng không thấy nhiều.” Thái nhi nhìn công tử, cười trêu ghẹo nói.

Ôn Từ Nhiễm ngẩng đầu nhìn Thái nhi, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Trong đầu nhớ lại lúc phụ mẫu đánh giá Phụng Kinh Hoa, có dung mạo trời sinh, là thầy thuốc tái thế.

Nghĩ lại bộ dáng mặc nam trang vừa rồi nếu đổi thành nữ trang thì có thể khuynh quốc khuynh thành đến mức nào, chẳng qua là Phụng gia bồi dưỡng nữ nhi, nhất định có ý muốn nàng lấy được vương miện quý báu mà tất cả nữ tử đều mơ ước, không phải người bình thường như hắn có thể chạm đến.

“Ngọc Trúc, ta với người về nhà.”

Tô Uyển thấy Ngọc Trúc rầu rĩ không vui, cũng biết nàng đang suy nghĩ gì, nếm qua một lần thiệt thòi mới có thể trở nên nhạy bén, không thể tin được người khác nhưng nàng biết cô nương trước mắt này không có ý đồ xấu, nhưng ai có thể bảo đảm những người xấu kia sẽ không lợi dụng nhược điểm đến gần người bên cạnh mình.

“Công tử, đó là một xóm nghèo, nếu ngài không thích thì không nên vào.” Ngọc Trúc lúng túng nói.

Vân Đô Thành rất phồn thịnh, nhưng sau lưng lại luôn luôn có những nơi tăm thừng, tràn đầy âm u.

“Chuyện mà bốn công tử đã quyết định, sẽ không thay đổi.”

Tô Uyển thu hồi cây quạt, ung dung nói. Kể từ khi đến chỗ này, nàng đã hiểu rõ mỗi người bên cạnh mình, đảm bảo ai có thể tin, ai không thể tin.

Mặc dù Ngân Hạnh là do mẫu thân Tô Uyển để lại cho nàng, nhưng lòng người dễ thay đổi, sự việc dù sao cũng sẽ có vạn nhất, cho nên lần đó nàng mới có thể để Ngân Hạnh xử lý hoa giao.

“Công tử, mời tới bên này.”

Ngọc Trúc nghe thấy mình có thể về nhà thăm đệ đệ, ánh mắt vốn chán nản cũng phát sáng lên, bước chân cũng nhanh nhẹn hơn, chẳng qua là trong ánh mắt trong trẻo mang theo sự lo lắng sâu đậm.

Thay vì nói là nhà, không bằng nói phòng là ở chi dựng lên bằng gỗ, vô cùng âm u lạnh lẽo, cửa sổ đều có lỗ hồng, đệm giường cũng có chút đơn bạc, nhưng ở nơi này không phải chỉ có một ngôi nhà nghèo khổ như vậy.

Ngọc Trúc cẩn thận nhìn về mặt của Tô Uyển, sợ nàng chán ghét, nhưng mỗi lần nhìn lại chỉ thấy vẻ mặt thản nhiên của tiểu thư, đoán không ra vui hay tức giận.

Những chỗ như thế này Tổ Uyển đã tới không ít lần, tất nhiên là lúc đang làm Hạ Uyển Thanh, cho nên đối với những nơi bản thiêu như vậy, hiển nhiên là không có có phản ứng gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thu phục lòng người

Trong phòng, một thiếu niên gầy gò nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch môi tím ngắt.

Tổ Uyển khó hiểu nhìn về phía Ngọc Trúc, nàng thấy Ngọc Trúc là một nha hoàn, mỗi tháng Ngân lượng không tính là ít, nếu như nàng chi tiêu ít đi, để tiền cho đệ đệ khám bệnh, mua thêm vài thứ cũng là chuyện đơn giản, sao bây giờ vẫn còn nghèo khổ như vậy.

Ngọc Trúc có thể hiểu được Tổ Uyển đang nghĩ cái gì, nàng quay đầu nhìn đệ đệ, con người chứa đầy nước mắt: “Tiểu thư hẳn rất kì lạ, vì sao hàng tháng người cho nô tì không ít ngân lượng, nhưng vẫn khiến đệ đệ phải chịu khổ.”

“Những năm gần đây nô tì chi tiêu ít đi, nhưng tiền đều bị phụ thân lấy đi đánh bạc, ta đã cố gắng khuyên bảo mà không được, dù sao cũng là phụ thân, đành mặc cho hắn tùy ý làm gì thì làm, nhưng hi vọng hắn xem chúng ta là con cái, có thể chiều cô đệ đệ một chút, nhưng trước đó không lâu, chủ nợ tìm đến tận cửa, phụ thân ôm bạc chạy đi, để lại đệ đệ cho ta lo.”

“Dù thế nào cũng là phụ tử, máu mủ tình thâm, làm sao có thể làm ra loại chuyện này.” Tổ Uyển nghe Ngọc Trúc nói mà phẫn nộ.

“Đệ đệ nói lúc phụ thân đi có để lại một ít bạc, bởi vì biết thân tỷ ta sẽ chiều cô hắn, y nói, y ở lại chỉ làm hại cho chúng ta, dứt khoát rời khỏi đội cho sóng gió qua đi, muốn chúng ta chiều cô lấy nhau. Mà nợ người, có gì cầm cố được đem cầm đi, ta có một số thứ có thể cầm cố. mấy ngày này lạnh, đệ đệ sợ là sẽ bệnh nặng hơn.” Ngọc Trúc khóc đến lợi hại, quỳ xuống trước giường đệ đệ, sờ thấy người hắn rất nóng

“Ngọc Trúc đi lấy ít gừng thêm ít nước sôi, đứng rồi, đến hiệu thuốc mua một bình Chí Bảo Đan.” Tổ Uyển nhìn Ngọc Trúc bình tĩnh nói, hơn nữa từ trên đầu lấy xuống một chiếc trâm trâm màu xanh ngọc trong suốt đưa cho Ngọc Trúc: “Trên người chúng ta đều không có bạc, người cầm cây trâm này đem đi đổi chút bạc, tuy rằng đổi không được nhiều nhưng cũng đủ để đệ đệ người qua được lúc này, đi đi càng nhanh càng tốt.”

“Tiểu thư, đây là trâm ngọc mà phụ nhân lưu lại, là vật mà người yêu thích nhất. Điều này sao có thể.” Ngọc Trúc vừa khóc vừa nói.

Tổ Uyển cau mày tỏ vẻ không vui, nàng biết vật đó quan trọng nhưng nó không quan trọng bằng mạng người: “Đồ có thể không có nhưng mạng đệ đệ người không thể mất nay hắn đang hôn mê, toàn thân nóng bỏng, nếu không cho hắn uống thuốc, thì chỉ có một con đường chết, chờ ta hồi phủ sẽ có người đến chuộc về.”

“Dạ, tiểu thư” Ngọc Trúc cũng không nói thêm gì nữa, cầm trâm ngọc ra ngoài.

Tổ Uyển cầm tay đệ đệ Ngọc Trúc bắt mạch, thật lâu sau mới thở dài, tâm cũng thả lỏng. Dù sao cũng là một đứa nhỏ mới năm sáu tuổi, cần dinh dưỡng, lại bị trúng gió độc, được ăn uống đầy đủ bệnh tự nhiên sẽ khỏi.

“Tiên nữ tỷ tỷ.” Đứa nhỏ tựa hồ đã tỉnh. Mơ mơ màng màng mở mắt ra liền nói một câu như vậy. Tổ Uyển nghe được hắn gọi nàng là tiên nữ, thân thể chấn động, rất nhanh nàng ổn định lại tâm tình, ban đầu nàng không làm được việc gì, bây giờ nàng muốn dùng thân phận này đạt được thứ nàng muốn.

Chính là ánh mắt tiểu hài tử thật lợi hại, mới liếc mắt đã biết nàng nữ giả nam trang. Nhưng Tổ Uyển nàng cái gì cũng đẹp, dù có giả trang nam thì vẫn rất đẹp, trong mắt tiểu hài tử này nàng cải trang so với nữ nhi cũng không có gì khác biệt.

Ồn nhu nói một câu, tiểu hài tử lại ngủ. Tổ Uyển đưa bàn tay hơi lạnh vuốt ve đầu tiểu hài tử, khiến trán hắn có cảm giác thoải mái hơn. Tiểu hài tử vốn nhút nhát này sau đó dần dần ra đi vào giấc ngủ.

“Tiểu thư, thuốc, gừng và tôi đã có đủ rồi.” Ngọc Trúc thở hồng hển chạy vào, đem đồ mua được đặt lên bàn.

“Ngọc Trúc, đi mua chút thức ăn, sinh bệnh lại lâu không được ăn, đi mua một chút cháo bí đỏ đi.”

“Dạ, tiểu thư.” Nhìn Ngọc Trúc lại chạy tới, Tổ Uyển chỉ lắc đầu, nha đầu này còn phải tôi luyện.

Lấy một viên Chí Bảo đan đưa vào miệng tiểu hài tử, lại lấy khăn tay lau đi vết bẩn trên mặt, đem gừng rửa sạch sẽ, nhẹ nhàng sát nhẹ vào nách, lòng bàn chân, qua thời gian nhấp một ly trà, Tổ Uyển mới làm xong, cảm thấy cơ thể đã có chút mệt mỏi. Thân thể này thật nhu nhược, so với trước khi trùng sinh thì thân thể này kém rất nhiều.

Tổ Uyển lau mồ hôi, ngồi xoa bóp hai mắt của mình.

“Tiểu thư, tiểu thư, cháo đến đây.” Ngọc Trúc lại chạy vào, trên mặt tràn đầy chờ mong.

“Lúc này cũng vừa vặn, đánh thức hấn dậy cho hấn ăn một chút” Tô Uyển moi một xoa bóp đôi mắt. Tất cả Ngọc Trúc đều xem ở trong mắt, nàng không biết tiểu thư là từ đâu học được mấy thứ y thuật này, nhưng tiểu thư chính là tiểu thư, biết nhiều hơn, sẽ không hại bản thân, nàng cũng không muốn hỏi. Có một số việc, nhìn là tốt rồi. Hơn nữa sống trong dạng hoàn cảnh kia, tiểu thư che giấu việc này cũng là có chủ ý.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” yếu ớt nói một câu mang theo kinh hãi, bàn tay khô nứt đưa ra muốn Ngọc Trúc ôm, Ngọc Trúc nhìn đệ đệ tỉnh lại, trên đuôi lông mày hướng Tô uyển lộ rõ vẻ áy náy, trước kia nàng đối với tiểu thư còn có oán hận, hiện tại lại chỉ có cảm kích.

“Thảo Nhi, Thảo Nhi.” Ngọc Trúc ôm đầu Thảo Nhi, nhỏ giọng gọi tên của hấn.

Thảo Nhi thân rúc hình nho nhỏ vào trong lòng tỷ tỷ, cái lạnh ban đầu đã tan hết.

“Tỷ tỷ, đệ đã nghĩ đệ sắp chết, tiền nữ tỷ tỷ cũng đã tới đón đệ, đệ còn nghĩ, nếu đệ lên trời rồi, nhất định sẽ hảo hảo bảo vệ tỷ tỷ.” Thanh âm nhỏ nhỏ mang theo sự kiên định.

Tô Uyển thấy sống mũi cay cay, là một đứa nhỏ, bản thân còn không bảo vệ được nhưng lại muốn bảo vệ cho người bên cạnh mình, Ngọc Trúc nàng thực hạnh phúc.

“Tiền nữ tỷ tỷ?” Ngọc Trúc hơi sùng sốt, như nhớ tới cái gì đó, lại quỳ gối trên mặt đất vội vàng hướng Tô Uyển dập đầu ba cái.

“Tiểu thư, hiện giờ ta chỉ có một đệ đệ, ta đã nghĩ ta sẽ mất đi một người thân duy nhất này, là ngài cứu hấn trở về, cũng cứu ta trở về, Ngọc Trúc cùng Thảo Nhi làm trâu làm ngựa đều khó có thể báo đáp ân tình cho ngài.”

Tô Uyển vội vàng nâng Ngọc Trúc dậy, nói: “Nếu thật sự cảm tạ ta, người hãy xem ta như tỷ tỷ của người đi, người cũng biết tình hình trong phủ, Ngọc Trúc, người thực hạnh phúc.”

Lời Tô Uyển nói rất đúng sự thật, vốn dĩ nàng là được sự phụ nhặt về dạy bảo, sự phụ rời đi, nàng xuống núi làm nghề y, vô tình gặp được Cố Cảnh Phạm, lại lâm vào nạn kiếp bất phục, nàng hận.

Trùng sinh vào Hầu phủ, lại người lừa ta gạt, nhìn thấy tình cảnh âm áp như vậy, nàng chỉ có hăm mộ cùng chua xót.

“Tiểu thư.” Ngọc Trúc đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía dung nhan tuyệt sắc của Tô Uyển, nếu không phải vì khoảng cách thân phận giữa hai người, nàng thật sự rất muốn nhào vào lòng Tô Uyển.

“Người cũng biết, ở hậu trạch* (*nơi ở của thế thiếp, tiểu thư) Hầu phủ luôn đấu đá lẫn nhau, những y thuật này ta đều học từ sách, ta đều dùng thân để thử, ta không thể để mọi người biết được, như vậy mới có thể bảo toàn tính mạng, Ngọc Trúc người hiểu không?” Tô Uyển nhìn Ngọc Trúc nói

“Tiểu thư Ngọc Trúc hiểu.”

“Tỷ tỷ, đây là thần tiên tỷ tỷ.” Thảo Nhi chỉ vào Tô Uyển vui vẻ nói, tựa hồ nghĩ là mình nhìn lầm, lại xoa xoa hai mắt thật to, dùng sức nhìn nhìn, lại càng cao hứng cười.

“Nơi này rất sơ sài, đưa nhỏ lại cần thuốc bổ, chỉ bằng để hấn lấy thân phận tên sai vặt rồi đưa hấn vào phủ” Tô Uyển nhìn Ngọc Trúc, thân nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiều Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Gặp lại ăn trộm

“Tiểu thư, thực có thể sao?”

Mắt Ngọc Trúc sáng long lanh, nhìn đệ đệ vẻ mặt ngây thơ đáng yêu, trong nội tâm thật là vui vẻ, chỉ thiếu là tới gần để có thể bảo vệ hấn, làm giả sai vặt chiếu Cố tiểu thư, cho dù chiếu cố đời đời kiếp kiếp cũng sẽ không có một câu oán hận.

Tô Uyển gật gật đầu nói: “Người yên tâm, đợi đến khi nào Thảo (cái tên không chắc lắm nhớ coi lại) có thể chiếu cố chính mình, ta sẽ khiến hấn rời đi, đi đến quan lộ (con đường làm quan), sẽ không để cho hấn cả đời làm giả sai vặt.”

“Cò, người nghe được sao? Tiểu thư, là ân nhân của chúng ta, về sau cho dù chúng ta có chết cũng không thể làm tiểu thư tổn thương phân nửa.” Ngọc Trúc ôm cò, vui mừng đến phát khóc.

Tô Uyển Ngọc Trúc vui vẻ như vậy, nhưng trong lòng nàng vẫn còn có chút không được tự nhiên, cứu người đúng là nàng cứu giúp, nhưng là nàng cũng muốn sau này bọn họ có thể giúp đỡ bản thân.

“Theo ta, tên cũng không thể là gọi cò tùy tiện như vậy, Ngọc Trúc, cha mẹ ngươi có thể đã đặt tên.”

Ngọc Trúc lắc lắc đầu nói : “Cha mẹ nói, khổ hải tử càng khó nghe càng tốt nuôi sống, cho nên vẫn luôn là cò, vốn là nghĩ đệ đệ lớn lên điếm, một lần nữa lấy được, kết quả, người đã không viên .” (không biết edit làm sao)

“Như thế, ta liền ban thưởng cho ngươi một cái danh, Văn Hạo, hi vọng ngươi tài văn chương tung bay, lòng dạ khoan dung.” Tô Uyển nhìn hải tử nói.

“Cám ơn tiên nữ tỷ tỷ.”

Nói, kia hai mắt thật to cười thành trăng lưỡi liềm. Trên mặt Đen sẫm tràn đầy ngây thơ.

“Cám ơn tiểu thư.”

“Vậy dọn dẹp một chút đi.”

Tô Uyển khẽ mỉm cười, sắc mặt tuyệt diệu giống như mặt trời , cả căn phòng đều ấm áp.

Ngọc Trúc cùng Văn Hạo hơi sững sờ, nhưng là rất nhanh liền mặt đỏ thu dọn đồ đạc, tiểu thư nhà mình thật đúng là đạt tới cảnh giới yêu nghiệt.

Thời gian còn lại đã thấy Ngọc Trúc thu thập bên trong bên ngoài , mặc dù gian phòng nhỏ hẹp thực không có cái gì có thể thu thập , Ngọc Trúc lại nói, như vậy thu thập sạch sẽ, phụ thân trở về, cũng có thể trực tiếp vào ở.

Đúng vậy, Ngọc Trúc có oán có hận, nhưng là dù sao cũng là thân nhân, nhưng thực tâm muốn gặp người kia sao? Tô Uyển không biết rõ, cũng không muốn biết, bản thân trong “Gia” còn có một cặp hồ lang chờ đợi mình.

“Lần này có thể làm thịt dê béo, tiền bạc có thể làm cho chúng ta ăn uống hưởng lạc tháng này.” Một cái tiếng cười gian khiến cho Tô Uyển chú ý, nàng nhìn ra ngoài, đúng lúc thấy tên nam nhân mà Ngọc Trúc đắm vào buổi.

Vốn là nàng nghĩ tiền bạc là vật ngoài thân, nhưng là nàng muốn chuộc cây trâm ngọc, còn muốn chuẩn bị vài thứ, cho nên nàng quay đầu lại nói với Ngọc Trúc: “Ngươi ở bên ngoài phủ chờ ta, ta đuổi theo người kia.”

Vừa dứt lời, Ngọc Trúc liền há hốc mồm giật mình nhìn tiểu thư lao ra ngoài cửa , trong tay còn có đệ đệ ôm của mình, khiến cho nàng không thể kịp đuổi theo , đợi nàng đem đệ đệ để ở trên giường thời điểm đuổi theo, tiểu thư sớm sẽ không còn ảnh.

Trái tim nhảy phù phù phù phù (thình thịch hay hơn), trong ánh mắt tràn đầy bối rối, nhưng bây giờ cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể theo lời tiểu thư nói , ở ngoài cửa Hầu phủ đợi nàng .

“Đứng lại.”

Tô Uyển không để ý thân thể khó chịu nhanh chóng chạy tới, đang lúc mọi người kinh ngạc xuyên qua một lại một con phố.

Thực Vị Cư Ngọc Từ Nhiễm trông thấy một màn này hết sức là kinh ngạc, nữ tử này mặc dù mặt tràn đầy sự lạnh lùng, nhưng là hấn nhưng nhìn ra trong đó có bất đắc dĩ cùng ôn nhu, nhưng là không biết rõ ôn nhu sau lưng cũng có vẻ như vậy hùng hùng hổ hổ.

Có lẽ chính vì hấn không thể nói chuyện, cho nên hấn thói quen dùng con mắt nhìn, nhìn người, xem tâm. Về sau Ngọc Từ Nhiễm cuống quýt mặc phong y lên, bên hông buộc thượng gấm đi ra ngoài. hải nhi ở một bên thu thập đồ xong, cũng gấp rút đi theo ra.

“Ngươi... Ngươi... Ngươi tiểu tử này... Lại đi theo ta cản thận ta một đao đâm chết ngươi.”

Trước mắt nam nhân râu ria xồm xàm nhìn Tô Uyển, hận không thể bóp chết hấn, đừng xem tiểu tử này bộ dạng giống như nữ nhân nhu nhược yếu ớt , chân này lực thật đúng là tốt, mặc dù không có đuổi theo mình, lại đi theo mình chạy xa như vậy, cũng bởi vì hầu bao nhỏ nhỏ này ?

“Sợ thiên khản , ngươi tính cái gì? Giao ra đây.”

Tô Uyển không chút nào yếu thế, nhưng là ánh mắt lại quan sát hoàn cảnh bốn phía, nàng dù sao cũng là một nữ tử, trên người khí lực cũng đạt tới cực hạn, nếu như không phải là kiềm chế, nàng nghĩ hiện tại nàng cũng đã hôn mê bất tỉnh.

“Cho ngươi.” Nam nhân đem hầu bao trên tay ném cho Tô Uyển.

Tô Uyển vội vàng tiếp được bạc, đại hấn đã ở đây thấy đúng thời cơ, vội vàng vọt tới, đao chuẩn bị vẽ lên cánh tay Tô Uyển, đương nhiên, hấn là cầu xin cũng không thể sát hại tính mệnh.

Tô Uyển trông thấy dao nhỏ hướng đến chính mình mà đâm, thậm kê không tốt, thời điểm chuẩn bị tiếp nhận đau đớn, một cái bàn tay kéo nàng qua.

“A...”

Thanh âm khàn khàn xuất hiện ở bên tai Tô Uyển, nàng rơi vào vaong tay ấm áp.

Một cái dây thừng dài buộc quanh người nọ, trên tay dao nhỏ thuận theo rơi xuống, mà người kia bởi vì dao nhỏ đâm ra dùng quá sức, bị một chưởng đánh cho rơi xuống đau đớn vô cùng, ở tại chỗ đứt khoát rú lên.

Đây hết thầy đều quá nhanh, nhưng là cũng bởi vì điều này Tô Uyển biết rõ chính mình quá lỗ mãng, nếu như xuất hiện một chút sai lầm, chính mình khả năng thì thực sự đã chết rồi.

Nàng vừa nhấc mắt, muốn nhìn rõ người ôm lấy mình, lại rơi vào một ánh mắt âm u thâm thúy, trong mắt mang theo lo lắng, mang theo khó hiểu, càng nhiều hơn là quan tâm.

Tô Uyển trong lòng không khỏi chua xót, không nhìn tới đôi tròng mắt kia, hiện tại đối với hắn mà nói, này đôi mắt cũng là có thể gạt người.

Nàng đẩy qua Ngọc Từ Nhiễm cấp hắn phúc phúc thân thể, bởi vì đầu vầng mắt hoa, mà một lần nữa ngã vào trong lòng hắn.

“Công tử, công tử.” Đi theo mà đến hải nhi thở hổn hển vịn tường kêu.

Ngọc Từ Nhiễm khẽ mỉm cười, lưng túng đem Tô Uyển giao cho Thái nhi, chính mình kéo đại hán, trong tay của hắn cầm lại hầu bao tinh xảo đưa cho Tô Uyển.

“Vị công tử này, chúng ta thật đúng là có duyên, nếu như không phải công tử chúng ta, mạng nhỏ của ngài khó có thể giữ được, những người này thể nhưng là kẻ phạm tội, ham tiền như mệnh.” Hải nhi mặt mày hơn hờ nói, thể nhưng về mặt cùng lời nói như vậy ở trong mắt Tô Uyển, có chút kỳ quái.

“Ngài phải nhớ kỹ công tử nhà chúng ta...” Hải nhi còn chưa nói hết, ánh mắt Ngọc Từ Nhiễm nhìn sang, hải nhi lập tức dừng lại, bộ dáng cười tủm tỉm, càng làm cho Tô Uyển có chút ít khó chịu.

Tô Uyển từ trong ví lấy ra một chút bạc giao cho Hải nhi nói: “Đây là tiền ăn cơm, nếu có duyên còn có thể tái ngộ, liền là bằng hữu, cũng cảm ơn Ngọc công tử cứu giúp, Lâm mỗ nhất định ghi nhớ trong lòng.”

“Tiền này, hải nhi là không dám nhận, nếu là bằng hữu, như vậy một bữa cơm tự nhiên không đáng kể, sắc trời này cũng không còn sớm, công tử nên sớm trở về, hải nhi sớm đã chuẩn bị xe, công tử có thể bình an trở về.”

“Nếu đã như vậy, Lâm mỗ lần nữa tạ ơn.” Tô Uyển mỉm cười nói.

Tô Uyển lên xe, trông thấy trong xe bày đặt một cái hộp gỗ, nàng hiếu kỳ mở hộp ra, tâm trạng khẽ chấn động, trong hộp để rõ ràng là cây trầm buổi chiều nàng để cho hải nhi đi cầm.

Có thể là bởi vì trùng sinh ở trong thân thể này, có thể bị thân thể này ảnh hưởng đến tình cảm, nàng đối này cây trầm hết sức là yêu thích. Mà hộp gỗ bên cạnh để đó là buổi chiều để cho tỷ nữ hải nhi vừa mua ngân châm.

Tô Uyển vội vàng mở rèm xe ngựa ra, cũng chỉ có thể nhìn thấy

bóng lưng Ngọc Từ Nhiễm, trường bào trắng ngà ở dưới trời lặn càng lộ vẻ thon dài. Trong lòng ở nơi nào bắt đầu mềm nhũn ra, Tô Uyển vội vàng lắc lắc đầu, không hy vọng cảm tình khác quấy rầy chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiêu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bàn tay

“Tiểu thư, tiểu thư.”

Ngọc Trúc thấy tiểu thư muốn xuống xe ngựa, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống. Nàng công đệ đệ vội vàng tiến lên tra xét thương thế tiểu thư, phát hiện không có vết thương liền vui mừng đến phát khóc.

“Dù như thế nào, tiểu thư cũng phải mang Ngọc Trúc theo, tất cả mọi chuyện đều phải nói cho Ngọc Trúc biết, nếu không Ngọc Trúc sẽ vô cùng lo lắng cho người.” Lần đầu tiên Ngọc Trúc oán trách tiểu thư.

“Ngọc Trúc mau lau nước mắt, chúng ta đi cửa sau.” Tô Uyển kéo Ngọc Trúc đi đến cửa sau.

Vân Nam thành (Vân Đô) nữ tử ra ngoài cũng không ít, chỉ là Hầu gia bọn họ không thích nữ tử xuất đầu lộ diện, vì tranh giành bách hoa hội, đã là phá lệ khai ân, đương nhiên muốn so tài với tiểu thư Phụng gia, vì muốn đạt được mục đích, bản thân phải giả dạng nam tử cho thoả đáng.

“Ngọc Trúc, đệ đệ ngươi trước hết an bài ở trong nội viện tây sương của ta.”

“Tiểu thư đây là cái gì vậy?”

Ngọc Trúc nhìn thấy tiểu thư cầm tay nải to, tò mò hỏi. Giơ tay muốn tiếp nhận hành trang, tiểu thư liền ngăn cản nàng.

“Chẳng qua là một ít đồ. Cũng không nặng cho lắm, ngươi còn mang theo Văn Hạo nên không tiện. Mau chóng vào đi, mặc dù con sói của hắn đã bớt, người cũng thanh tĩnh chút ít, thế nhưng là thân thể còn nóng, lại vì những thứ nghi thức xã giao kia, Văn Hạo đã không chịu nổi.” Tổ Uyển nhìn làn da khô cằn của Văn Nhũ mà nói.

Hiển nhiên tên tiểu tử này đã không chịu nổi, nhưng lại không phát ra bất kỳ thanh âm gì, sau này lớn lên, nhất định sẽ là một nhân vật khó lường.

Ngọc Trúc nhìn Văn Hạo lại nhìn tiểu thư một chút, không nói nhiều, lập tức mở cửa đi vào.

Cũng may hiện tại là trước giờ cơm, tất cả mọi người đang chuẩn bị cơm tối, lúc bọn họ trở lại đã không còn người nào.

“Đại tỷ tỷ, ngươi đi đâu vậy? Muội hôm nay đến muốn đưa cho tỷ một ít đồ chơi, nhưng mà tỷ tỷ không ở đây. Đợi cả một ngày, cuối cùng tỷ cũng về.”

Lâm Hạm một thân y phục xanh biếc, khuôn mặt xinh đẹp nhìn Tổ Uyển, con ngươi ý cười càng sâu.

“Thứ muội đúng là có tâm, vậy mà ở trong phòng chờ ta, không biết thứ muội mang đồ chơi mới mẻ gì mau cho tỷ nhìn một chút.”

Trong phòng chỉ có Lâm Hạm, Tổ Uyển thoáng thả lỏng, biết rõ cô nàng này đánh Thái Cực, chính mình cũng bồi nàng vui đùa một chút.

Lâm Hạm cũng không phải thực sự mang tới đồ chơi mới mẻ gì. Mà là muốn nói Tổ Uyển mặc nam trang ra ngoài.

Đại tỷ tỷ ra ngoài vốn là chuyện bình thường, thế nhưng bộ dáng lén lút có chút mờ ám, huống chi phụ thân bọn họ không thích nữ tử ra khỏi cửa.

Cuối cùng cũng bắt được lỗi của nàng. Cho dù có nhận được thông cảm của phụ thân, nhưng ấn tượng trong lòng người cũng sẽ giảm bớt nhiều, đợi đến khi mình ngồi trên vị trí đích nữ Hầu phủ, nàng nhất định phải hành hạ nàng ta thật tốt.

“Này... Tỷ tỷ, trong tay nải của ngươi có gì vậy?” Lâm Hạm khinh thường lời nói của Tổ Uyển, đi đến bên cạnh muốn mở tay nải ra.

Tổ Uyển bất động thanh sắc cầm lấy tay nải tránh Lâm Hạm nói: “Muội muội ở tại chỗ này, có phải có chuyện trọng yếu gì, tỷ tỷ có chút mệt mỏi, muội muội nếu như không có việc gì, xin cứ đi tự nhiên.”

Tổ Uyển hạ lệnh trục khách, nhưng Lâm Hạm không dễ dàng rời đi.

“Tỷ tỷ hôm nay nữ giả nam trang, bộ dáng thật đúng là có thể so sánh cùng với đệ nhất công tử Vân Nam thành(Vân Đô), chỉ là đang yên đang lành vì sao như thế? Không biết hạ nhân nào lanh nhảm lanh miêng như vậy, bị phụ thân nghe được, hiện giờ phụ thân đang nổi nóng, muội muội cũng là hảo tâm, tới chỗ này chờ tỷ, mang tỷ đi qua. Còn muốn giúp đỡ tỷ, làm cho phụ thân nguôi giận.”

Ngươi giận, hạ nhân? Tổ Uyển lạnh lùng cười một tiếng, trên mặt lại là cực kỳ vui vẻ nói.

“Thật đúng là hảo muội muội, như vậy liền chờ tỷ tỷ đổi xiêm y rồi đi thỉnh an phụ thân đi.”

“Tiểu thư... ”

Ngọc Trúc đem đệ đệ Văn Hạo an bài ổn thỏa, bản thân cũng thay đổi y phục sạch liền chạy đến hầu hạ tiểu thư, nhưng chưa kịp bước vào nhà, đã ngừng thấy tiểu vị, Lâm Hạm một thân xanh biếc cùng là sen trong hồ đồng dạng, nhìn liền phiền lòng.

“Trong Hầu phủ hô to gọi nhỏ còn thể thống gì, quỳ xuống.” Lâm Hạm lạnh lùng nói.

Ngọc Trúc vừa nhìn thấy thần sắc của nhị tiểu thư, phịch một tiếng quỳ xuống, trong lòng tràn đầy bối rối.

“Muội muội sợ là đã quên đây là phòng ta, hạ nhân cho dù làm sai, quân giáo như thế nào, chỉ ta mới có thể!” Tổ Uyển nhìn Lâm Hạm lạnh lùng nói ra, tụt tay kéo Ngọc Trúc, con ngươi chìm trong lạnh lẽo.

“Muội biết tỷ mềm lòng. Cho nên muội muốn giúp tỷ dạy dỗ hạ nhân một chút, mặc dù muội là thứ nữ. Nhưng muốn dạy dỗ hạ nhân không hiểu quy củ, điểm quyền lợi này vẫn phải có. Tỷ tỷ tức giận như vậy, sẽ làm trái tim muội đau, Nếu như người ngoài biết, còn tưởng rằng Hầu phủ đích nữ chèn ép thứ nữ, sẽ làm cho thanh danh tỷ tỷ rất khó nghe.”

Lâm Hạm học thật giỏi, đem chỗ yếu chính mình nói ra. Nguyên lai vốn là việc nhỏ liền biến thành việc lớn.

Người ở bên ngoài nghe được, đích nữ Hầu phủ bạo ngược, ức hiếp thứ nữ không nặng quy củ.

Ngọc Trúc nghe Lâm Hạm nói, cảm thấy sợ hãi, mặc dù như vậy nhưng vẫn kiên cường nói ra.

“Tiểu thư của chúng ta ôn nhu có lễ, nếu nói không hiểu quy củ, cũng là nô tỳ chúng không hiểu quy củ, cần gì dội nước đục cho tiểu thư. Nếu như nhị tiểu thư muốn phạt nô tỳ, xin mời tự nhiên. Nhưng tiểu thư thương tiếc nô tài, không đành lòng nô tài chịu phạt mới mở miệng che chở, thỉnh nhị tiểu thư không nên làm khó tiểu thư.”

“Người xem cái hạ nhân nho nhỏ này cũng biết phản kháng.” Lâm Hạm nhìn hạ nhân cũng dám biện minh cho chính mình, trong nội tâm hết sức tức giận, giờ tay phải đánh Ngọc Trúc một bàn tay.

“Ba...” Tiếng bập tai thanh thúy khiến cho từng người đều có thể nghe rõ ràng.

Ngọc Trúc đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng tiểu thư nhà mình đứng trước bản thân mình, miễn cưỡng thay mình nhận một bàn tay.

Ngoài phòng gã sai vặt, nô tỳ nhìn thấy rõ ràng rãnh mạch, mọi người không dám ra ngoài, sợ dính vào vũng nước đục, trong nội tâm không khỏi thương xót cho Tô Uyển, cũng tiếc hận cho Lâm Hạm.

Hầu gia chú trọng danh tiếng, dù cho Tô Uyển không được Hầu gia sủng ái, mà Lâm Hạm được Hầu gia yêu thích, cũng phải dựa vào danh phận.

Đích nữ dịu dàng, thứ nữ lại ngang ngược ương ngạnh, Liễu di nương sẽ phải làm chủ, Lâm Hạm không biết trời cao đất rộng, đùa giỡn quyền uy Hầu gia.

“Tỷ tỷ... Tại sao người lại đi lên?” Nhìn thấy dấu tay trên mặt Tô Uyển, Lâm Hạm thật vừa ý. Nếu để cho phụ thân biết thứ nữ như nàng đi đánh đích nữ, hậu quả kia... Không thể nào lường được.

“Muội muội nói đùa, đánh người làm sao có thể đánh sai. Đi thôi, phụ thân đang chờ.” Tô Uyển sờ gò má của mình, đôi mắt nhìn Lâm Hạm run lấy lấy, lạnh lùng nói.

“Tiểu thư.” Ngọc Trúc che miệng kinh ngạc nhìn Tô Uyển nói không nên lời, muốn đi theo lại nhận được ánh mắt ngăn lại của Tô Uyển.

“Trong coi nhà cho ta.” Mấy chữ đơn giản, như búa tạ rơi vào lòng Ngọc Trúc. Đây là nhà, đúng vậy, có tiểu thư ở đây chính là nhà, nàng muốn trở nên cường đại, tuyệt đối không thể liên lụy tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Giải thích

“Tỷ tỷ, lời nói này của tỷ là không đúng, muội muội rõ ràng là dạy dỗ tỷ nữ của tỷ tỷ, làm sao lại trở thành đánh tỷ tỷ được.”

Lần này, Lâm Hạm có hơi chút bối rối, mặc dù nói phụ thân không thích nữ tử ra cửa, nhưng cũng không phải không đồng ý.

Nhưng người nàng đánh lại là đích nữ, đó là sai lầm không nhỏ, nương đã vào từ đường, nếu nàng cũng vào đó, vậy thì tương lai sẽ không còn gì cả

“Đó là tỷ nữ của ta, rõ ràng tỷ tỷ đã đứng ở phía trước, muội muội nhìn thấy rõ ràng mà còn đánh xuống, thử hỏi, nội tâm của muội muội đang nghĩ như thế nào, hiện tại tỷ tỷ cũng không nghĩ đến phải làm gì, chỉ có thể nói với phụ thân để lấy được sự công bằng.”

Tô Uyển không để ý tới Lâm Hạm nữa, bước nhanh về phía trước.

Người ở nhà ăn cũng đã đến đông đủ, chỉ còn thiếu Tô Uyển và Lâm Hạm.

Lâm Tiêu nhìn không rõ buồn vui, ngồi ở chính giữa cái bàn, nhắm mắt dưỡng thần. Tam di nương ôm Tử Thông, nhẹ giọng dỗ dành. Lâm Khả Hình mang theo nét mặt tươi cười, cũng có chút hả hê, còn lại Tử di nương về mặt cũng tràn ngập tươi cười.

“Tô Uyển, thân thể ra sao rồi, lần đó trở về khiến ta lo lắng đến bệnh mất.” Tam di nương nhìn thấy Tô Uyển đến, ân cần nói.

“Tạ Tam di nương quan tâm, sức khỏe Tô Uyển đã tốt hơn rồi.” Tô Uyển nhàn nhạt nói rồi hành lễ một cái sau đó nhìn về phía Lâm Tiêu.

“Phụ thân bình an, chỉ là mấy ngày không gặp, khuôn mặt phụ thân sao lại thêm u sầu?” Tô Uyển đến bên người Lâm Tiêu nói.

“Hôm nay trên đường có náo nhiệt hay không?” Lâm Tiêu mở mắt ra chậm rãi nói.

Thấy Lâm Tiêu sắc mặt bình thường, Tô Uyển biết phụ thân mình rất tức giận, chỉ là giận không hiện ra mặt.

Mà ngay lúc này Lâm Hạm hết sức vui mừng, nhưng lại khó hiểu nhìn nữ tử khuynh thành trước mắt, nàng vì sao không biện minh nói mình oan ức

Tổ Uyển lập tức quỳ xuống, thấp giọng nói: “Nữ nhi biết sai rồi, nữ nhi biết rõ nữ tử không tiện ra ngoài, làm tiểu thư khuê các nên ở trong nhà, nữ nhi chỉ là có nỗi khổ tâm, bất đắc dĩ mới phải làm như thế.”

Nói xong về mặt Tổ Uyển hết sức phiền muộn nhìn Lâm Tiêu.

“Nỗi khổ tâm, ha ha.” Lâm Tiêu giận dữ đưa tay vỗ mạnh mặt bàn lại nói “Giả dạng nam trang, ăn uống tùy ý, đến khu dân nghèo nhất về một đũa nhỏ, đây chính là nỗi khổ tâm bất đắc dĩ của ngươi sao?” Lâm Tiêu nhún mày nhìn nàng.

Việc này tự nhiên chính là một chuyện nhỏ, nhưng thường thường việc nhỏ lại có thể quyết định vận mệnh của một con người, nhất là ở trong thâm cung nội viện kia, một chữ sai liền có thể khiến đầu người rơi xuống đất.

“Nghe nói tiểu nữ của Phụng gia che mặt đi ra ngoài, cứu vô số người, đều là bởi vì có phụ thân ủng hộ hết sức, biết dân khổ, hiểu nội tâm của mọi người, được phong làm Y Tiên.” Tổ Uyển buộc tự mình nói ra những lời này.

“Vậy thì sao?”

Lâm Tiêu nghe được câu này, trong lòng cũng là thắc mắc, hẳn tự hỏi phụng diện hẳn dạy dỗ hải tử không kém hơn hẳn ta lão sư mời đến đều là danh sư, vì sao cuối cùng vẫn kém hơn hải tử của hắn một chút.

“Theo lời người trong phủ, dung mạo nữ nhi so với nàng không phân biệt được cao thấp, đề phòng người ngoài nhận nhầm mới phải giả nam trang, còn về tài năng, nữ nhi tự hỏi không kém hơn nàng, mà y thuật, mặc dù nữ nhi hiện tại không biết, nhưng mà nữ nhi biết, Phụng Kinh Hoa này y thuật cũng không phải vượt trội như chúng ta biết, lời đồn chỉ là giả, bách hoa hội rất nhanh sẽ đến, nữ nhi muốn so đấu cùng nàng.”

Vừa nói như thế, di nương trong phòng, cùng với hai nữ nhi đều nhướng mắt kinh thường.

Hầu gia không rõ, nhưng bọn họ lại biết rõ, Lâm Tổ Uyển từ nhỏ là được danh sư dạy bảo, nhưng không người nào không bị nàng đuổi ra ngoài phủ, thậm chí rất nhiều danh sư đều thầm giận trong lòng.

Chỉ là Liễu Vân Phi một lần nữa mời về nhà dạy bảo nữ nhi của bà ta, hơn nữa đều cho mỗi người chút phí bù cho sự vất vả, lại dùng lời khuyên bảo hữu ích, đến cuối cùng, đều nói nữ nhi Hầu gia tài mạo song toàn, nhất là nhị tiểu thư Lâm Hạm.

Bởi vì điều này nên tứ kiều mới được sinh ra, đó là Phụng Kinh Hoa của Phụng gia, Cổ Tích Nhu của Cổ gia, Hạ Lan Vô Song của Hạ gia, Lâm Hạm của Lâm gia.

Có bao nhiêu tuần kiệt đều là đếm đều không đếm được, cho nên Lâm Tiêu hết sức vui vẻ, cũng bởi Lâm Hạm này, nên đem kỳ vọng đều đặt ở trên người nàng, chỉ là điều duy nhất không hài lòng là tứ kiều, Hầu phủ bọn họ nhưng lại xếp hạng cuối cùng.

Mà Lâm Tổ Uyển lúc trước hẳn bội phản kỳ vọng thế nhưng lại yên lặng vô danh, mà về sau, Lâm Tổ Uyển lại ngang ngược vô lý, đối với phụ thân như hắn cũng hờ hững, hẳn cũng bỏ qua nữ nhi này.

“Như thế nào, ngươi còn muốn cùng Phụng Kinh Hoa so đấu sao?” Lâm Tiêu có chút kinh ngạc, hẳn không biết nữ nhi này đến tột cùng thật là có năng lực như vậy, hay chỉ nói mạnh miệng, nhưng là chỉ cần có cơ hội vì sao không thử một lần.

“Nếu như nữ nhi để cho Hầu phủ mất mặt, nữ nhi nguyện ý buông tha danh hiệu đích nữ này, nhường cho thứ muội, chỉ là phụ thân cho nữ nhi một ít thời gian, để nữ nhi có thể một lần nữa đền bù.” Tổ Uyển nói nghiêm túc, mắt phượng dài nhỏ tràn đầy tự tin.

Một đôi mắt như vậy, đem Lâm Tiêu lâm vào vực sâu, duy nhất hắn không nhìn được là nhìn thẳng vào đôi mắt nữ nhi này, tựa hồ trông thấy bóng dáng của người kia, vừa yêu lại vừa hận.

“Nói hươu nói vượn, ngươi là đích nữ của Hầu phủ, cả đời này cũng sẽ là như vậy, không thể đổi được.”

Lời nói như vậy, Lâm Tổ Uyển không hiểu, nhưng vài di nương lại hiểu được, vài người mi sắc vừa động lại không muốn suy nghĩ về những ký ức kia.

Tổ Uyển lần này không nói thêm gì nữa, những thứ khác nàng nghe không hiểu, nhưng nàng biết rõ vị phụ thân này của nàng đồng ý.

“Mặt của ngươi là bị làm sao?”

Lâm Tiêu lúc này mới chú ý tới dấu đỏ trên mặt Tổ Uyển, lần này ra tay thật ngoan độc, Tổ Uyển tới lâu như thế, còn chưa biến mất.

Nghe được lời như vậy, cơ thể Lâm Hạm run lên một cái, phụ thân đối với nàng yêu thương, nhưng tất cả lại không được tự nhiên, lúc nào cũng chú ý tới nàng, đề đạt nàng, nhưng lại ở bên tai của nàng nhắc tới Tổ Uyển, mặc dù phụ thân nhìn như rất thương nàng, kỳ thật lại đề ý tới Lâm Tổ Uyển.

“Nhị muội cũng là tận tâm, nữ nhi ngay cả nô tỳ của mình còn không có dạy dỗ, Nhị muội đã động thủ đánh người, chỉ là không biết vì sao đánh tới trên mặt ta, kỳ thật Tổ Uyển còn đang lo lắng, có thể hay không đem tay của Nhị muội bị đau.”

Tổ Uyển dù sao cũng là đứa bé, bị đánh chẳng lẽ còn không thể có chút oán niệm?

“Hạm Nhi, này ngươi thật không đúng, Tổ Uyển dù sao cũng là trưởng tỷ của ngươi.” Tam di nương thở dài nói.

“Đại tỷ tỷ có đau hay không, Khả Hinh thổi cho người, Khả Hinh rất sợ đau, nếu như có cái gì đụng phải chính mình, nhất định sẽ khóc, Đại tỷ tỷ thật là kiên cường.” Khả Hinh lúc này thể nhưng lại chạy đến bên người Tổ Uyển hỏi han ân cần.

Lâm Hạm trong lòng thật hận, hận không thể một ngụm cắn nát người trước mắt này.

Tổ Uyển xảy ra chuyện gì nguyên một đám cũng nhảy vào góp vui, hiện tại đến phiên nàng cũng hận không thể ném cho nàng vài tảng đá.

“Hạm Nhi.” Lâm Tiêu nghe thấy lời nói của Tổ Uyển lông mày nhíu lại nhìn sang.

Tâm của Lâm Hạm loạn như ma, hiện tại vô luận nàng giải thích thế nào đều vô dụng, nhưng nếu không giải thích, ức hiếp đích tỷ sẽ được cho là không biết tôn trọng trưởng tỷ, cũng bị thi hành gia pháp.

“Phụ thân đừng giận, bực tay này đánh đều đã đánh rồi, Tam muội muội lại là muội muội của ta, không bằng bỏ qua đi.”

Mọi người nghe thấy Tổ Uyển nói như vậy cũng có chút giật mình. Một người ngang ngược, vô lý thế nhưng học được thông cảm, thậm chí buông tha người muốn hại nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Kiều Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.